

Có Thứ Hạnh Phúc Gọi Là Chờ Đợi Không Nhỉ ?

Contents

Có Thứ Hạnh Phúc Gọi Là Chờ Đợi Không Nhỉ ?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 6	6
6. Chương 7	7
7. Chương 8	8
8. Chương 9	9
9. Chương 10	10
10. Chương 11	11
11. Chương 12	12
12. Chương 13	13
13. Chương 14	14
14. Chương 15	16
15. Chương 16	17
16. Chương 17	18
17. Chương 18	20
18. Chương 19	21
19. Chương 20	22
20. Chương 21	25
21. Chương 22	27
22. Chương 23	30
23. Chương 24	31
24. Chương 25	33
25. Chương 26	35
26. Chương 27	36
27. Chương 28	38
28. Chương 29	40
29. Chương 30	41
30. Chương 31	42
31. Chương 32	43
32. Chương 33	44
33. Chương 34	46
34. Chương 35	48
35. Chương 41	49
36. Chương 42	49
37. Chương 43	51
38. Chương 44	53
39. Chương 45	54
40. Chương 46	55
41. Chương 47	56

42. Chương 48	57
43. Chương 49	58
44. Chương 50	59
45. Chương 51	60
46. Chương 52	61

Có Thứ Hạnh Phúc Gọi Là Chờ Đợi Không Nhỉ ?

Giới thiệu

Trong cuộc đời không có ai là có được 1 cuộc sống hoàn mỹ cả. Tất cả chỉ đơn giản là 1 sự giả dối. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-thu-hanh-phuc-goi-la-cho-doi-khong-nhi>

1. Chương 1

Chap 1

Tôi! Nguyễn Quỳnh Trang! Là 1 con người này đã sống trên trái đất này được 16 năm trời. Suốt những ngày tháng tôi sống có vui có buồn tôi nhưng có lẽ ngày tháng buồn dần dần áp hết ngày vui kể từ hôm ấy....

Hôm ấy là 1 ngày mưa rất to- cơn mưa rào của những ngày đầu tháng 6. Mẹ tôi ngồi trên bộ sofa ngoài phòng khách đợi cha tôi. Có lẽ chưa bao giờ tôi thấy vẻ mặt của bà lại lo lắng đến vậy, 2 tay mẹ tôi ôm trước ngực, những tiếng thở dài buông ra cùng đôi mắt tuyệt vọng như kẻ vô hồn. Giọt nước mắt đầu tiên buông xuống, bà khẽ lấy tay gạt đi, đầu lắc mạnh rồi ngừng đầu lên thở mạnh thành tiếng. Chưa bao giờ suốt tận mấy năm nay chưa bao giờ tôi thấy mẹ mình lại u uất, buồn nào đến vậy. Một tiếng “Cách” nhẹ, cha tôi mở cửa bước vào. Có lẽ vì đứng từ xa nên tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của cha nhưng tôi có thể thấy được sự bình thản của ông ấy trước hình ảnh của mẹ tôi. Thật ngạc nhiên! Tôi tưởng cha tôi yêu mẹ tôi lắm mà! Sao lại thế được? Ông không có 1 cử chỉ hỏi han, vỗ về nào. Ông lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với mẹ tôi. Ông ngước lên nhìn mẹ tôi:

- Anh đã về rồi à!- Mẹ tôi cất tiếng trước- Họ như thế nào? Cô ta đòi gì? Cô ta cần những gì để không đòi phá vỡ gia đình này? Tất cả những gì ta cố gắng gìn giữ chẳng lẽ lại để cô ta phá tung lên sao?- Bà đặt những câu hỏi dồn dập về phía ông.

- Anh không biết. Có lẽ cần rất nhiều. Mà tại ai chứ? Tại tôi sao? Sao cô không nghĩ đến cô ấy? Tại sao tôi phải hứng nhận tất cả trách nhiệm trong khi cô mới là người gây lên? Cô ta sao? Cô đừng gọi cô ấy như thế? – Ông gắt lên với mẹ tôi

Cái gì? “Cô ấy” sao? Là ai chứ? Tại sao vì 1 người đàn bà khác mà cha mình lại quát mẹ mình như vậy? Kì lạ thật? Chuyện này là như thế nào nhỉ?

- Em xin lỗi. Bà tiến lại gần về phía cha tôi. Bà quỳ sụp xuống, những hàng mắt mau hơn lần dài trên khuôn mặt bà. Đôi mắt nhìn ông mà dường như đầy tội lỗi, như cầu mong sự tha thứ từ ông. Em biết cô ấy xinh hơn em, thông minh hơn em nhưng em yêu anh. Em yêu anh nhiều hơn cô ấy yêu anh rất nhiều. Em không dám chắc chắn điều gì nhưng em yêu anh là điều em dám chắc là việc em làm được nhiều hơn cô ấy. Em cũng biết anh đã từng rất yêu cô ấy, rất rất yêu cô ấy.-ìong bà nắc lên.Bà nghỉ lấy hơi rồi cố nói tiếp. -Em biết trước khi lấy em, anh đã định lấy cô ấy. Nhưng cô ra đã phản bội anh đi lấy người chồng khác và tên đó.....

Bà nắc nhen lên không thể nói tiếp được nữa. Cha tôi nhìn và lắc đầu rồi lại thở dài. Chuyện này là sao ? Tôi không hiểu? Những thứ này là gì ? Tại sao lại có 1 người đàn bà nữa trong cuộc tình của cha tôi với mẹ tôi. Cô ta là ai? Chắc phải có quan hệ thân thiết lắm với cha tôi nên bà mới nói những câu đó.

- Thôi đi cô! Đừng làm vờ trước mặt tôi! Tại sao tôi lại không được phép ngoại tình nào? Thiên hạ vẫn làm ầm ầm đấy thôi. Tôi phải làm điều đó chứ! Chính cô

Sao cha tôi ngoại tình để mẹ tôi phát hiện sao. Cái gì thế này? Tôi có thể tin được vào những gì tôi đang nghe thấy không? Tôi bật chặt tai chạy thật nhanh lên lầu. Hóa ra tất cả chỉ là giả dối! Những hình ảnh hạnh phúc gia đình chỉ là giả dối. Thật không thể ngờ! Sau suốt quãng đời yêu nhau nồng thắm như vậy mà ông ta có thể bỏ mặc mẹ mình đi theo 1 mụ đàn bà khác. Trời ơi! Trái đất này loạn nhịp rồi! Tại sao lại có con người như thế nhỉ? Thành thực mà nói tôi đã xem rất nhiều phim có ông chồng đi ngoại tình, đọc rất nhiều chuyện có ông bố bỏ con bỏ vợ đi theo 1 ả đàn bà khác nhưng tôi không thể chấp nhận nổi trong chính gia đình tôi. Đúng trong chính cái gia đình tôi lại có 1 ông chồng, 1 ông bố theo 1 ả đàn bà khác. Vui nhể? Hạnh phúc quá! Tôi thấy cái gì nóng nóng đang chảy trên má mình. Hình như là nước mắt thì phải? Không không đời nào tôi khóc vì 1 ông bố bỏ vợ đi với gái. Vậy tôi khóc vì cái gì? Có lẽ tôi khóc vì thương mẹ, người hết lòng vì ông ta- cái gã Thành thực mà nói tôi cũng chả còn từ ngữ nào mà miêu tả được ông ta nữa. Bỉ ối! Dơ dáy! ***** thế đấy! Chính ông ta lại là bố tôi! Đời thật trái ngang! Tôi không biết trong phim họ đã chấp nhận như thế nào nhưng riêng tôi KHÔNG THỂ ĐƯỢC!

2. Chương 2

Ấy! Nói là thế đấy! Nhưng tôi đã sống trong cái bí mật ấy suốt cả năm trời nay không dám hé răng kêu than.

Ngày... tháng... năm...

Nhật kí thân yêu! Lâu lắm rồi tao mời sờ đến mày! Tao định sẽ không bao giờ chạm đến mày nữa nhưng không! Càng lúc này tao lại càng cần mày mà chia sẻ! *****! Chắc phải đến cả năm trời nay tao không sờ đến mày! Cũng cần ăn mừng chứ nhể! Kỷ niệm 1 năm tao tái bút và kỉ niệm 1 năm ngày tao biết gia đình tao đang rạn nứt. Hay! Tao nói thật! Sau khi phản bội mẹ tao xong tao không hiểu tại sao ông ta vẫn có khả năng gọi mẹ tao là em yêu! Trơ thế! Ông ta chắc mặt còn hơn cái thớt gấp cả trăm lần nghìn lần ấy chứ! Tao khinh ông ta quá mày ạ! Tao nói thật! Tao không hiểu anh Khắc Tùng có biết không? Chứ nếu anh ý biết anh ý cũng sẽ cảm hận ông ta thôi! Lão già đều cẳng! Bỉ ối! Đấy mẹ lại gọi tao xuống ăn cơm rồi! Không biết ông ta có ở nhà không nhưng dù sao tao cũng không thích thấy mặt ông ta! Bye honey! Định ngày đầu tái bút sẽ viết nhiều nhiều xiu nhưng thế thôi!

À mà tao dặn nhá! Mày phải trốn kĩ kĩ đi không mẹ tao mà tìm thấy chú thì nguy to! Cả ông anh trai tao nữa! Hình như ông í vẫn chưa biết! Good bye!

Gập cuốn nhật kí lại. Tôi bước xuống nhà. Trời! Quý hóa quá, ông bố thân yêu của tôi hôm nay có ở nhà ạ! Thật là chuyện lạ đấy. Nhưng không sao, dù sao có thực mới vực được đạo, tôi phải sống để mà còn nguyên rửa ông chứ.

- Chào các con! Lâu lắm nhà mình mới có dịp đoàn tụ nhỉ! Ông ta mỉm cười nhìn chúng tôi. Ai cha! Giả tạo thế nhỉ! Chắc cơm vợ mình nấu vẫn ngon như ngày nào chứ nhể? Ăn cơm vợ nấu bao giờ cũng là ngon nhất! Ông ta liếc mắt nhìn mẹ tôi đầy ầu yếm. Eo ơi! Thật kinh tởm! Sau những gì ông ta đã làm thì điều này là hoàn toàn không thể được! Đúng là cái loại mặt thớt gọi bằng cụ. Chính tôi cũng không hiểu tại sao lại có thể ngồi chung bàn với ông ta.- Ôi cha! Thơm quá! Ông ta mở vung hít hà những món ăn trên bàn.

Thành thực mà nói thôi không hề muốn ông ta sờ vào chúng. Ông ta không có đủ tư cách để ăn chúng. Không! Thực ra là không để nhìn chúng chứ chẳng nói gì tới việc ngủ, thậm chí là ăn chúng. Tôi cố ăn cho xong chuyện, cố nhồi hết tất cả những gì mình có thể cho vào miệng để cố gắng tiêu hóa hết những âm thanh đang phát ra từ miệng ông. Tôi hy vọng thức ăn có thể làm cho những lời nói của ông vô nghĩa đối với chúng tôi.

Rồi cũng hết bữa cơm tẻ nhạt đó chắc là có lẽ đối với tôi thôi, Còn nhìn cái sự sung sướng trên khuôn mặt mẹ tôi là cũng biết bà đã mãn nguyện như thế nào rồi. Tôi lên phòng, đóng cửa, tắt đèn và đi ngủ. Hết 1 ngày chán nản nè!

3. Chương 3

Chap 2

Tôi không muốn đến lớp! Nhưng thật ra cũng chẳng muốn ở nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng của cấp 3 nên tôi chắc chắn sẽ phải dậy sớm hơn thường lệ thôi!

6h30' ...Hình như không lệch 1 giây nào thì phải. Tôi lồm cồm bò dậy. Trời mùa hè rất khó chịu, cái nóng nó cứ ám vào người, thời tiết ẩm ẩm ương ương, giờ nó trong xanh oi bức là thế tạo lại có thể mưa ngay.

.....

- Nào con gái! Hôm nay cha sẽ đưa con tới trường mới! Cười lên đi con! Ta pahri xem trường mới của con mới được! Chắc đẹp lắm đấy! – Ông ta cười nhả răng như chưa bao giờ được cười. Khiếp tôi chúa ghét cái nụ cười đểu của ông ta.

- Vâng! Sướng thật đấy! Được cha đưa đi học cơ đấy! – Tôi cười gượng sau câu nói vô cùng gượng ép

Nhìn cái mặt ông ý là tôi đã không muốn đi học nữa rồi nhưng vì mẹ và vì tất cả cái tôi vẫn gượng bước lên xe. Tôi mong sao cho đến trường thật sớm, thật nhanh và càng hy vọng to tát hơn về ngôi trường mới sẽ vui hơn ở nhà.

.....

- Xuống đi con gái yêu! Đến nơi rồi!- Ông ta gọi tôi bằng bằng con gái yêu ă! Đểu giả thế là cùng, tôi không hiểu tại sao ông ta có thể gọi mình bằng cái giọng ngọt như mía lùi đấy được. Thật kinh khủng!

- Vâng!

- Vào học tốt lành nhé con! Chiều nay về kể lại cho bố nghe nhé!

Kể lại á! Ông mơ à! Tôi ghét ông còn không hết mà lại đi tâm sự với ông. Thật là y như trong phim! Nếu có 1 mong ước tôi mong chính tôi không phải là con ông! Tôi thật nhục nhã khi có 1 người cha như ông.

Tôi bước vào trường tâm trạng chẳng mấy phần khởi mà phần khởi làm sao được mới sang sớm đã tức thì chắc tức cả ngày cũng nên. Tôi không biết mình bắt đầu suy nghĩ già đời từ bao giờ nhưng từ đêm hôm ấy tôi đã mất đi cái cảm giác gọi là hạnh phúc gia đình mất rồi. Sự tẻ nhạt của những bữa cơm không đủ tất cả thành viên, những động tác giả dối của 1 ông chồng bỏ vợ đi với gái làm cho tôi cảm thấy trong cái giả định này là 1 địa ngục trần gian chính thực. Tôi lật tờ giấy trên tay ra. Oai chà! 10A2 à! Đẹp đấy! Tôi quyết định dẹp bỏ sự bức bách sang 1 bên và hy vọng 1 tương lai sớm sửa phía trước. Tiến thẳng vì 1 tương lai tốt đẹp hơn. Tôi bước vào lớp với nụ cười rạng rỡ nhất có thể sau những phút giây như bị tra tấn về mặt tinh thần trên xe. Nhưng... Xong!

...

Tận hưởng niềm vui sướng về hy vọng tương lai chưa được trọn vẹn thì cánh cửa địa ngục lại dần dần hiện ra và thậm chí cười rất tươi với tôi. Đúng là chó cắn áo rách! Đến nước này rồi mà tôi vẫn không được bình yên sao! Không nơi nào cho tôi được sống hạnh phúc và vui vẻ à! Trời đánh cũng đánh nhẹ thôi chứ!

Cũng nên cho tôi 1 không gian để được vui cười chứ! Hết nhà rồi đến trường thế này thì tôi chỉ có nước nhảy xuống sông Hồng tự tử thôi! Ôi cái số tôi sao nó khổ thế này!

.....

“Bộp” có ai đó vỗ vào vai tôi khi tôi cúi đầu xuống đất hận tay “trời” đều cẳng không cho tôi nước sống.

- Cô Trang! Cô cũng học trường này ạ! Hai cô con ta lại được học cùng lớp! Mừng quá ta! Mà cô chuyển lên Hà Nội sống từ bao giờ thế? Mấy lần nhà con rủ nhà cô lên bố cô có đồng ý đâu?- Đấy nó nói như đi ăn cắp vậy ai mà chịu được.

STOP lại 1 chút! Con đó chính là Đào Anh. Cả họ và tôi đầy đủ là Nguyễn Hoàng Đào Anh là cháu họ rất rất xa (far far away) của tôi gọi tôi là cô. Thực ra tôi cũng quý nó lắm đấy chứ! Con bé này vừa vui tính lại đáng yêu, giọng nói lém lỉnh y như trẻ con vậy nhưng có mỗi điều là cái mồm nó hay tợn hót cần phải đề phòng. Con này là chuyên gia chưa thấy mặt mà đã thấy tiếng, nó mà dọa trẻ con thì chắc thành thần. Nhược điểm có mỗi cái nhưng ưu điểm thì nhiều vô kể, nhiều hơn tôi rất rất nhiều cũng chính vì lý do này mà tôi suốt ngày bị đem ra so sánh với nó thôi lý do thứ 2 để tôi ghét nó. Nào giờ thì trở lại truyện.

- Ồ! Thật hạnh phúc khi mà được học cùng lớp với con! Chắc là cô cũng chết luôn mất! Mà ở đây chỉ làm cô thêm khổ thôi con ạ! Tôi ngán ngẩm bảo với nó- đang vẽ mặt hí hửng gần chết.

- Ô! Sao cô lại nói với con thế? Mà cô chuyển lên đây từ khi nào?- Nó lại hỏi tiếp, con này là chúa tò mò rồi, chà cần nói làm gì.

- Ồ! Cũng khá lâu rồi! Từ khi mày học cấp 1- Tôi trả lời bình thản.

Mặt con bé có vẻ suy tư nhưng kệ nó quan tâm làm gì. Lúc nào nó chả thế nhìn cứ như triết gia ý.

- Không đúng!- Nó nói như hét lên vào mặt tôi.- Con học cấp 1 thì cũng không thấy cô.

- Cái con ngu này!- Công nhận nó ngu lắm ý mà không hiểu tại sao thành tích học tập lại cao thế. Đến cả mấy năm trời nay rồi không họp mặt gia đình thì làm sao mà nó gặp tôi được.- Không họp mặt gia đình tao gặp được mày chắc!- Tiện tay tôi đấm cho nó 1 phát.

- Ồ nhỏ! Thế mà không nghĩ ra-Nó vừa xoa tay vừa cười hề hà nhìn rõ ghét

- Ngu lắm con ạ! Mày phải để cô chỉ giáo thêm cho!- Tôi để thêm cho nó thấy rõ cái ngu của mình.

Thực ra, trước đây tôi cũng là 1 đứa vui tính nhưng từ khi gặp sự cố gia đình không mong muốn tôi ít nói hẳn. May sao hôm nay gặp được cái con quỷ sứ nhà trời này cũng bớt đi được phần nào nỗi buồn. Nói chuyện với nó cũng át được nỗi đau vào trong lòng để nở 1 nụ cười không gượng ép, 1 nụ cười mà không chất chứa và ẩn sâu trong đấy là nỗi buồn đau!

Nhưng cười nhiều là gây hăm, mà chẳng may gió độc bay qua là cứng miệng. Mà tôi cũng chẳng được cười nhiều đến vậy khi thấy mặt Đào Anh biến sắc nụ cười ròn tan thay bằng 1 bộ mặt méo xệch. Đôi môi không còn nở hoa mà chui là nhếch lên vì sợ hãi. Đôi mắt là sự hoảng hốt kinh hoàng xen lẫn nỗi lo âu. Tôi quay lại, một toán học sinh bước vào. Thực ra tôi cũng không dám chắc là có phải học sinh không nữa ...

4. Chương 4

Chap 3

Ồi cha mẹ ơi! Nhìn chúng kia! Học sinh kiểu gì mà ăn mặc như phơi thân. Tôi không phản bác cách ăn mặc thậm chí cũng không nói là không đồng tính vừa xu hướng của chính thể hệ mình nhưng... ai đời đến trường đến lớp lại ăn mặc cái kiểu như 2 mảnh thể kia. Đi ra ngoài đường tôi chỉ cầu mong ọi người đừng có kêu đấy là người cùng thể hệ với tôi. Mất mặt lắm! Tôi chả dám chơi với mấy bạn cùng thể hệ kiểu này đâu. Nói không phải phản bác thể hệ của chính mình nhưng nhìn thể này thậm nào các cụ gần nhà tôi cứ nhìn thấy tôi là chỉ chỉ nói nói đến là ngứa tai. Mà không nói mới là lạ! Nhìn cái bọn này xong thì bao nhiêu điều tốt đẹp, hoàn mỹ, bao nhiêu tính cách cao thượng mà thời xưa các cụ mọc mái cũng chả ra mắt

xử nó hết rồi. Nghĩ thôi chứ mình cũng chưa dám nói. Nói ra chúng nó lại xông vào oánh cho lòi con người mắt thôi. Quên mất nghĩ, tôi quay sang nhìn con cháu. Trời! Nhát thế cháu ơi! Nhìn mặt nó cắt không ra 1 giọt máu.

- Hey! Sao thế?

- Cô ơi! Cái cái... con nó vừa vào... học cùng lớp mình à?- Con bé lấp bắp

Rõ hâm. Không học cùng lớp mình thì nó vào đây làm gì. Cái con này vừa dằn vừa ngu khó tả. À? Có khi nó vào xử lý đứa nào cũng nên. Nó đi đông thế kia cơ mà. Mới vào năm học. Chưa kịp khai giảng mà đã kéo xô vào lớp thế này chắc nó không muốn bị làm sao đấy chứ? Đứa lạ mặt cùng đám bạn nó đi thẳng vào lớp. Chúng ngồi bu vào 1 chỗ ngay cuối lớp bàn tán xôn xao. Oai chà! Kinh! Bạn này gấu quá nhỉ! Đào Anh lay tay tôi.

- Cô ơi! Chúng nó học lớp mình thật à?- Nghe cái giọng có vẻ nó khá lo lắng.

- Chắc thế con ạ! Cô cũng không biết run quá!- Tại mày mà cô cũng bị run lây

- Thế là chết rồi!- Con bé thở dài, 2 tay buông ra khỏi cánh tay tôi

- Sao?- Tôi quay lại ngạc nhiên hỏi.

- Bọn nó là dân gấu đấy!

- Mày hâm à! Chắc chỉ là dân ** thôi! Chứ gấu cái gì! Dân ** bây giờ mới nhiều chứ chất thì ít lắm chả có để mà lọt được vào cái lớp khỉ ho cò gáy này đâu!- Tôi trấn an nó nhưng cũng có khi là trấn an cả tôi nữa, nghe nó nói mà tôi giật hết cả lùi.

- Không! Chưa có cái gì con chắc bằng cái này! Con thề cha chết mẹ què với cô! 100% dân gấu!

- Hahaha...!-Tôi chợt bật cười thành tiếng. Chắc sợ quá hóa điên sừ nó rồi.

Vừa cười xong, cái đám không chắc là bạn nhìn sang phía chúng tôi. Chết cha rồi! lại tại cái mồm mà hại cái thân! Tôi đã thề là cố gắng không giống Đào Anh- con có cái mồm tợn hớt vậ mà giờ tôi lại có 1 điệu cười vô cùng khả ố để rước họa vào thân. Chúng nó tiến lại mỗi lúc 1 gần hơn, mắt con đi đầu nhìn chăm chăm vào Đào Anh. Trong khi đó con Đào Anh quay đi người có run lên nhưng không bản bật mà chỉ đủ để tôi cảm thấy. Thấy nó run run, tôi cũng run run thế có nản không cơ chứ. Con nhỏ đứng đầu ngó nghiêng chúng tôi. Tôi không biết có nên chào hay không, chào thì sợ mở lời chúng nó lại ức chế thần kinh kêu mình hâm, chả liên quan mà không chào thì chúng nó lại kêu mày khinh tao à mà không chào. Đây cái lý của chúng nó đấy vô lý và ngang như cua nhưng ai cũng phải chấp nhận. Thôi! Chết vinh còn hơn sống nhục chào xong rồi chết còn hơn chết vì không biết trên dưới. Tôi mở lời trước.

5. Chương 6

- Chào bạn. Tổ là Trang. Nguyễn Quỳnh Trang. Rất vui khi được gặp ấy. Liệu tổ có thể giúp gì được ấy không

- À! Mày cũng lễ phép đấy nhưng lé ra để cho tao xem mặt con bạn mày.- Con nhỏ hồng hách lên tiếng.

Láo lòi kèn! Nhưng dù sao cũng hơn bị nó oánh hay ****. Nhưng lé ra giờ con Đào Anh nó chết. Chả may nó hóa thành ma về bắt vạ thì cũng khổ. Thôi cô cháu với nhau chả nhẽ tao lại không giúp mày được 1 lần. Tao hy sinh thân mình vì mày thì tao có chết nhớ làm giỗ nhé con!

- Tổ xin lỗi! Nhưng hình như bạn ý đang ngủ rồi ấy ạ! Mình không nên làm phiền.

- Ngủ á! Nghe thật khó tin tránh ra tao xem nào!- Hồng hách thế cái con cờ hó này.

- Ấy bạn ơi! Ai lại làm thế bao giờ!

Đây! Tôi đã kịp nói hết câu đầu mà nó đã ủn tôi ra rồi. Cái loại người không có chút lịch sự nào như nó nói chuyện cũng bằng thừa. Dạng như mấy con này chỉ có cách cho vào tù mấy tháng ăn cơm tù may ra

mới cải tạo, làm đỡ mắt mặt mấy đứa như chúng tôi. Nó ngoái ngoái nhìn nhìn rồi “À!” lên một tiếng. Con Đào Anh quay lại nhìn nó.

- À! Đào Anh! Lâu lắm không gặp! Mà trốn tao mãi từ sau cái vụ hôm ấy! Giờ mới được tái ngộ! Hân hạnh quá!

Ồi con ơi là con! Thế này là sao! Mà quen loại người như thế hả con! Thất vọng quá. Đào Anh ngừng đầu lên cười 1 cái rõ tươi. Hô hô! Con này hâm rồi! Mà gây thù trước oán với nó xong giờ lại cười! Thế thì chất rồi cháu gái ạ! Cô sợ cháu rồi!

- Lâu lắm không gặp rồi!- Đào Anh cười tươi nhìn nó.- Đang trêu bà cô tí nên không ra chào mà luôn. Nó chỉ và phía tôi trong khi tôi đang lồm cồm bò dậy- Đấy! Cô tao đấy. Mà làm bà ý sợ rồi đấy!-Nó cười hô hố như con dỏ ý.

- À! Chào bạn! Hihhi...! Rất vui được quen bạn- Người bạn mới chìa tay ra đỡ tôi lên.

Đào Anh! Tao không phải cô mà là kẻ thù của mà Đào Anh à! Mà giỏi lắm! Dám lừa cả cô! Tôi nhớ nhó đứng dậy sau cái đỡ.

- Ồ! Đào Anh thân yêu! Giỏi lắm cháu ạ! Mà nhớ mặt tao đấy!- Tôi hằm hằm nhìn con Đào Anh. Tuổi trẻ làm liều hại bà cô này sợ đứng tim.

- Con đùa cô tí mà!

- Ồ! Đào Anh ơi! Cô mà bằng tuổi mà à! Yêu thế!- Con nhỏ kia quay lại nhìn tôi với cái ánh mắt đầy ngạc nhiên và hiếu kì. Đúng là trẻ con mà mình thì lớn hơn ai nữa.

- Ồ! Mà chưa thấy chuyện này bao giờ à! Cô họ tao đấy- Nó nói giọng đầy tự hào. Mà cũng đương nhiên có người cô họ tốt tính như tôi cũng đáng tự hào đấy chứ.- Cô ơi!

- Gì! Theo phản xạ tự nhiên tôi trả lời câu gọi của nó

- Đây là Thu Minh bạn của cháu! -Nó chỉ tay vào cái con nhỏ kia.

- Chào Trang! Tổ là Minh! Trần Thu Minh! Rất vui vì làm bạn sợ được!

- À! Sao ăn mặc ghê vậy! Mà đi học kiểu này à!- Đào Anh hỏi bạn nó

- Uầy! Hâm à! Ai mặc thế này chả qua ngủ dậy muộn quá chưa kịp thay quần áo! Còn đám bạn tao kia nữa kia nó hộ tống tao đến đây đấy! Chúng nó mà không gọi tao dậy chưa chắc tao đến đây được!-Bạn kia chỉ thẳng về phía sau lưng nhưng đã không thấy đám kia đâu- Đấy chúng nó lại về rồi!

- Ồ! Tao biết rồi!

6. Chương 7

Chap 4

...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay đến lớp cũng rất vui. Con Đào Anh cũng học cùng lớp với mình. Vậy sẽ có thể nói với nó rất nhiều điều buồn bực. Ngoại trừ một việc là cái bạn gì gì ý nhể. Hình như cũng tên Trang giống mình. Cái gì đấy Thùy Trang. Được cái bạn này cũng khá giống con Đào Anh nhưng hình như nói nhiều hơn. Bạn ý lải nhải cả ngày mãi mà không chán và xem ra thu hút được rất nhiều sự chú ý của các bạn xung quanh nhất là các bạn nam. Thôi cũng phải mà! Con trai thằng nào chẳng đại gái tránh sao được! Mỗi tội ngu thôi! Đại nó cũng phải vừa vừa thôi chứ thấy tao ngồi cạnh bạn ý là đâm đầu vào hỏi bạn ý thích gì muốn gì. Hỏi như thế có phải thách đố tao không? Chưa quen biết gì mà hỏi tao những cái đấy thì tao trả lời bằng rằng à! Nhưng cũng may! Ít ra ở trường tao không bị áp lực, không bị đối mặt với sự giả dối như ở nhà! Chúc tao may mắn cho ngày mai đi bé số thân yêu! Tao xuống ăn cơm đây!

Vừa đóng cái cửa chưa kịp ra đã đụng độ ngay phải cái xác to đùng của ông anh trai tớ.

STOP! Anh trai tôi tên là Khắc Tùng! Nguyễn Khắc Tùng! Nói về vẻ bề ngoài thì lão ý cũng chả được đẹp để gì lắm đâu (chắc chỉ có tôi nghĩ thế thôi) nhưng mà mọi người ai cũng bảo ông ý ưa nhìn, bảnh bao. Trình độ học vấn: lớp 12 nhưng mà ông ý gà lắm! Đầu trống rỗng nhưng cũng đủ để chỉ giáo cho tôi chục chiêu chếp phao không bị phát hiện và vài bài toán khó quá trong giải không có mà có bạn super star lớp tôi cũng không làm được.

Trở về vấn đề chính nhá! Lão ý nhìn tôi với cái vẻ mặt đàng đàng sát khí:

- Xuống ăn cơm đi Cùn!

- Đừng gọi em là Cùn em có tên đàng hoàng Trang đấy! Lôi ra mà gọi! Cùn với chẳng Cùn nghe đến ghét!

- Đừng có làu bàu già sớm đấy! Cùn em à!

- Đừng có gọi là Cùn!- Tôi gắt lên

- Mày quát tao đấy à! Ai bảo hồi xưa mày cãi tao nhiều cho lắm vào! Đã ngu mà còn sĩ, vừa cùn vừa ngang như cua mà còn kêu!

- Kệ em! Tên Trang không đẹp hơn sao!

- Đẹp nhưng nếu đấy là tên người yêu tao sau này còn là tên mày thì ...! Thôi đi ăn cơm!

Nói thật tôi không thích ăn cơm cho lắm nhưng dù sao ở cái đất nước này không ăn cơm thì mới là chuyện lạ. Tôi bước xuống nhà, hôm nay bố tôi lại ở nhà sao! Lạ nhỉ! Suốt cả năm qua có mấy khi tôi thấy ông ấy ở nhà đâu! Toàn đi “công tác” mà! Kinh quá! Đạo này chăm ăn cơm vợ nấu đến thế sao! Thật ngạc nhiên! Tôi bước xuống ngồi vào bàn. Mẹ tôi mỉm cười bưng bát canh trứng xuống.

- Hôm nay con đi học có vui không?

- Đủ để cảm thấy vui hơn ở nhà!

- Con nói vậy là sao!- Bà quay lại hỏi tôi

- Không ạ! Chỉ vì suốt 1 kì nghỉ hè ở nhà mãi rồi cũng chán! Bỗng dưng cảm thấy ở lớp vui hơn thôi!

- Ồ! Kể xem hôm nay ở lớp có những bạn nào nào?- Bố tôi hỏi, xem về ông ta quan tâm đến tôi nhé.

- Con đâu phải trẻ con mà hỏi như thế ạ! Nhưng Đào Anh có học lớp con ạ.

- Đào Anh nào?- Cả nhà đổ xô mắt vào nhìn tôi.

- Đào Anh con anh Dũng chị Thúy ạ

- Ồ ..

Bữa tối diễn ra đối với tôi như 1 cuộc tra khảo với những câu hỏi không trả lời không được. Xong bữa ăn tôi bước lên phòng chấm dứt nốt 1 ngày vui có buồn có bằng 1 chút phim Hàn Quốc.

Nói thật tôi cũng bị hình ảnh phim Hàn nó ám vào đầu rồi nhưng hình như không được như mong đợi suy nghĩ của mình hình như không còn được như trước nữa thì phải.

7. Chương 8

Chap 5

Lại đến lớp lại gặp bạn. Tôi chỉnh lại quai cặp cho ngay ngắn bước thẳng vào trường. Nhưng hình như hôm nay không phải ngày may của tôi rồi. Vừa bước chân vào lớp đã thấy một đám bạn xông về phía tôi.

- Đào Anh đâu rồi hả Trang!- Một bạn con trai tóm lấy áo tôi.

- Thu Minh đâu hả Trang!- Lại 1 tên khác

Mấy bạn ý hỏi tôi dồn dập. Hỏi thế thì làm sao mà tôi biết được. Tôi hét toáng lên khiến các bạn í im thin thít, ngạc nhiên không nói gì hết.

- Tớ làm sao mà biết được chứ!

Đúng lúc đấy hai cô nương mới bước vào mặt mày hí hửng. Hay thế nhỉ! Mình bị fan của các bạn ý tra hỏi dồn dập như thế này trong khi 1 cô nương ấy vừa đi 1 chuyến dã ngoại canteen nhà trường xong thì phải. Tay cầm nhiều đồ thế kia cơ mà.

- Hello lady! Sao hôm nay cô đến lớp sớm thế!- Đào Anh nó hỏi tôi đấy. Có cô cháu quý hóa lắm đấy mà.

Tôi đi thẳng về phía chỗ ngồi quăng cái cặp xuống trước cho đỡ nặng vai rồi ngồi xuống bàn không thèm trả lời cô cháu gái kiêu bạn quý hóa kia vừa hỏi. Phải mất khoảng 10 phút thì 2 lady kia mới tách ra khỏi các bạn nam của lớp chạy tung tung về phía tôi. Thực ra tôi cũng chẳng quan tâm lắm! Con gái thì có càng nhiều người để ý và các bạn nam theo đuổi vào tuổi này thì chắc chắn sẽ sướng lắm đấy! Nhưng có lẽ tôi không phải người bình thường rồi tại chưa gì tôi đã cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy mấy cái cảnh ấy trong phim và bây giờ là ngoài đời thường thì cảm giác lại càng ghê rợn hơn. Điều đó làm cho tôi thấy bản thân ai đó bỗng dưng nó “hot” như bị sấm soi, dòm ngó chắc mất tự do lắm!

- Cô hôm nay đến lớp muộn thế! Sớm tí nữa có phải cháu rủ cô đi tham quan cái canteen trường không? Ôi cha! Nó to quá sức tưởng tượng í ạ!- Nó là Đào Anh không lẫn đi đâu được với cái điệu vừa nói vừa khuây chân tay nhặng hết cả lên.

- Đúng đấy! À! Cuối tuần Trang có bạn không sang nhà tớ chơi?

- Tớ cũng chưa biết! Để xem đã!

Mà nói thật tôi thì bận cái gì cơ chứ! Ăn không ngồi rồi suốt ngày! Có khi đồng ý nhanh cho lẹ khỏi phải ở nhà để chịu cái cảnh tù đầy nơi địa ngục gia đình.

- Ôi! Mày nghe cô tao làm gì! Đi! Thay mặt cô tao, tao quyết định chủ nhật sang nhà mày chơi!- Cô cháu của tôi lém lỉnh trả lời.

- Tao đã đồng ý chưa! Sút cho cái giờ!- Đối với nó tôi phải thế.

- Cô ơi!- Nó gọi tôi

- Cái gì!

- Giờ cháu gọi cô là mày cho dễ nhé!

- Mày nói cái gì con hâm này! Cô bằng vai phải lứa với mày à! Vớ vẩn ! Không

- Đi! Cháu biết gọi cô cháu cô cũng chẳng thích cứ làm trò! Ok nhá!

Tôi liếc nó 1 cái, nhìn thái độ nó kia, mà ở lớp gọi cô cháu cũng chẳng sao càng gần gũi hơn.

- Ok nhưng chỉ ở lớp thôi đấy!

- Ok lady!

8. Chương 9

Ngày qua rồi ngày lại cuối cùng cũng đến thứ 7 còn ngày mai nữa là sang nhà cái Minh chơi. Tôi phải công nhận kể từ ngày đi học đến giờ tôi nói nhiều hơn hẳn nhưng dù sao về đến nhà cũng là cái địa ngục. Rất nhiều lần tôi nghĩ tại sao mẹ tôi tha thứ được cho ông ta mà tôi lại không thể. Tôi đang cố gắng rất nhiều để gạt được hình bóng của ngày hôm đấy đi nhưng hình như mọi chuyện không bao giờ như người ta dự đoán trước. Cứ nhìn thấy ông ta tôi lại rạo rức 1 cảm giác vô cùng khó chịu. Tôi sẽ cố gắng vượt qua để tình cảm bố con lại trở về như ngày xưa. Chắc sẽ phải cố gắng rất nhiều, rất nhiều đấy!

Lại bước vào trường...

Hôm nay lớp tôi rất lạ, đúng mới học được 1 tuần nhưng cảm giác này làm tôi thấy lớp mình hôm nay thực sự khác lạ. Đi thẳng về phía bàn mình ngồi, thả cặp xuống, 2 lady đầu rồi, mọi lần tôi đến lớp mọi người đều hỏi về tung tích 1 lady sao lần này lại ngồi tập trung bàn tán cái gì thế nhỉ. Lớp trưởng chạy xồng xộc vào lớp, đưa 2 tay vuốt ngực dồn dập, 2 lady hí hửng đi theo đằng sau mọi người vây chặt lấy 3 cô cậu. Bấy giờ tôi mới bước ra chỗ các cô cậu ý.

- Lớp trưởng ơi có chuyện gì thế? – Tôi cất tiếng trước.

Mọi người đông loạt hỏi theo tôi. Lớp trưởng hốt hển lấy hơi rồi mới nói.

- Lớp mình có đứa mới.

- Ủa?- Tiếng một cậu bạn vang lên

- Kì lạ nhỉ? Chúng mình nhập học được 1 tuần rồi cậu ta mới vào là sao? Sao không vào ngay từ đầu?

- Ai mà biết được.

...

Những tiếng bàn tán như vậy nổi lên xôn xao khắp lớp. Từng nhóm từng nhóm 1 ngồi bầu lại với nhau bàn tán tùm lùm ải đến khi cô bước vào lớp.

- Cả lớp chào cô!- May là lớp trưởng để ý

- Chào các em! Mời các em ngồi!- Cô để cặp lên mặt bàn rồi lắng nghe những tiếng ầm ĩ rí rắc khắp lớp. Cô nhấm mạnh.- Cô đã vào lớp rồi đấy! Chắc các em cũng biết! Hôm nay lớp ta có 1 bạn học sinh mới! Cả lớp cùng vỗ tay đón chào bạn ý nào!- cô hướng ra cửa lớp ra hiệu cho bạn mới vào- Thiên An vào lớp đi em!

- Vâng ạ! – Giọng con trai vang lên khiến cho các bạn nữ trong lớp mừng rên sung sướng.

Tôi nghe loáng thoáng từ đâu đấy tiếng giọng nữ “Con trai chúng mày ơi! Thằng rồi!” rồi lại loáng thoáng giọng nam “Mất hết cả hy vọng!”,...

- Chào cả lớp!- Bạn Thiên An cúi xuống trong tiếng “Woa” của các bạn nữ trừ tôi và Khánh Ly(1 bạn nữ khác trong lớp). Mình là Vũ Hoàng Thiên An. Rất mong các bạn giúp đỡ.

9. Chương 10

Chap 6

Một cậu bạn mới! Tôi không hứng thú lắm với mấy việc này bởi vì trong lớp tôi cũng chẳng chơi với ai mấy ngoài Đào Anh và Thu Minh cũng như Thùy Trang đấy 3 đứa đó thôi còn các bạn khác thì cũng chỉ gọi là xã giao thôi. Được 3, 4 ngày hôm nay trời nắng nóng quá nên Thùy Trang đi nghỉ mát cùng cả nhà nếu không chắc hôm nay cũng ở lớp tám với mấy bạn nữa mê trai kia rồi. Ô hay! Sao cái bạn mới lại đi thẳng về phía cuối lớp nhỉ?

- Em xuống ngồi cạnh bạn Trang nhá An! Bàn bạn ý còn trống chỗ. –Cô chỉ tay thẳng xuống chỗ tôi và cậu ta dầm dấp đi thẳng xuống.

Nguy quá! Tôi không thích ngồi cạnh bọn con trai, nhất là bạn nào dẫn trai tí lại càng không được. Chẳng may không kiểm soát được nhịp đập của con tim thì làm sao? Chẳng may lại bị mấy lady trong lớp đánh ghen thì sao? ... Tôi đứng phắt dậy:

- Em thưa cô! Chỗ này có bạn Thùy Trang ngồi rồi ạ! Tại bạn ý đi nghỉ mát cùng gia đình nên xin nghỉ mấy hôm rồi mà cô!

- Ờ nhỉ? Cô quên mất đấy! Thôi An cứ ngồi xuống đi em! Tẹo cô sẽ xếp chỗ lại.

- Vâng ạ!- Cậu ta lễ phép đặt cặp xuống chỗ ngồi.

...

Tự dưng có 1 thằng con trai ngồi cạnh mình thì tôi cũng chẳng thấy thoải mái lắm! Giờ tôi mới có cảm giác ưa bạn Thùy Trang tuy có nói hơi nhiều một chút nhưng mà dễ thương! Đã không thoải mái sẵn giờ lại còn cái ánh mắt sấm sùi của mấy bạn nữ nữa chứ, rõ ghét chả liên quan đến mình mà tự dưng bị oán. Suốt cả tiết trời tôi không nhập tâm được chữ nào mà chỉ để ý đến mấy hành động của bạn An. Khiếp! Mất hết cả hình tượng! Đúng là thức đêm mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người trắng đen! Nhìn cái mã thì chẳng đến nỗi nào đâu nhưng mà suốt cả tiết trời cậu ta cũng chẳng học hành gì! Thậm chí còn không được cả bằng tôi, ít ra tôi còn chép bài nhưng cậu ta thì không, hoàn toàn không! Chắc cậu ta đại gia lắm đấy, suốt giờ chỉ ngồi nhắn tin khi nào thấy cô mới cầm cái bút lên vờ viết viết! Ợo! Buồn nôn! Đểu giả y chang bố tôi!.

...

- Sao mà! Bạn ý thế nào! Ấn tượng quá ý chứ!- Đào Anh vỗ vai tôi.
- Mà á! Ôi trời ơi cháu tôi thực hành nhanh sế!- Tôi cười toáng lên.
- Lại chả nhanh! Sao bạn ý thế nào?- Nó nói tiếp
- Chả thế nào! Đểu giả! Đẹp mỗi cái mã còn lười không cái gì miêu tả và so sánh nổi!- Tôi lắc đầu.
- Làm gì ác cảm với bạn ý thế!- Minh từ đâu bây giờ mới nhảy ra chen vào.
- Ngồi cạnh thì biết đâu cần bàn cãi nhiều!
- Thôi khỏi! Để tao! Giá mà tao có thể ngồi cạnh bạn ý!- Minh sung sướng hét lên.
- Mời thôi! Mà không kêu như tao mới lạ!
- Đùa! Cô nói y như trong phim ý! Trên đời này làm gì có ai bị dị ứng với trai đẹp không? Ngoài cô ra bà cô già lắm chuyện!- Giờ lại gọi bằng cô mới lạ chứ
- Vâng! Tao cũng bằng tuổi mà thôi! Chưa xuống lỗ sớm được cho con cháu nhờ đâu!
- Ai có ý đó đâu! Cô cứ vợ vào người đấy chứ!
- Mà liệu hồn đấy!-Tôi đe dọa nó lấy lệ chứ nó thì sợ đéch gì tôi.
- Thôi 2 lady trật tự!- Minh xua tay- Thế mai định tính sang nhà tôi lúc mấy giờ?
- Mấy giờ chẳng được!- Đào Anh nói cái vẻ rất chi là bất cần.
- Thôi 9h nhá! Mà biết nhà tao rồi thì dẫn cô mà đến tao té trước!- Minh nói với Đào Anh rồi chạy biến ra khỏi lớp.

10. Chương 11

Không nói đến chuyện ở nhà nữa! Đau đầu và bực mình! Tôi không muốn hiểu gì hết về mối quan hệ giữa bố mẹ tôi và con mụ ấy tôi chỉ ước giá như mình chẳng biết gì về mọi chuyện, giá như mình không xuống nhà như hôm ấy mọi chuyện sẽ ổn hơn cho tất cả và nhất là cho bản thân tôi.

Sáng chủ nhật của cái nắng lưng lửng hè, trời sang và trong hình như còn chẳng thấy nổi gợn mây nào. Một tiếng chuông cửa

- Bà Hoài Anh ơi! Ông Huy ơi mở cửa cho con với! Cô Trang ơi ra cứu con nắng quá cháy mông rồi!- Con Đào Anh ổng ổng ngoài cửa.
- Ai đấy! Mẹ tôi trả lời
- Con Đào Anh đấy mẹ con đi với nó nhá! Mẹ ở nhà với anh Tùng!- Tôi nhanh nhẩu xỏ déo rồi chạy luôn ra ngoài.
- Con Đào Anh mồ hôi nhễ nhãi mặt méo xệch.
- Cô cứu con rồi! Tks cô!

Nó vừa nói rút lời rồi nó đẩy tôi sang 1 bên lao thẳng vào nhà. May tôi nhanh tay túm áo nó lại

- Mày không định đi à? Vào làm gì?

- Có chứ! Nhưng cô cho con đi uống nước chứ không con chả có sức dẫn cô đến đấy đâu cô thân yêu ạ!- Nó làu bàu.

- Nhanh lên còn té!

- Ok

Nó nhảy thẳng vào nhà rồi làm cái gì đó tôi không biết rồi lại phi ra và cả 2 cùng lên đường đến nhà Minh.

11. Chương 12

Chap 7(a)

Trời nóng quá! Mà sao nhà Minh xa thế nhỉ? Tôi bắt đầu cảm thấy nản lắm rồi! Đạp đau hết cả chân gần 30 phút đồng hồ mãi chẳng thấy nhà đâu!

- Sao xa thế?

- Sao cô lại hỏi con! Làm sao con biết được ạ!

- Bỏ cái điệu đấy đi! Làm trò mày tao cho nó thân thiện!

- Chính mồm cô nói đấy nhá! Ok! Mày tao là được chứ gì! Hô hô ! Đơn giản quá! Mong ước của con bấy lâu!- Nó cười to.

- Biết ngay mà!

Nó dừng xe lại trước cửa 1 tiệm bánh ngọt. Nó hất tay bảo tôi:

- Xuống đi mày! Dắt xe vào trong nhà nó luôn cho nhanh!- Nó chỉ thẳng vào tiệm bánh.

- Nhà Minh làm bánh hả?- Tôi hỏi đầy ngạc nhiên

- Không bán bánh thì làm gì chẳng nhẽ gọi là kinh doanh ẩm thực cho oách hả?

- Không! Nhưng tao không ngờ thôi! Mày chơi với Minh lâu vậy chắc được ăn lắm bánh ngon nhể!- Tôi hiểu kì.

- Truyện! Con người đẳng cấp quen cũng toàn những người đẳng cấp!- Nó vỗ ngực tự đắc.

- Đẳng cấp á! Hô hô!- Tôi cười sảng khoái trong sự chú ý của bao nhiêu con mắt người đi đường.

Minh bước ra cùng mẹ bạn ấy.

- Đào Anh! Con đến rồi đấy hả! Vào đây bác cho con ăn thử cái này! Ngon lắm! Bác mới làm ra!- Bà vẫy cái Đào Anh, rồi nhìn sang phía tôi.- À! Chắc đây là Trang phải không?

- Dạ! Vâng ạ! Con chào bác!- Tôi lễ phép

- Ồ!-Bà mỉm cười rất tươi.Vào đi con! Hoan nghênh con đến nhà!

- Đến sớm thế! Tao đang làm bánh cho 2 lady thế mà đã đến rồi!- Minh vui vẻ tiến đến chỗ tôi với 2 bàn tay đầy bột và cái tạp dề hình hoa cỏ nhàng nhit.

- Ồ! Đang định vào đây!-Đào Anh chỉ tôi dẫn xe đạp thẳng 1 cái ngõ nhỏ.

Tôi đi thẳng vào phía bên trong. Woa....! Tôi không ngáp miệng vào được mất! Nhà to thế! Hóa ra thông với tiệm bánh là một ngôi nhà to vĩ đại với cái sân nhìn đến sướng cả 2 con mắt. Minh lấy cho chúng tôi 2 cốc nước ép trái cây. Nhà Minh đẹp quá! Đẹp hơn cả nhà con Đào Anh luôn!

- Nhà mày đẹp quá Minh à!- Tôi khen

- Không dám ạ! Nhà em cũng bình thường thôi!-Nó nhún mày
- KHỏi cần khen mày ạ! Nhà nó đẹp sẵn rồi!-Đào Anh đập tay lên vai tôi. Nào ta xuống thưởng bánh thôi. Chờ mãi cũng đến lúc.!

...

Công nhận Minh và mẹ bạn ý làm bánh rất ngon, chúng tôi nô suốt trong nhà bếp làm các bác ở đây cười hoài à! Công nhận là vui ơ là vui! Dem kỉ tích của mình ra ngoài đang định kiếm cái bàn nào thưởng thức thì con Minh ủa 2 đứa lại. Tôi ủa đầu con Minh ra xem cái gì. Ô hô! Kia chẳng phải Khánh Linh với cả Thiên An sao? Sao bọn chúng lại ở đây nhỉ? Thảm nào hôm nay ở lớp hôm nay có bạn này vào Khánh không cười và hú ầm lên, chỉ lẳng lẳng nhếch mép thôi! Kì lạ thật! Chúng tôi quay lại bàn bạc với nhau.

- Sao Khánh Linh với Thiên An lại ở đây?-Đào Anh hỏi
- Cái con này! Ngu thế! Chỗ này là ọi người ai vào chẳng được.- Tôi giải thích
- Thế Khánh Ling làm quen với Thiên An nhanh vậy sao?-Đào Anh lại hỏi
- Không!- Minh trả lời.Tớ nghĩ họ có quan hệ từ trước rồi.
- Ồ! Tớ cũng thấy thế!- Tôi nói thêm.
- Ra canh xem bàn góc í! KHỏi bị phát hiện- Minh lại tiếp 1 sáng kiến kì lạ

12. Chương 13

Chap 7(b)

Chúng tôi dinh đôi bạn đáng yêu này suốt cả một buổi chiều. Vì đây là quán bánh dành cho teen nên mọi thứ trang trí đều là do Minh chọn rất chỉ là for teen. Ngồi phía góc quan sát đôi bạn này, chúng tôi theo dõi từng hành động chứ chẳng dám nói là nghe từng tiếng nói hơi thở bởi vì tiếng nhạc phát ra từ cái lao đã làm lẫn át đi tiếng nói của 2 con người hầu như chỉ nói với nhau qua ánh nhìn. Nhìn họ nói chuyện và nhìn nhau trong tình tứ lắm! Eo ôi! Mấy cái điệu bộ làm nũng của Linh làm tôi phát ớn! Nào thì quay đi miệng kêu “Dối rồi!”(Thông cảm chỉ nghe được 1 số câu) ! Một lúc sau tôi thấy hai người đó ngoắc tay nhau rồi dẫn nhau ra thẳng bàn thanh toán. Thấy vậy cả 3 đứa chụm đầu vào nhau để tránh ánh mắt của “đôi tình nhân”, cầm đầu vào ăn uống. Khi 2 người họ vừa bước ra khỏi quán, chúng tôi mới thở phò 1 cách nhẹ nhõm.

- Khiếp!-Đào Anh nhìn theo “đôi tình nhân”. Đau tim quá!Chắc phải giảm mất mấy chục tuổi rồi ý ả!
- Làm gì đến mày đừng chém gió!- Tôi xua tay nhìn cô cháu.
- Chúng nó làm cái gì mà hú hí thế nhỉ?- Minh lấy tay xoa xoa cái cằm y như triết gia
- Yêu nhau chứ làm gì!-Đào anh gặm nhắm cái bánh với vẻ đầy hiếu kì rồi thốt lên. Ngon!
- Ờ chắc thế!

...

Tôi tạm thời chưa kể chuyện ở gia đình vội mà kể chuyện ở lớp trước vì ở nhà hiện giờ chưa có cái gì thú vị cho lắm. Tạm thời thì vẫn chán ngắt, lạnh nhạt.

Sáng thứ 2, tôi lại đến lớp hôm nay thì Thùy Trang đi học rồi. May thế, tách ra khỏi bạn An gì đấy. Nhìn cái điệu bộ mà rõ ghét thế mà vẫn phải ngồi cạnh mất 1 hôm. Trống vào. An và Thùy Trang đứng nhìn nhau mất 1 lúc:

- Sao Trang lại để cho bạn An này ngồi vào chỗ tớ?-Thùy Trang quay ra nhìn tôi.
- Cô bảo. Tớ có nói nhưng vẫn bảo bạn ý ngồi đấy!- Tôi giải thích.

- Thôi! Tớ chả chấp đàn bà phụ nữ!Ấy ngồi đi tớ đi!- Cậu ta sách cặp đứng phắt dậy.

- Biết thế là tốt! Tôi để thêm vào.

Hắn đi thẳng về phía chỗ Đào Anh trong khi Thùy Trang loay hoay thu xếp để ngồi vào chỗ.

- Đào Anh ình ngồi nhờ nhé!

- Ồ! Tùy mà sao không lên ngồi cạnh Khánh Linh ý!- Đào Anh chỉ thẳng lên phía trên.

- Không! Nó là con em họ tớ, tính nó tớ biết, chẳng nên dây vào!

Cả 3 chúng tôi Đào Anh, Ming và tôi “À!” lên 1 tiếng rồi lại tiếp tục làm những việc mà mỗi người đang làm dở. Thùy Trang quay sang hỏi tôi.

- Trang ơi! Sao lớp mình lại có bạn mới à?

- Mà đi chơi tí tí thì làm sao biết được!- Tôi cười đều với cô bạn

- Đâu cô ý mà!

Rồi 2 đứa cười lý lắc.

...

Ngày... tháng... năm...

Trời ạ! Hôm nay Đào Anh lại đồng ý cho Thiên An ngồi cạnh! Cô cũng hay thật! Thấy con Đào Anh bảo để bạn Thiên An ngồi đây cũng được là ok luôn! Đúng là! Nghe về hôm nay hai anh chị này lý lắc lắm! Ríu rít suốt từ sáng đến lúc tan trường vẫn nói chuyện! Con Đào Anh hôm nay còn ình với Minh và Thùy Trang ăn quả bơ mới chất chứ! Càng ngày càng lão! Mai đến lớp nhất định phải hòa và kill nó mới mới được!I'll kill you, Đào Anh thân mến

13. Chương 14

Chap 8(a)

...

- Ê ku! Ra đây cô biểu!- Tôi gọi con Đào Anh lại khi nó tưng tưng bước vào lớp.

- What's the fun lady?- Mặt tưng tưng nhìn rõ ghét. Sao các nàng hợp mặt đồng thế? Nó ngạc nhiên khi nhìn thấy tụi tôi tụ tập đông lại 1 góc.

- Hôm qua mày làm gì với bạn Thiên An?-Minh đẩy nó xuống ghế.

- Nói chuyện thôi! Sao chúng mày nghiêm trọng thế?- Nó ngạc nhiên.

- Sao lại không? Thùy Trang hét lên. Mày bỏ chúng tao theo cái thằng trời đánh đấy làm sao mà chúng tao chịu nổi?

- Ồi zời có gì đâu!-Đào Anh xua tay.

- 1 là kể, 2 là gì mày tự biết rồi đấy!- Tôi nhìn nó với ánh mắt lù lù.

- Ok

...

(Lời của Đào Anh)

Trong suốt một tiết đầu tôi chỉ ngồi nói chuyện với An. Phải công nhận An nói chuyện có duyên thật đấy, vui ời là vui!

- Thật hả?- Tôi ngạc nhiên
 - Ồ!- An cười nhẹ
 - Thảm nào hôm nọ tớ thấy 2 người ngồi trong quán bánh vừa ăn vừa nói chuyện tình tứ thế!- Tôi cười hề hả.
 - Á! Bạn dám sát tớ nhá!- An chỉ tay thẳng tay vào mặt tôi.
 - Ai dám đâu ạ! Chẳng qua là vô tình thôi!
 - Hừm bạn đều lắm ai tin được lời bạn chứ?- An nhướn mày.
 - Không tớ nói thật á! Mà bạn tin tớ hay không thì tùy cũng chẳng liên quan!- Bơ luôn ghen, tôi cũng chẳng thiết tha.
 - Không! Tớ đùa thôi mà!
 - Ồ! Biết thế mà Khánh Linh có nhiều điểm xấu không vậy?-Tôi tò mò
 - Nhiều lắm! Kể cả ngày không hết!
 - Vậy kể đi cho tớ nghe với!-Tôi năn nỉ
 - 1 tiết học kể không hết đâu! Vậy tớ hẹn bạn mấy hôm nữa đi chơi rồi tớ kể cho.
- Được con trai đẹp như vậy mời đi chơi chẳng nhẽ lại không đi chứ. Đi
- Ok!
 - Vậy ssau khi tan học hôm thứ 7 nhá! Tớ chờ bạn đấy! Bạn mà không ra thì tớ sẽ hít le bạn.
 - Ok! Đã nói là làm mà.

...

(Lời của Quỳnh Trang)

- Hết chưa! Tôi hỏi Đào Anh
- Dạ thưa đại ca hết rồi ạ!
- Tốt!- Minh lên tiếng
- Cho chúng tao đi với!-Thùy Trang nhanh nhẩu
- Đương nhiên nhưng mà là theo dõi thôi à nhà! Không phải là đi cùng đâu.

...

Ngày đến rồi ngày đi. Thời tiết bắt đầu đỡ oi hơn. Chắc sắp sang thu rồi! Tôi thích mùa thu lắm! Nó đẹp, không khí dễ chịu khiến cho con người ta hài hòa hơn, y như nó vậy! Thời gian vừa qua, gia đình tôi có vẻ yên ả hơn. Không phải tôi không gây sự và ghét bố ít đi mà do ông ý không có ở nhà nên cũng bớt nghĩ về ông nữa. Chán và nẫu nề là cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy ông bước vào nhà. Tôi không muốn làm 1 đứa con bất hiếu nhưng đối với những gì ông đã làm với mẹ thì tôi chẳng thể nghĩ được nhiều như thế.

Hôm nay là thứ 7. Đúng! Hôm nay chúng tôi sẽ đi đình mo Đào Anh và Thiên An. Thực ra tôi cũng chẳng mấy tin vào lời Đào Anh nói. Nó là vua chém gió tin nó có mà ra đê ở.

...

Đến lớp và làm mọi việc như bình thường: học bài, chép bài, chém gió nhưng đây không phải điều quan trọng ngày hôm nay mà là việc Đào Anh và Thiên An đánh lễ.

...

- Sao lâu thế này?-Thùy Trang hỏi tôi với cái vẻ mắt khó chịu.
- À? Sách vở nhiều quá phải vơ cho hết?-Tôi dơ cái cặp nặng trịch lên.

- Mang gì lắm thế?-Minh sờ nhắc vào cái cặp.
- Tẹo đi học thêm!
- Ồ!-Hai đứa đồng thanh.
- Đi thôi, lẹ dẫu chúng nó bây giờ!-Minh chỉ tay thẳng về phía nhà xe

14. Chương 15

Chap 8(b)

Trời dễ chịu lắm nhưng mà tôi chẳng thích theo dõi người ta là mấy. Cái trò này trẻ con lắm lắm ý! Chúng tôi dừng xe lại khi thấy đôi tình nhân chả biết có phải không dẫn nhau vào quán Yummi. Chà! Sài sang nhể? Dẫn nhau vào tận đây cơ đấy! Ba đứa chúng tôi đứng lại trước cửa, đếm tiền:

- Êu! Chúng nó ăn sang thế xiền đếch đâu mà vào chứ!-Minh lên tiếng.
- Tổng tài sản của mày là bao nhiêu?-Thùy Trang nhướn mày hỏi tôi.
- Khoảng 3,4 chục thôi!-Tôi xèo đồng tiền lẻ có, chẵn có của mình.
- Êo! Thế là nhiều rồi!-Thùy Trang chia đồng tiền ra. Tao còn có 24 nghìn chẵn không lẻ 1 xu!
- Lẽ làm sao được.-Minh lắc đầu.-Chắc tao khá khẩm nhất rồi!-Nó xèo tờ 5 chục. Sáng nay mẹ đưa cho để ăn sáng nhưng chưa kịp ăn này!
- Ồ! Thế thì vào thôi!-Thùy Trang kéo tay 2 đứa vào bên trong.

Chọn 1 bàn gần chỗ ra vào, dễ ẩn náu và nghe được rõ nhất của 2 đứa đánh lẻ kia. Chúng tôi bắt đầu quan sát chúng.

- Cẩn thận phát hiện là công toi đấy!-Minh giờ tay làm hiệu.
- Trong khi ấy Thùy Trang lật dở menu xem hết món này đến món nọ, thì Minh và tôi chú ý nghe kĩ từng câu nói của 2 bạn trẻ kia.
- Cậu thích ăn thứ gì thì gọi đi! Mình sẽ trả tiền.-An mỉm cười nhìn Đào Anh.
 - Không cần! Mình cũng có tiền mà!-Đào Anh nhìn An với ánh mắt long sờ lạnh nhìn rõ ỨC. Có bao giờ nó nói với mình bằng cái cử chỉ điệu bộ nữ tính đầy đầu, toàn như con hổ vồ bắt nạt cô nó ấy chứ.
 - Không!-An xua tay.Hôm nay mình mời Đào Anh mà! Đào Anh cứ gọi thoải mái đi!
 - Vậy cảm ơn trước ghen!-Đào Anh cười tươi lật dở menu.
 - Không có chi!-An cười tươi.

Tức thật! Chúng nó toàn cười mà không nghĩ đến 3 đứa bạn cùng lớp như chúng tôi đang vì rình mò chúng nó mà móc hết sạch tiền. Chẳng hiểu tẹo còn tiền đi học thêm không đây! Sau một khoảng lặng nhìn nhau và cười cuối cùng đôi bạn trẻ

- Bạn cười xinh thật đấy Đào Anh à!-An nịnh đấy.Cẩn thận Đào Anh ơi không lại chết vì trai đẹp thì nhục mặt cô mày lắm!Tôi thì thắm.
- Cảm ơn! Bạn cứ quá khen!-Vừa nói Đào Anh vừa xức 1 thìa đưa lên miệng.
- Dính vào miệng rồi kìa!-An chỉ vào mép Đào Anh.
- Đâu!-Nó đưa tay lên miệng sờ sờ.
- Để tớ lau cho !-An lấy 1 chiếc khăn lau nhẹ vết bẩn trong khi Đào Anh ngơ ngác, thẹn thùng.
- Cảm ơn!-Đào Anh đón lấy chiếc khăn khẽ cười nhẹ.

Ôi đúng là! Nhìn thấy trai là quên hết bản chất con người thật rồi! Nó làm tôi thất vọng quá! Cô cháu yêu quý như nữ tướng của tôi đây sao! Choáng 100% không sai sót!

- À quên! Mãi ăn quên mất việc trọng đại!-Gạt cốc sữa chua kem sang 1 bên nó hỏi An. Đặc điểm nào là xấu nhất của Khánh Linh vậy?

- Cậu muốn biết lắm hả?-An tò mò.

- Thì tớ muốn cậu nói nên tớ mới ra đây với cậu!

- Thế mà tớ tưởng cậu ra đây chỉ để ăn thôi!-An cười sung sướng.

- Hừm! Để ăn tớ đã chẳng ra những nơi như thế này! Tồn tiền!

- Ờ!

- Thế kể đi!

- Sao cậu sốt sáng thế?

- Phải biết còn phục thù! Tớ ghét con nhỏ đấy lắm!

- A! Thảo nào!

- Làm sao à?

- Không có chi!-An xua tay

Mãi không vào chủ đề chính. Sau đó thế nào tôi cũng không biết nữa vì tôi còn phải đi học thêm đến giờ rồi mà.

Chiều nay trời dễ chịu không oi ả vì đã bắt đầu chuyển sang thu. Tôi được sing ra vào mua thu nên đương nhiên mùa tôi thích nhất là mùa thu. Tôi yêu cái cảm giác trời hơi se lạnh 1 chút chỉ để bạn mặc thêm 1 chiếc áo khoắng mỏng theo đúng sở thích và phong cách của mình. Yêu nó thế!

Toi yeu Zing

15. Chương 16

Chap 9 (a)

Thoát cái đã là một thời gian rồi. Đã tròn 3 tháng kể từ khi tôi nhập học ở ngôi trường mới. Mọi chuyện có vẻ ổn thoả hơn tôi nghĩ. Những bài tập dày cộp, những cuộc nói chuyện với bạn bè và những buổi đi chơi với lớp làm cho tôi thực sự cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Còn về phía gia đình vẫn thế. Bố tôi vẫn là người tạo cho tôi những cảm giác không nên có nhưng không sao. Tôi vẫn đang cố gắng để xóa đi những hình bóng ngày hôm đó. Nhưng không phải cái gì cũng dễ dàng. Khó khăn vẫn nổi tiếp khó khăn, càng cố gắng quên đi những chuyện ông đã làm thì tôi lại càng thấu hiểu thêm nỗi đau của mẹ tôi đã phải chịu đựng. Đúng là thật không dễ! Còn về trường lớp thì Đào Anh là mối quan tâm của tất cả 3 đứa chúng tôi. Nói thật sống trên trái đất này 16 năm trời nhưng tôi vẫn chưa yêu bao giờ, chưa 1 lần được yêu cũng như vẫn chưa định nghĩa được thế nào gọi là tính yêu nhưng theo tôi chắc nó thật mơ mộng và hảo huyền. Có thể nói dạo này Đào Anh rất khác, không chỉ riêng Đào Anh mà còn cả Minh và Thùy Trang nữa, chúng nó cứ lạ lạ làm sao ấy! Hình như theo suy đoán của tôi thì Đào Anh đang yêu, không phải nói đúng hơn là đang thích 1 ai đấy và người này chính là Thiên An. Đúng! Chính hần, Vũ Hoàng Thiên An! Dạo này tôi thấy Đào Anh điệu hơn không còn dữ dằn như trước. Cái máu hổ vồ của nó đã được thay thế bằng tính cách yểu điệu của 1 thiếu nữ chính hiệu. Và nguyên nhân của sự đột biến trong phút chốc này chính là bạn An đẹp trai của lớp tôi.

Đến trường và đi học là 1 chuyện rất đỗi bình thường đối với tôi cũng như những bạn trẻ đang ngồi ghế nhà trường và hôm nay là thứ 2. Nếu tôi không ốm, không đau hay không có bất cứ lý do gì đặc biệt thì việc đến trường là đương nhiên. Tôi không thích học cho lắm nhưng vì tương lai của mình tôi vẫn phải đi học.

Bây giờ vào khoảng đầy tháng 11, trời đã thể hiện rõ cái thu lấm rồi. Tôi thích được vi vu đạp xe đi học vào trời này mà nhất là buổi sáng.

Đến lớp, cũng như mọi khi thôi, tôi sẽ ra tám với Thùy Trang và Thu Minh khi chúng nó đứng ngay trước cửa lớp chờ tôi. Nhưng hôm nay có vẻ khác, nobody nào chờ tôi cả, chúng nó đâu mất tiêu rồi? Tôi liếc mắt 1 vòng quanh lớp. Ô kìa! 3 chúng nó chứ không phải 2, Thùy Trang, Minh và Đào Anh đang ngồi hù hí cái gì đó. Tôi tiến lại gần và bắt đầu nhảy vào câu chuyện của 3 con bạn kia.

- Sao? Chúng mày định tụ tập mà không định chờ mặt tao hả?- Tôi quăng cái cặp xuống len ngay vào giữa.

- Suyt! Trật tự nào!- Minh gơ tay lên ra hiệu

- Đào Anh nhà chúng ta đang thú nhận!-Thùy Trang tiếp lời.

- Thú nhận cái gì?-Tôi ngạc nhiên.

- Mày hỏi nó chứ hỏi gì chúng tao.-Minh và Thùy Trang đồng thanh.

- Thế thú nhận cái gì nói nhanh?-Tôi quay nhanh về phía Đào Anh.

Ba ánh mắt của chúng tôi đổ dồn về phía Đào Anh. Con hăm này bây giờ thì lại ngượng ngùng, đỏ mặt nói năng nhỏ lý tí.

- Tao với cả....

- Với cả ai nói nhanh-Tôi gắt lên

- Với cả-Nó vẫn ấp úng.

- Mày giỡn với bọn tao hả.-Minh quát nó

- Không nói thì thôi! Chẳng cần!-Thùy Trang quay đi nhưng Đào Anh đã kịp với lại.

- Với cả An yêu nhau..-Nó nói nhanh như chưa bao giờ được nói rồi nhắm tịt mặt lại, gục đầu xuống bàn.

- Thế thì tốt quá!-Minh vỗ tay-Thế bao giờ chúng mày định công khai!Cái này phải báo cho cả lớp biết không thì chúng mày chết!

Đúng thật! Khi vào lớp, cả lớp đã hứa với nhau có đôi nào yêu nhau thì phải báo cáo để ăn khao tập thể cũng như cả lớp sẽ giúp! Đôi nào không tuân thủ sẽ phải nhận hình phạt thích đáng nhưng hình phạt là cái gì thì chưa ai nghĩ ra!

- Chắc tẹo nữa!-Đào Anh thì thào

...

Trống vào lớp. Đúng là không sai! An dắt tay Đào Anh lên trên bảng.

- Tớ và Đào Anh chính thức thích nhau! Mong cả lớp giúp đỡ nhé! Vậy thì từ nay trở đi cấm thẳng con trai nào đụng vào Đào Anh của tớ nhé!- An dong dạc khiến cho Đào Anh ngượng đỏ cả mặt.

Cả lớp ồ lên 1 tiếng đầy kinh ngạc rồi cười lý lắc riêng có Khánh Linh là đứng dậy cười hả hê nhất rồi bước thẳng lên bục giảng, đập vào vai Thiên An.

- Anh diễn tốt lắm! Anh yêu của em!

16. Chương 17

Chap 9(b)

Cái gì! Cả lớp ồ lên 1 tiếng kinh khủng. Vậy là sao? Cả lớp có thể choáng 1 xúu còn riêng Đào Anh cháu tôi thì chuẩn bị ngất đến nơi rồi. Nó bị An lừa à! Không đời nào, chẳng lẽ An bắt tay với Khánh Linh lừa nó sao? Cổ lên Đào Anh ơi! Con đừng khóc! Nhìn cái vẻ mặt thất thần của Đào Anh là tôi đã thấy

thương nó lắm rồi lại đến cái bản mặt của tên An. Tôi muốn xông lên quát mắng hăng, xỉ nhục hấn đánh hấn lăm nhưng không thể. Tôi xét về mọi mặt đều không có quyền. Chỉ duy nhất 1 người đây là Đào Anh thôi nhưng nó đang thế kia thì làm gì được cơ chứ.

- An lừa tôi đúng không? - Nó nói trong giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má. - An lừa tôi đúng không? - Nó hét lên lần 2.

- An không lừa Đào Anh đâu.

- An lừa tôi đúng không? - Đào Anh bịt tai lại ngồi xụp xuống hét lên.

- Không! An không lừa Đào Anh đâu! An đang định chia tay với Khánh Linh mà! - An giải bày.

Ồ! Lại một lần nữa lớp tôi ồ lên đầy ngạc nhiên. Khánh Linh là sao? Mặt của Khánh Linh biến sắc tái mét, nó nín lấy áo An.

- Anh nói đùa đúng không? - Nước mắt lã chã.

- Không! - An cúi xuống đỡ Đào Anh rồi ngược mắt lên nhìn Khánh Linh. Mình chia tay nhá Linh!

Ồ! Lại 1 lần nữa lớp tôi ồ lên đáng kinh ngạc. An đỡ Đào Anh về chỗ nhưng no hất tay An ra. Đúng! Nếu là tôi tôi cũng chẳng cần thiết cái đỡ qua chỉ giả dối đấy! May lúc đấy cô bước vào cũng ngạc nhiên không kém gì các bạn trong lớp. Cô ghé đầu xuống hỏi Khánh Linh trong khi cả lớp đứng lên chào cô.

- Khánh Linh à! Em sao thế? Em mệt à! Hay lên ta đang tập văn nghệ 20.11! - Cô quay đầu xuống nhìn cả lớp.

À! Cả lớp tôi lại à lên 1 lần nữa trong khi Linh lao thẳng ra khỏi lớp. Một vài bạn nữ được cô của theo Khánh Linh. Tiết học lại bắt đầu nhưng hôm nay có vẻ không sôi nổi như mọi khi vì cả lớp đang bàn bạc 1 cái gì đó nghe vẻ rất nghiêm trọng. Riêng Minh đã có 1 nhiệm vụ quan trọng không kém là theo dõi đôi tình nhân.

(Theo lời kể của Thu Minh)

Trong suốt tiết học tôi cũng chẳng tập trung được. Thăng An đều cáng này làm tôi điên đầu mất, không phải có cô tôi đã cho nó 1 cước rồi ra sao thì ra! Thế mà nó lại bảo bỏ Khánh Linh để yêu Đào Anh! Nói chung là lòng vòng hết mức. Bàn trên thì con Đào Anh cứ rên ừ ừ, An thì cứ dỗ mà ai đời làm người ta đau rồi lại xoa như hát hay thế kia.

- Đào Anh cho An xin lỗi nhá! - Cái thằng mặt giặc thủ thủ.

- Tôi không cần sự thương hại của cậu, về với Khánh Linh đi! - Đào Anh giận rồi.

- Đáng lẽ ra tớ nên nói với Đào Anh sớm hơn nhưng tớ không kịp! Tớ xin lỗi! Tớ biết tớ sai rồi! - An khẽ vỗ vai Đào Anh.

Hai đứa hâm ngồi thủ thủ với nhau mà không sợ cô quát à! Nói chuyện riêng trong giờ mà bị ghi vào sổ đầu bài thì nguy to! May mà hôm nay MRS. Loan của ta mải viết cái dàn bài trên bảng chứ không thì lên giàn cả lũ. Mà cộng nhận thằng An này gan thật, dám đá em Khánh Linh ngay trước mặt cả lớp. Nó học ở đây cũng sau mình có 1 tuần mà không biết độ hot của em ý nóng đến bỏng tay sao. Nó định gây thù với mấy anh khóa trên à.

- Tôi chẳng cần! - Đào Anh hất tay An ra.

May mà cô không nghe thấy! Hú vía!

- An xin lỗi Đào Anh mà! Nói thật với Đào Anh nhé! Nếu không vì Đào Anh làm sao An có dũng khí nói chia tay với Khánh Linh sáng nay được!

- Các người giỏi diễn kịch lắm cơ mà! - Đào Anh nói giọng chua chát.

- Nhưng lần này mình không diễn! - An thủ thủ.

- Tôi sẽ không bao giờ để An gạt nữa đâu!

- Tin An đi! Chỉ 1 lần thôi!-An cầm lấy bàn tay Đào Anh nhưng con bé đó đã kịp hất ra.
- Đừng sờ vào tay tôi!
- Được! Nếu Đào Anh muốn! Tôi sẽ ngồi im để Đào Anh suy nghĩ.

An quay đi để Đào Anh lại với giọt nước mắt còn đọng trên bờ mi. Nói thật tôi chẳng sợ bạn tôi khổ mà tôi chỉ sợ cô quay xuống. Chúng nó nói chuyện như thế mà MRS. Loan không hề quay xuống. Đúng là chất thật!

...

Ngày đến rồi ngày đi, 20.11 chuẩn bị đến.

(Lời kể của Quỳnh Trang)

Ngày... tháng... năm...

My honey! Đây là người duy nhất tao có thể chia sẻ nhật kí ả! Nói thật với mày bây giờ thì mọi chuyện trở lại bình thường rồi! An với Đào Anh hết rồi nhau rồi nhưng tao vẫn lo lắm! Thằng cha An này cũng chẳng phải bình thường chi lắm nên cần phải đề phòng! Tao cũng chẳng biết là đề phòng chuyện gì nhưng mà vẫn cứ phải đề phòng đã. Tao thấy cứ lo lo kiểu gì ý! Đại hội mừng các giáo viên của trường sắp đến rồi! Lớp tao phải chuẩn bị khá nhiều! Mệt lắm nhưng mà vui! Dù sao thì cũng thoải mái hơn.

17. Chương 18

Chap 10(a)

...

Trời này là bắt đầu lạnh rồi. Kiểm trang phục cho các diễn viên khó lắm đây! À quên! Theo như cuộc bầu chọn của dân tình trong lớp năm nay thì tiếp mục văn nghệ của lớp không phải hát hò nữa mà là nhạc kịch. Nghe hoành tráng nhỉ! Đương nhiên rồi công sức của cả 1 cái lớp to đông gồm 46 đứa nam nhiều hơn nữa 3 anh em. Không nói về chuyện đó nữa bởi vì tôi chẳng thể nào miêu tả được tâm trạng của mỗi người. Nhưng hình như ai cũng vui và vui ra mặt. Đương nhiên là buổi diễn tốt đẹp hơn mong chờ rất nhiều. An và Đào Anh diễn quá tốt ngoại trừ 1 việc. Lúc múa hình như có nhảy hơi quá làm gãy gót giày (sự cố ngoài ý muốn). Trời ơi! Ai cũng tưởng hỏng hết bánh kẹo nhưng mà An thật nhanh trí cúi xuống.

- Người đẹp của ta!-An bỏ đôi giày của Đào Anh ra, mang đôi giày của An vào đôi chân bé nhỏ của Đào Anh. Ta sẽ chăm sóc và yêu thương nàng đến cuối cuộc đời mình. Rồi bé con nhỏ xuống dưới cánh gà trong sự hò reo của toàn trường không ngoại trừ 1 ai kể cả các giáo viên lão thành.

...

Kết thúc thì tốt đẹp ngoại trừ 1 việc. Đó là tôi thấy An nói chuyện với 1 anh chàng lớp 11 mà ngay từ mấy hôm đầu nhập học đã bị cả Đào Anh và Khánh Linh đá *** vì cái tội cứ bám theo lằng nhằng hoài. Thôi vào việc chính, khi tôi thấy An và anh ta nói chuyện thì có nghe len.

- Chú khá lắm!1 mũi tên chúng 2 đích!-Anh ta vỗ vai An.
- Cũng bình thường bây giờ tôi đã nó nhá!-An nói với anh ta bằng vẻ mặt khinh khỉnh.
- Để im! Phải để thật đau rồi hãy đá!
- Anh thâm quá đấy!-Tôi chỉ giúp anh xử 1 đứa còn con còn lại tôi vui chơi chán rồi thì phải thả chứ!
- Thả giờ thì còn non quá!-Anh ta xoa vai An.
- Cố gắng chịu đựng đi! Cậu đã làm gì với con nhỏ Khánh Linh thì hãy làm ý như vậy với con nhỏ Đào Anh đi.
- Ok!

Cái gì! Chúng nó đem bạn mình ra làm cho chơi à! Tôi choáng váng! Không thể nào! Không thể nào! Tôi không thể để cho những người bạn của mình phải chịu đựng như thế này được. Phải đi báo thôi! Phải đi báo thôi! Nhưng báo cho ai bây giờ! Báo cho ai! Đúng rồi! Minh và Thùy Trang. Tôi chạy nhanh nhất với vận tốc mà mình có thể đạt được ra chỗ Minh và Thùy Trang đang đứng. Tôi kéo họ ra nhanh 1 góc kín người trong sự ngạc nhiên hãi hùng của hai đứa bạn.

- Mày làm sao thế?-Thùy Trang nắm lấy bàn tay tôi.
- Sao ku?- Minh đệm vào.
- Lừa đảo!-Tôi hỗn hển trong sự căm tức.Lũ lừa đảo!-Tôi nhăm mạnh 1 lần nữa.
- Ai lừa! Lừa cái gì! Nói đi xem nào!-Minh trấn tĩnh tôi.
- Chúng nó lừa Đào Anh rồi!-Tôi gào lên trong sự đau xót cho cô cháu gái.
- Ai lừa?-Minh và Thùy Trang hỏi dồn dập tôi.
- An!-Tôi dường như đã khóc nức lên.

Chúng tôi ngồi sụp xuống nhìn nhau. Trong phút chốc bỗng dưng Minh hét âm lên. Nổi máu điên trong sự căm tức tột cùng. Thùy Trang kéo nó xuống trong khi mặt gục vào vai tôi mà khóc. Biết làm gì bây giờ! Tôi sợ phải báo cho Đào Anh biết lắm! Nó sẽ ra sao khi nghe thấy thế!

18. Chương 19

Chap 10(b)

...

Chúng tôi im lặng sau suốt mấy ngày hôm sau. Chắc chắn là Đào Anh rất ngạc nhiên vì sự kiện lạ thường này. Không! Phải nói là 100% ý chứ. Tôi cũng chả biết cảm xúc của mình như thế nào nữa. Tôi cảm thấy căm ghét An, rất căm ghét An!

...

Sáng thứ 2, tôi tiếp tục đến trường trong vai trò 1 học sinh chăm ngoan và là người bạn hiền của các bạn khác trong lớp. Tôi chưa kịp bước vào lớp thì đã bị Thùy Trang và Minh kéo ngay ra vườn hoa trong trường. Minh nhìn tôi với ánh mắt phân vân.

- Mày chắc chắn những gì mày nghe thấy là đúng không?
- Mày có hăm không? Mày nghĩ tao là loại người thế à?-Tôi nhìn chăm chăm vào Minh.
- Không!-Thùy Trang xoa vai tôi.Chẳng ai nghĩ mày làm những chuyện như thế cả? Chúng tao chỉ lo chúng mình hiểu sai vấn đề?
- Sai gì? Rõ ràng như thế mà mày kêu là sai sao?-Tôi la toáng lên.
- Không!-Thùy Trang trấn an tôi. Chúng tao chỉ lo thôi! Chẳng may chỉ là nhầm lẫn thì làm thế nào?
- Ồ! Tốt nhất cứ tạm cho chuyện này sang 1 bên đã!- Minh quyết định.
- Thế là sao?- Tôi ngạc nhiên. Cho sang 1 bên tức là lảng lạng coi như không biết gì hả?
- Không!-Hai đứa đồng thanh.
- Tức là chúng mình sẽ theo dõi và quan sát nhưng chưa nói cho Đào Anh biết. Khi nào có đầy đủ tang chứng, vật chứng sẽ vạch mặt hắn.-Thùy Trang giảng giải.

Đương nhiên tôi chỉ biết gật gù theo. Ngay lập tức chúng tôi lên 1 kế hoạch giám sát vô cùng chặt chẽ. Những lúc ở trường thì cả 3 cùng giám sát còn con Đào Anh đa số toàn dính như kéo 502 vào “bạn An” nên cũng chẳng lo về việc nó nghỉ ngơi. Lúc nào nghỉ thì tách 1 đứa ra đi gạ gẫm nó ra chỗ khác. Còn lúc

không ở trường thì đứa nào thích thì đi không thì thôi chứ không lại mang tiếng xen vào chuyện đời tư của người khác! Kế hoạch là thế nhưng tôi cũng hơi e ngại 1 xíu. Tôi không thích cái trò giám sát, thậm chí còn không thích người khác nhìn ngó vào đời tư của tôi vậy mà tôi lại đi nhòm ngó vào đời tư của người ta nữa chứ! Nhưng không sao! Vì cô cháu gái yêu quý kiêm 1 người bạn tốt bụng tôi quyết định giúp nó.

...

Ngày và tháng cứ thế trôi qua. Công cuộc giám sát bị đình trệ khá nhiều vì lý do thi học kì. Chúng tôi mỗi đứa 1 việc của mình nhưng đều vì lo học. Nỗi lo về An và Đào Anh cả thi học kì nữa làm cho bất kể ai trong 3 chúng tôi đều cảm thấy mệt mỏi. Thật sự trong lúc đó tôi cũng chẳng thể vào đầu được nhiều. Ý định quay phao đã hiện rõ trong đầu tôi nhưng lại nghĩ ra hình ảnh cô bắt phạt nên lại thôi. Thật bận rộn và mệt mỏi nhưng không sao! Sắp Tết rồi! Sắp được chơi rồi nên lại khiến cho tôi có thêm tinh thần để học.

....

Cuối cùng thì kì thi cũng đã qua. Chúng tôi 4 đứa rủ nhau đi làm 1 trầu nem chua rán để ăn khao mừng sự kiện thi thành công của đứa. Minh dẫn 3 đứa còn lại trong đó có tôi đến 1 quán nem chua rán ở đường Đặng Văn Ngữ. Công nhận Minh đúng là 1 con mọt ăn, chỗ nào có quán ngon nó đều dẫn chúng tôi đến hết. Rồi cả lũ dẫn nhau về nhà tôi trừ Đào Anh vì bận đến với An nên không đến.

...

Về đến nhà. Ông anh trai yêu dấu của tôi đang hí hoáy nghịch cái gì đó trên chiếc điện thoại mới được bố mẹ tôi sắm cho.

- Em chào anh ạ!-Hai đứa kia đồng thanh làm cho anh tôi giật mình.
 - Chào 2 lady!- Anh cười sung sướng.Nhưng lần sau chào nhỏ thôi không anh mất tim!
 - Không dám!-Tôi cười trừ trước cái nháy mắt của anh tôi.
 - Cùn ra đây đại ca bảo!-Ông ý lại gọi tôi bằng cái tên ấy rõ ghét.
 - Cùn á! Hay Cún!-Hai đứa ngạc nhiên.
 - Cùn em ơi! Nó mà là Cún thì anh đi đầu xuống đất!-Ông ý cùng 2 cái đứa kia ôm bụng cười nắc nẻ.
 - Thì làm sao?-Tôi vênh lên. Gọi gì nói nhanh!
 - Làm sao mà phải cái? -Ông chìa cái máy ra cho tôi xem.-Thấy anh mày đẹp trai không?
 - Không!-Tôi chẳng thèm nhìn mà lắc đầu luôn.
 - Nhìn đi!-Ông lôi cổ tôi dí sát mặt vào cái điện thoại. Mày phải cảm thấy hạnh phúc khi có 1 ông anh tài năng như tao chứ!
 - Anh thật là vũ phu!- Tôi gạt tay ông ý ra trong ánh mắt nghịch ngợm của mấy đứa bạn. Đưa đây xem nào!-Tôi giăng lấy cái máy.
 - Cẩn thận!-Ông hét lên- Vỡ máy tao đánh mày đấy!
 - Rồi!
- Tôi nhìn qua nhìn lại mới thấy mặt ông anh mình. “Ai chà! Cũng đẹp trai phết nhỉ?” tôi à lên khiến ông ấy sung sướng cười. Còn cậu bạn đứng bên cạnh ông ý là ai? Tôi nhìn thấy quen quá!
- Anh ơi! Ai đây?- Tôi chỉ thẳng tay vào mặt người đứng bên cạnh anh tôi.
 - An! Đệ tử của tao!

19. Chương 20

Chap 11

Đây là An sao? Tôi ngạc nhiên suýt đánh rơi cái điện thoại may mà ổng ý đỡ kịp.

- Mày làm ăn kiểu gì đấy!-Ông ý quát tôi.

Bình thường thì tôi sẽ phản kháng lại dữ dội lắm nhưng lần này lại đứng đờ người ra. Trong khi ấy thì 2 đứa bạn ngồi trên ghế cũng không mấy hiểu chuyện cho lắm! Mặt cũng nghệt ra y chang tôi. Đương nhiên là chứng kiến cảnh tượng này anh tôi cũng không mấy vui vẻ cho lắm! Mặt ổng không nghệt ra nhưng cũng hoang mang chưa hiểu gì!

- Mày làm sao đấy?-Ông ấy hỏi tôi

- Không sao!-Tôi lắc đầu lấy lại bình tĩnh rồi cười trừ.

- Ồ! Không sao là tốt nhưng cẩn thận không chết đấy!- Ông ấy vỗ vai tôi.

- Anh trai ơi! Cho em hỏi.Tôi gọi ông ý trong khi 2 đứa kia ngơ ngác như 2 pho tượng trong chùa.

- Sao mày ngoan thế? Có gì hỏi đi?

- Cái An này là đứa như thế nào ạ!

- À! Cũng bình thường! Chịu chơi và biết chơi! Hết.

- Thế còn ai đứng cạnh An đấy ạ!-Tôi hỏi tiếp

- Người yêu nó đấy! Mới yêu hôm qua luôn! Yên tâm mấy hôm nữa lại cho em khác đập vào chỗ em này à xem!

Minh và Thu Trang ngó vào xem tấm ảnh rồi à lên 1 tiếng đầy ngỡ ngàng trong khi anh tôi đờ người ra. Tôi kéo vội 2 con bạn lên nhanh trên phòng mình đóng sầm cửa lại. Đương nhiên là anh trai tôi không chịu đứng im mà nhún cái hành động đầy thái độ đấy nên cũng vọng lên “Mày phá nhà đấy à? ” nhưng tôi mặc kệ tôi đâu có quan tâm. Tôi ngồi xuống sàn nhà, cảm giác trong tôi là những nỗi trống trải, sự thương hại và xen lẫn khinh bỉ. Quả thực tôi không biết trong tôi có những cảm xúc nào nữa, tôi chỉ thấy rõ nhất là mình đang tức giận, rất giận.

- Thăng đều!-Minh hét lên.Tao không ngờ nó lại ***** như thế!

- Mày hâm à! Nói như thế thì có ích gì!-Thùy Trang gắt lên. Minh phải cho nó biết nó đã làm những gì?

- Mày hâm thì có!- Minh lại gắt lên. Cái loại như nó thì biết cái gì chứ!

Mặc cho chúng nó cãi nhau trên phòng. Tôi lẳng lẳng xuống nhà ngồi cạnh ông anh trai.

- Anh ơi! Gia đình thăng đó như thế nào ạ?-Tôi thì thầm.

- Con hâm! Mày hỏi tao mấy cái đó làm gì?-Anh tôi ngạc nhiên.

- Cũng chẳng có vấn đề gì long trọng lắm! Chỉ hỏi để biết thôi ạ!

- Nhà nó khá giàu đấy! Nói chung được gọi là đại gia đấy! Nghe nói mẹ thăng bé đi theo bồ để lại bố con nó 1 mình nên nó ghét đàn bà lắm!-Anh tôi kể nể.

- Chỉ thế thôi ạ!-Tôi hỏi.

- Không! Trước đây hội tao chơi còn có 1 con bé nữa! Nó bằng tuổi mày! Mà hình như mày bằng tuổi thăng An thì phải!

- Vâng! À! Chắc thế!

- Nghi lắm!-Anh tôi chỉ chỉ.

- Nghi gì? Kể đi!

- Ồ! Có vẻ con bé đấy là hang xóm hay họ hang hay cái chi chi đó rất liên quan đến thằng An! Thằng An quan tâm con bé đấy lắm! Nó không cho con bé đấy uống bia rượu hay ra sàn nhưng dù sao thì lửa gần rơm lâu ngày vẫn bén.

- Ngu thật!- Tôi buột miệng.

- Ngu gì?

- À không! Không muốn cô bé đấy hư mà sao còn dẫn đi?

- Tao biết được chắc?

- Không! Kể đi nói làm thế?

- Mà nói ai đấy? Mà đang nhờ vả tao mà ăn nói thế hả?

- Dạ không ạ! Em cũng chỉ lỡ mồm thôi mà anh!

- Ồ! Con bé đấy về sau hư lắm! Không còn nghe lời thằng An nữa! Nó tự đến quán bar, tự làm mọi việc khiến cho thằng An rất bức mình! Điều không may mắn xảy ra là trong 1 vụ đua xe, con bé đó bị ngã phải vào viện. Gia đình biết chuyện nên chuyển đi đâu đó còn thằng An thì càng hận bản thân vì những gì gây ra cho con bé đó và càng ghét đàn bà hơn thôi! Hết.

- À! Khổ thật!

- Mà à gì!

- À! Không!-Tôi ngớ người. Mà anh đi đua xe hả?

- Tao đi bao giờ?

- Đừng có chém! Em mách mẹ đấy!

- Thôi! Lượn đi!

- Em đi nhá!-Tôi lè lưỡi.

...

Tôi lên phòng. Hóa ra hoàn cảnh của An cũng chẳng mấy sáng sủa nhưng cậu ta làm vậy với lý do gì? Mục đích cậu ra làm việc này là sao? Thật kì lạ! Tôi mở cửa phòng ra trong 4 ánh mắt đầy tức giận của 2 cô bạn. Cuộc chiến đã ngưng lại để nhường chỗ cho hòa bình đang thiết lập lại trong căn phòng của tôi. Tôi ngồi xuống cùng hai đứa và kể lại cho chúng nghe tất những gì mình đã biết. Đương nhiên là đứa nào cũng cảm thấy thương thương thằng An nhưng không tài nào lý giải được tại sao An lại làm chuyện đó. Cuộc tranh luận diễn ra sôi nổi giữa 2 đứa kia không có tôi. Tôi tính phen này phải nhờ anh Tùng ra tay thôi. Mọi chuyện chắc chỉ có anh Tùng may ra mới có cách giải quyết gọn gẽ nhất.

...

- Anh trai!-Tôi đập vào vai ông anh trong khi ông chuẩn bị đi đâu đó.

- Giật cả mình! Có cái vấn đề gì?

- Không có gì! Anh mời An đến nhà mình chơi được không?

- Mà ham à! Dở hơi! Không được!-Anh ấy gạt tay

- Đi mà anh! Bạn ý đẹp trai quà à! Gọi đến em ngắm 1 tí!-Tôi năn nỉ.

- Mà đừng làm mất mặt ông anh đẹp trai của mày!- Anh ý hất tay tôi ra.

- Không đời nào!-Tôi giơ tay lên thề.-Đi mà anh!

- Xét thái độ!- Ông ý buông 1 câu thẳng tuột rồi dắt xe ra khỏi nhà.

Cũng chỉ vì 1 câu đó mà cả tuần tôi phải giặt quần áo thay cái máy giặt. Nấu ăn thay cái nồi cơm, tắt tắt mọi việc trong nhà. Giờ tôi mới thấy nhớ cô Mai và nhớ mẹ biết nhường nào! Cuối cùng ngày đấy cũng đã đến.

...

- Mày vào đi!-Giọng anh tôi vang lên.
- Nhà anh to nhỏ?- Chắc chắn đây là giọng An rồi.
- To bình thường! Cùn ơi khách đến!
- Lại thế. Tôi bước ra trong sự ngạc nhiên của An.
- Chào An!-Tôi cười khểnh.
- Tra...ng... là em anh Tung à!-An lắp bắp.
- Rất vui vì là thế!
- Hai đứa quen nhau à? Anh tôi ngạc nhiên!

20. Chương 21

Chap 12

...

- Vâng!-Tôi trả lời thay An
- Vậy là mày nhờ anh là có mưu kế à?-Anh tôi lắc đầu
- Tất nhiên!-Tôi đắc trí.
- Mày liệu hồn đấy!-Anh tôi ngồi xuống ghế.
- Tôi bê mấy tách trà ra mời 2 người đó và rành ỉnh 1 cốc nước cam lạnh. Sau một hồi trách vấn chán của ông anh trai trong sự ngỡ ngàng của An. Tôi đứng dậy ngổ lời trước.
- Em vay bạn An 1 tí anh nhé!
- Tôi kéo thẳng An lên trên sân thượng trong tiếng hét từ dưới lên của ông anh trai “Chúng mày hú hí vừa thôi đấy!”
- Trang kéo mình lên đây làm gì!-An thắc mắc hỏi tôi.
- Không có chuyện gì thì Trang gọi An ra đây làm gì!
- Vậy chuyện gì hả Trang?-An hỏi tiếp.
- Trang muốn hỏi chuyện về Đào Anh. An chán Đào Anh rồi đúng không?-Tôi quay ra nhìn An.
- Trang nói vậy là sao?
- Trang nói An đừng giận nhé! Hôm nọ thấy ảnh của An chụp với anh Tùng, Trang đã hỏi về An và biết chút xiu về An rồi!
- Trang cần biết gì về tôi! Sao không hỏi thẳng tôi đây này!-An quay ra lườm tôi.
- An cứ bình tĩnh!-Tôi trấn an An.
- Tôi không cần ai biết về tôi cả! Đúng là đồ đàn bà! Thật rách việc!- An quay đi thẳng thừng nhưng may tôi đã kịp kéo An lại.
- An nói đi sao An lại làm thế với Đào Anh!

- Cô biết gì mà nói!-An hất tay tôi ra đi thẳng
- Nói đi mà An! Sao An ác thế!- Tôi cố nắm lấy tay của An.
- Bỏ tôi ra!-An hất tay tôi ra lần nữa rồi đi thẳng.

An đi rồi! Chỉ còn lại mình tôi trên sân thượng. Tôi gọi nơi đây là nơi gió không bao giờ ngưng thổi vì mỗi lần lên đây tôi lại thấy gió. Gió cuốn tan đi những nỗi buồn và muộn phiền của tôi bay theo mây đi đến chốn khác. Nhưng hình như lần này nó không cuốn hết. Tôi phân vân nhìn gió. Tôi không hiểu liệu mình làm đã đúng chưa.

(Lời kể của Khắc Tùng)

Đứng ngoài cửa, tôi nghe hết câu chuyện của 2 đứa. Tuy là người ngoài cuộc nhưng tôi cũng hiểu mang máng, chắc có lẽ thằng An lại lừa tình con bé Đào Anh- cháu họ tôi. Nhưng vì lý do gì mà nó lại lừa Đào Anh như thế. Tôi chơi vừa thằng này lâu rồi, cũng khoảng 3 năm nay. Tuy nó ghét đàn bà thật nhưng nó không tiện tay treu gái như thế. Chắc chắn phải có lý do nào đó.

...

11h.

Đã hẹn thằng An.

...

- Anh gọi em ra đây làm gì?-An hỏi tôi.
- Chuyện sáng nay con Trang nó nói với mày!-Tôi nói thẳng.
- Vậy thì đừng gọi cho em!-Nó nói rồi đi thẳng.
- Đào Anh là cháu tao!-Tôi kéo tay nó lại. Chắc mày cũng biết! Có việc gì mày cứ nói với tao! Tao biết mày không cố tình làm chuyện này!
- Anh đừng nói nữa! Bực mình lắm!-An xua tay đưa cốc café lên miệng.
- Mày đừng làm trò! 3 năm không nhiều nhưng cũng đủ để làm an hem và hiểu mày không ít!-Tôi vỗ vai nó.
- Anh nói ít thôi!
- Mày láo nhể! Tao hỏi thật đấy nói đi!-Tôi nhìn thẳng vào mắt nó.
- Kiều Nhi!-An nhắc tách café lên nhấp miệng.
- Nó làm sao!-Tôi ngạc nhiên.
- Thằng đấy biết chỗ Kiều Nhi ở! Em thấy nó cầm tấm ảnh Nhi khoe khoang trong lớp!
- Thì làm sao?
- Em muốn biết Nhi sống thế nào!
- Và mày làm gì?
- Em giúp hấn trả thù Đào Anh và Khánh Linh.
- Biết thế!-Tôi nhấp 1 ngụm café. Tha cho Đào Anh đi!
- Chưa được! Còn tin của Nhi.
- Tao sẽ lo!

...

(Lời kể của Quỳnh Trang)

11h 30 rồi! Không thềm về nhà để tôi khóa cửa. Bực điên cả người!

...

4h sáng.

...

- Dậy đi!- Anh Tùng lay tôi.

- Gì thế! Đang ngủ!-Tôi ngáp rồi ngồi dậy.

Anh Tùng kể lại cho tôi nghe hết mọi chuyện rồi bảo với tôi.

- Mà đừng nói cho ai biết! Để tao và thằng An lo! Bịt miệng 2 con bạn mày lại nhá!

- Ok! Tôi mỉm cười

- Tốt! Thôi ngủ đi!-Anh ấy vỗ vai tôi.

- Đang!

...

Sáng đến lớp chiều về nhà!

...

Hai ngày rồi chưa có động tĩnh gì!

Hôm nay Đào Anh bước vào lớp mặt buồn thiu với những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Tôi nghĩ chắc An đã nói với Đào Anh rồi. Đào Anh bước vào lớp cười với tôi.

- Cuối cùng cũng kết thúc!

Hôm nay An và Đào Anh vẫn bình thường vậy có chuyện gì đã xảy ra. Giờ ra chơi mấy đứa chúng tôi túm tụm lại với nhau.

- Mà làm sao thế?-Minh lên tiếng rồi nó sờ trán Đào Anh.

- Tao và An chia tay rồi!-Nó cười nhìn 3 chúng tôi. Nhưng tao lại thấy rất vui.

- Mà hăm hả?Thùy Trang hét lên.

- Thôi cứ khóc đi!-Tôi xoa đầu con cháu.

- Không! Vui thật! Vì An nói thật! Vì Nhi mới là người An thương!-Đào Anh cười tươi.

- Mà hấp hả?-Minh ngạc nhiên.

- Tao không buồn nữa đâu! Giờ tao với An là bạn. Những người bạn tốt!

...

Những người bạn tốt! Giống như nó và Đào Anh, Minh, Thùy Trang thôi mà!

21. Chương 22

Chap 13

Không nhắc đến An và Đào Anh nữa. Giờ đã là tháng 1 rồi!

...

Nghỉ học ăn Tết! Hôm nay đã là 26 Tết rồi! Đồ đạc cho Tết hầu như nhà ai cũng chuẩn bị hết cả rồi! Hôm nay tôi và 3 đứa kia sẽ đi mua quần áo mới.

...

Chà! Đi khắp phố phường mùi quần áo mới thơm phức. Lượn 1 vòng! Đạo 1 vòng mua được bao nhiêu quần áo.

- Ấ!-Tôi la lên. Ai dẫm vào chân tôi rồi!-Tôi suýt xoa bàn chân yêu quý.

- Xin lỗi!- Người chàng lạ mặt nhìn tôi.

- Đau quá!-Tôi ôm lấy bàn chân mình.

- Xin lỗi nhé! Đau không?- Người lạ mặt lo lắng.

- Không sao đâu

- Thật hả?- Người kia nhìn cái chân của tôi.

- Ồ!-Tôi đứng dậy vẫy tay rồi đi luôn.

...

Tôi yêu cái không khí Tết ở Hà Nội lắm! Nó không nằng nóng như ở trong Nam mà lạnh! Lạnh lắm! Ra đường ai cũng như những cục bông di động. Yêu nhất là khi nhìn lũ trẻ con chạy lon ton theo bố mẹ trong bộ quần áo dây bạch. Yêu cái cảm giác sáng dậy thật sớm, lên sân thượng hít căng lồng ngực cái không khí đầy lạnh giá nhưng lại chất chứa niềm vui này. Yêu những cái chợ chật ních người đi mua sắm nữa.

...

Hôm nay là 28 Tết rồi!

Tôi sẽ đi chơi với 3 con bạn thân nốt lần cuối trước khi về quê ngoại rồi quê nội.

...

- Ê! Trang ơi!-Minh gọi tôi.

- Bọn mày đến sớm nhé?-Tao đưa mắt lườm Minh và Đào Anh.

- Bọn nó ngủ nướng để chị em ta cười hươu đấy mà!-Thùy Trang đế vào.

- Khiếp!-Đào Anh lên tiếng.-Ngủ có thêm có tí nên mới trễ. Người đâu mà chưa chất.

- Bản tính lúc sinh ra đã thế!

- Biết sẵn rồi!-Minh cười hả hê.

Cuộc dạo chơi cuối năm bắt đầu bằng 1 bữa sáng. Gần Tết rồi, cũng chẳng có mấy quán mở nữa mà đi la cà chọn này chọn nọ. Chúng tôi tạt nhanh vào 1 quán ven đường. Trên lý thuyết học hành, truyền hình đưa tin không nên ăn những quán ven đường vì mất vệ sinh này nọ nhưng có thực mới vực được đạo. Ăn đã rồi đến đâu thì đến. Mong sao cho vào Tết đừng bị làm sao cái đường tiêu hóa cả là ok quá rồi! Chúng tôi nhanh tay lấy mỗi người một bát nhưng ôi các bậc phụ huynh ơi! Trời xui đất khiến thế nào...

...Xoảng..

Tôi làm đổ mất bát phở xuống đất. Vừa tiếc vừa tức mặt tôi mếu xệch đi. Tôi nghe thấy tiếng phui quần của 1 ai đó dừng gần. Thôi xong rồi! Cửa ăn đến miệng mà còn mất đã thế lại còn đền tiền bát, làm bẩn quần của 1 ai nữa chứ! Đen tội độ! Tôi ngược mắt lên nhìn. Ô cha! Người này nhìn quen quen. Hình như gặp đâu rồi thì phải nhưng tôi cũng không quên.

- Ấy có sao không? Mình xin lỗi!-Tôi hỏi thăm.

- Cũng không sao! Ngoài việc bẩn quần ra thì ổn.- Người lạ ngược lên nhìn tôi.

- Mình xin lỗi.-Tôi lí nhí.

- Ồ!-Người lạ ngạc nhiên, mắt tròn tròn.- Cái cô ở tiệm quần áo đây mà.

- À! Cậu là người giẫm lên chân tôi đúng không?-Tôi hí hửng cũng ngạc nhiên không kém.

- Chà! Cô định trả đũa tôi đúng không?-Người đó lắc lắc cái đầu.

- Không! Chưa có kịp!-Tôi cười nhẹ.
- Vậy chi là có duyên hả?
- Hơ! Làm gì có truyện!
- Đúng lúc đó 3 con hăm kia mới chạy tới.
- Làm sao đây?-Minh hỏi tôi.
- Thằng này dạo mày hả?-Thùy Trang chỉ thẳng vào mặt người lạ.
- Ô!-Người lạ dơ 2 tay lên.Tôi chưa kịp làm gì hết!
- Chúng mày làm gì đấy! Tao làm đổ phở vào quần người ta.
- À! Ra thế!-Đào Anh cười lý lắc. Xin lỗi! Không cố ý!
- Bạn cô hùng hổ nhể!-Người lạ nhìn tôi nháy mắt.
- Cũng bình thường thôi mà!-Tôi cười.
- Hả người quen nhau hả?- Ba đứa đồng thanh hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.
- Không!-Tôi và người lạ kia cùng trả lời.
- Nghi lắm!-Minh nhìn tôi.
- Nghi cái gì? Vớ vẩn!-Tôi lườm Minh.

Cuộc cãi cọ không đâu vào đâu của chúng tôi làm tôi không để ý người lạ kia đã đi từ lúc nào.

...

Ngày... tháng... năm...

Tao chẳng tin vào mấy cái chuyện duyên số đâu! Nhưng tự dưng hôm nay tao lại nghĩ đến mấy chuyện ba lăng nhăng đó! Tao gặp 1 người đến tận 2 lần liền mà tao chẳng quen anh ta đâu! Vậy chắc là tình cơ chứ duyên số gì nhỉ! Vớ vẩn quá! Nghĩ cứ loạn hết cả lên.

...

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: BUZZ!!!

Kh0aj.1606: sao?

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: sáng nay là thế nào?

Kh0aj.1606: chẳng thế nào cả!

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: chém!

Kh0aj.1606: chém mày làm gì?

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: thế tự dưng ra nói chuyện với nhau à?

Kh0aj.1606: không!

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: đấy! Thế chẳng là quen nhau à!

Kh0aj.1606: thế không đc gọi là quen.

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: thế gọi là gì.

Kh0aj.1606: tình cơ

__ ◦|∞(‘◦ | MýT TẹT | ◦´~)∞|◦ __ hoang: mày là con hăm!

Làm gì có chuyện tình cơ nào mà như thế!

Đứng nói chuyện trước quán phở?

=))

Kh0aj.1606: thì gặp 1 lần rồi mà

__ ◦ | ∞ (' ◦ | MýT TệT | ◦ ') ∞ | ◦ __ hoang: lòi cái đuôi cáo nhá!

Gặp ở đâu?

Khi nào?

Bao giờ?

Kh0aj.1606: hôm đi mua quần áo với chúng mày

Nó dầm vào chân tao

Thế thôi!

__ ◦ | ∞ (' ◦ | MýT TệT | ◦ ') ∞ | ◦ __ hoang: duyên rồi!

Kh0aj.1606: duyên j

__ ◦ | ∞ (' ◦ | MýT TệT | ◦ ') ∞ | ◦ __ hoang: mày cứ giả nai!

Biết rồi còn hỏi!

Cụ bà nhà tao gọi đi ngủ rồi!

Biết thế!

Ngủ đi!

Bye lady!

Kh0aj.1606: tạm biết thế.

Bye!

...

Tắt máy. Tôi leo lên giường đi ngủ. Ngủ ngon để sáng mai dậy sớm còn về quê ngoại chơi. Chắc thể nào các bác dưới quê cũng nấu bánh chưng à xem. Phải đặt hàng trước mấy cái mới được, khỏi phải bị mẹ sai đi ra chợ mua bánh. Vừa mới chân mà lại vừa không ra gì.

22. Chương 23

Chap 14

... Kẹt...

- Vào đi!-Giọng của anh tôi vang lên.

- Ồ!-Giọng nam khác mà của ai thì tôi không biết.

- Ở khách sạn làm gì! Mày cứ sang nhà tao mà ở! Mà mày ra lâu chưa?

- Mới thôi!

Tôi đang ở trong bếp phụ mẹ nấu bữa sáng cho cả nhà nghe thấy tiếng lạ liền ngó đầu ra coi thì bị mẹ tôi quát.

- Đừng có hóng!

- Bạn anh hả mẹ?-Tôi tò mò.

- Thế thằng Tùng nó không nói với con à?

- Không! Chẳng nói gì với con cả mẹ ạ!
 - Rồi mẹ tôi lại quay vào tiếp. Bề nước ra mời khách.
 - Em mời anh ạ!-Tôi đưa cốc nước cho bạn của anh tôi lễ phép.
 - Chưa cho người ta ăn sáng đã mời nước thì sống bằng răng à?-Anh tôi quay sang nhìn nhó.
 - Phép lịch sự thì phải mời thôi!-Tôi quay ra lau bàn.
 - Ô!-Anh kia lên tiếng. Cái cô này!
 - Ô! Hóa ra là ấy!-Tôi quay sang ngờ ngàng cái người ở quán phở đây mà. Sao anh lại vào nhà tôi.
 - Mà hồi ngu thế?-Anh nói giọng khinh khỉnh. Bạn tao đấy! Thế mà quen nó à!-Rồi quay sang nhìn cái cậu bạn.
 - Ồ! Gặp 2 lần rồi, 1 ở tiệm quần áo, 2 ở quán phở!-Anh ta cười .
 - Chào!-Anh tôi lắc lắc cái đầu.
 - Anh chà cái gì?-Tôi quay sang hỏi.
 - Tao làm gì kệ tao!-Anh tôi gất lên, rồi quay sang nhìn thẳng bạn. Mà biết nó thế nào chưa?
 - Chưa! Chưa biết cả tên luôn.
 - Ồ! Đây là em tao, tên là Trang nhưng tao gọi là Cùn!-Anh chỉ tay về phía tôi. Ê Cùn!
 - Gọi gì!-Tao vừa xem tivi vừa trả lời.
 - Đừng có thái độ! Quay ra đây! Đây là bạn tao, tên là Duy, mà phải gọi là anh đấy!
 - Biết rồi!-Tôi nói giọng uể oải
- Đúng lúc đó giọng mẹ tôi vọng từ trong bếp vọng ra gọi chúng tôi vào ăn cơm. Hôm nay bố tôi cũng ở nhà. Tết rồi, tôi không muốn mình phải nghĩ nhiều về ông ý nên cũng chẳng mấy đau đầu lắm. Cả nhà ngồi vào bàn cùng với anh Duy Anh, mẹ tôi mở lời trước.
- Lâu lắm mới thấy con ra đây chơi! Dạo này thế nào rồi hả Duy!
 - Dạ! Con vẫn bình thường! Tết này con ra đây chơi làm phiền 2 bác quá ạ!
 - Phiền gì đâu!-Bố tôi lên tiếng- Con lên chơi là vui lắm rồi! Thế bố mẹ con có định về nước nữa không?
 - Dạ có! Giữa năm bố mẹ con sẽ về! Ra Tết con cũng sẽ thuê trọ ở lại Hà Nội học!
 - Vậy thì tốt quá!-Anh tôi vỗ vai anh Duy . Mà học cùng trường tao nhé!
 - Tất nhiên, tao làm thủ tục cả rồi!
 - Nhanh thế!
 - Tao mà lại!

23. Chương 24

Theo tôi biết thì anh Duy là bạn học cùng lớp thời cấp 2 với cả anh Tùng, bố mẹ định cư bên Thụy Sĩ nhưng ông bà của anh ý kiên quyết bắt anh ấy ở lại Việt Nam nên từ nhỏ đã sống xa bố mẹ. Anh ấy cùng ông bà vào Nam ở khi học lớp 8.

...

Sau bữa sáng cả nhà tôi về quê chơi. Quê nội chơi. Quê nội tôi ở Đắp Cầu(Bắc Ninh) vì bố tôi vốn không phải là người gốc ở Hà Nội nhưng nhà nội tôi lên Hà Nội định cư từ thời cụ tôi. Từ Hà Nội về Đắp Cầu khá xa, phải đi khoảng 3 4 tiếng mới đến nơi. Đến lúc về thì đã trưa rồi, chúng tôi ghé vào nhà ông nội tôi chơi.

Nhà ông nội vẫn thế, vẫn bình thường như bao lần tôi xuống trước đây. Đêm nay tôi sẽ ở lại đây, đi thăm thu khắp nơi. Đã 2, 3 năm nay rồi tôi chẳng về đây. Mọi thứ thay đổi nhiều quá!

...

Tối đến, tôi được mấy đứa em họ dẫn đi chơi khắp nơi.

- Chị Trang ơi! Ra quảng trường chơi đi.-1 đứa nhóc nắm lấy bàn tay tôi.

- Nhưng chị đâu biết nó ở đâu!

- Em sẽ dẫn chị đi!-Nó kéo tôi đi.

Cả mấy anh chị em cùng đi với nhau có cả anh Duy nữa. Anh Duy là khách mời danh dự được cả nhà tôi mời về quê chơi.

...

- Quê em đẹp không?-Tôi vô vào vai anh Duy.

- Đẹp lắm!-Anh cười với tôi rồi nhìn vu vơ.

- Anh nhìn cái gì vậy?-Tôi đưa mắt nhìn theo hướng mắt anh.

- Nhìn cái gì chẳng được. Em tra khảo anh à!

- Không! Em làm gì có cái gan đấy! Hối vui vậy thôi!

- Ồ!

- Anh chơi có thân với anh trai em không?

- Thân hay không nhỉ? Vậy tại sao anh vào được nhà em nhỉ?- Anh nheo mắt nhìn tôi.

- Vì anh là bạn anh hem!

- Vậy bạn nào anh em cũng mời đến nhà hả?

- Dạ không ạ! Phải thân mới được!-Tôi lắc đầu

- Vậy em nghĩ anh có anh thân với anh trai em không?

- Có chứ!

- Vậy mà còn hỏi anh hả

- Hỏi chơi thôi mà!-Tôi cười hả hê.

Tự dưng tôi thấy lồng ngực mình đập mạnh đến lạ. Tim cứ như chọt nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi ý. Cái cảm giác lạ lung khó tả. Đứng cạnh anh ấy mà tôi thấy người mình cứ run run, ngại ngại sao ấy. Tôi chẳng muốn bước mà cũng chẳng muốn dừng lại. Chân cứ đi theo bản năng theo. Chợt đâu lữ trẻ con ủa ra vây lấy 2 đứa chúng tôi.

- Chị Trang ơi đưa xe đạp không?-Thằng út nhà cô Hương vênh mặt lên bảo tôi.

- Xe đâu mà đưa?-Tôi cười xoa đầu nó.

- Đi thuê!-Nó cười lý lắc.

- Rồi ok!-Tôi ngoắc tay với nó.

Chúng tôi đi thẳng đến 1 cửa hàng cho thuê xe đạp nhưng rất tiếc nó lại đóng cửa. Nhưng thằng bé tinh ranh này đã xí trước 4 cái xe đạp đôi rồi, nó chỉ việc gõ cửa là bác cho thuê xe ra đưa cho nó mượn ngay.

...

Cuộc đua của chúng tôi bắt đầu. Đáng lẽ ra tôi phải đi cùng 1 đứa nhỏ nhưng chúng nó lại kêu 2 người lớn phải chấp 7 đứa trẻ con. Đội nào trong 3 đội của chúng nó mà thắng là coi như tất cả chúng nó đều thắng cả. Đúng là trẻ con! Vô lý thật! Tôi ngồi ghế sau lưng anh.

- Em có muốn thắng không?-Anh quay lại hỏi tôi khi trọng tài nhí cùng đám cháu lít nhít của tôi chuẩn bị thổi còi.
- Có!-Tôi nhanh nhẩu đáp. Không thắng chúng nó cười cho đấy.
- Em trẻ con quá!-Anh xoa đầu tôi.
- Kệ chứ!. Tim tôi run quá.
- Vậy cẩn thận nhá! Anh đạp nhanh đấy!
- Ô tê!

Gió mùa đông lạnh buốt người mà xe lại phóng đến là nhanh. Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy ấm áp 1 cách lạ lùng. Cái cảm giác không giống như ngồi sau xe mẹ dè, cũng chẳng giống như ngồi sau xe anh Tùng- con người phóng xe như bán mạng, cũng chẳng có cái cảm giác giống như ngồi sau xe con Minh chứ chẳng nói gì đến ngồi sau xe bố tôi. Cái cảm giác mà tôi muốn ôm trọn lấy nó trong suốt mùa đông, trong những giấc ngủ mà không cần chăn cũng ấm. Tôi hâm rồi! Toàn nghĩ đến những chuyện linh tinh thôi à!

...

- Cô Trang về nhất!- thằng 2 chị Thư hét lên.

Trong tiếp hạm lực của mấy đứa trẻ con tôi hét toáng lên để át đi những suy nghĩ mông lung của mình. Công nhận sướng thật! Cứ làm cho bọn trẻ con ấy tức điên lên là tôi cảm thấy vui khôn xiết, cười hả hê suốt được. Tôi quay sang nhìn thẳng út nhà cô Hương.

- Đua lại không ku?
- Chẳng qua em chấp chị thôi! Ok luôn!-Thằng nhỏ vênh mặt lên.
- Ok!

24. Chương 25

Chap 15(a)

Cuộc đua diễn ra vui vẻ nhưng những lần sau tôi nhường nó đấy chứ! Khiếp! Thế mà nó vênh không thể nhịn được. Ưc tiết không thể miêu tả được! Nhưng không sao dù sao cũng vui.

...

Nằm trùm kín trong cái chăn cùng với 1 đàn cháu vây quanh. Không khí như ngọt ngào không thể chịu được. Tôi vùng vẫy bước ra khỏi phòng nhưng cũng không quên đắp chăn lại cho đám em đang ngủ lả lơi. Tôi khoác 1 chiếc áo mỏng ra ngồi ở vườn bưởi của ông chơi. Đạo quanh bỗng nhiên có người đập vào vai tôi. Giật thót cả người, đau tim gần chết luôn ý!

- Ai đấy!-Tôi quay ra quát.
- Anh Duy đây mà!
- Hú hồn! Sao anh lại ở đây?-Tôi ngạc nhiên.
- Ra đây chơi! Không khí ở Hồ Chí Minh ngọt ngào lắm! Chẳng mấy khi được hít thở cái không khí mát lành như thế này! Phải hít cho căng lồng ngực lên mới đã chứ!
- Trời đất ơi!-Tôi cười hả hê.
- Thế em ra đây làm gì?
- Tránh nạn ạ!-Tôi lễ phép.
- Sao lại tránh nạn?-Giọng anh ngạc nhiên.

- Chúng nó đập em ghê quá! Ngủ cạnh chúng nó em bị dồn vào góc tường. Đã thế còn chẳng hiểu thằng nào nó thượng cẳng 1 phát vào bụng đến đau.

- Khổ nhỉ? Em đi chơi không?

- Đi đâu ạ? Bây giờ mới 4 giờ sáng à! Trời tối om om!

- Thế mà thích!

...

Anh đưa tôi đi đến 1 nơi nào đó tôi cũng không biết. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác tin anh đến lạ. Tôi bước theo anh mà không quan tâm đến anh sẽ đưa tôi đi đâu. Nhịp tim tôi đập như gõ trống trong lồng ngực. Tôi bước theo anh mà không hỏi anh bất cứ điều gì.

- Em có lạnh không?

- Không anh ạ!

Tôi không hiểu làm sao tôi lại có 1 cảm giác ấm áp đến kì lạ này. Một câu nói của khê làm tôi khựng bước nhưng rồi tôi cũng chần chừ được bản thân lại và bước tiếp theo anh. Không lạnh à! Có hôm mới trả lời như thế. Tôi đang run lên bần bật đây này! Hai bàn tay tôi trà lên nhau để giữ ấm. Không khí lạnh xuyên quá da tôi, lạnh buốt thấu cả xương khiến tôi rùng mình. Cái cảm giác khiếp sợ của mùa đông làm tôi e sợ nhưng dường như có anh bên cạnh cảm giác ấy lại được xua tan đi phần nào.

...

Anh đưa tôi ra 1 bãi đất trống. Anh nắm lấy bàn tay tôi. Cái cảm giác đấy làm tôi giật thót mình. Nó làm cho tôi cảm thấy xúc động, ấm áp và có 1 cái gì như sét đánh ý.

- Em không sợ anh bắt cóc em à?-Anh hỏi tôi.

- Không!-Tôi cố giữ vững nhịp tim và giọng nói của mình. Anh trai em sẽ đi cứu em mà.

- Anh biết em từ lâu rồi! Nhưng không ngờ giờ em lại lớn thế này!

- Anh biết em á!-Tôi ngạc nhiên.

- Từ khi anh còn học chung với anh em cơ mà!

- Vậy sao em không biết anh nhỉ?

- Vì chỉ có anh nhìn em chứ chưa bao giờ em nhìn anh cả!

Chưa bao giờ tôi nhìn anh sao! Anh như vậy mà tôi chưa bao giờ nhìn anh sao. Đẹp trai ngời ngời thế này mà tôi không nhìn thì tôi nhìn ai vậy trời. Tôi cảm thấy run run trước những lời anh nói. Bỗng

- Chúng mày đánh lễ hả?-Giọng anh trai tôi từ phía sau làm tôi thót cả tim.

- Đánh lễ bao giờ?-Tôi quát lên.

- Rõ ràng rành! Tang chứng vật chứng có cả! Giữa đêm hôm khuya khoắt chúng mày dắt nhau ra đây hú hí không gọi tao đi với.

- Mày ra đây làm gì?-Anh Duy lên tiếng. Tự dưng mò xác ra đây.

- Tao mất ngủ! Ra hóng gió ở đây lâu rồi, đang định về thì thấy bóng 2 đứa nào dắt nhau ra đây. Tao tính dạo ma tí chơi cho vui ai dè gặp ngay chúng mày, tụt cả hứng!

- Mày lắm trò vừa thôi! Thôi đi về!-Anh Duy đứng dậy.

- Về cũng có ngủ được đâu! Anh em ta lượn vài vòng chơi đề! Tao mang xe đạp của ông ra đây nè!

- Thảm nào lúc này em mò mãi mà chẳng thấy!-Tôi lầu bàu. Thế ai đèo ai ngồi và ai chạy bộ.

- Tôi ngồi, thằng Duy đèo, mày chạy bộ-Anh Tùng cười hả hê.

- Không! Làm gì có truyện!

- Thôi tao đèo, chúng mày ngồi sau tất.-Anh Duy lên tiếng.

Tôi leo lên xe và vi vu khắp nơi đây với anh Duy và anh Tùng. Trời càng ngày càng sáng rõ. Chúng tôi mau mau đạp về nhà theo lời chỉ dẫn của anh Tùng.

...

Đến đúng cổng, ông đã cầm gậy sẵn. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ông là chúng tôi đã biết mắc tội gì rồi.

- Đêm qua đi đâu 3 cái đứa này?-Ông nghiêm giọng, tay khua khua cây gậy.

- Con không ngủ được nên ra ngoài dạo mát ạ!-Anh Tùng đỡ lời.

- Có đúng vậy không?-Ông nghiêm giọng.

- Dạ, đúng!-tôi và 2 anh đáp đồng thanh.

- Vậy vào ăn sáng đi!-Ông cười tươi mở cửa rồi đi thẳng vào trong.

Hú hồn! ...

25. Chương 26

Chap 15(b)

Sau bữa sáng chúng tôi lên đường về Hà Nội. Bố tôi kêu năm nay không ăn Tết ở quê mà để dành cho năm sau. Thôi thì ông ấy cũng là người có tiếng nói to nhất trong mọi việc ở cái nhà này. Nói thế nào mà chẳng được.

...

Túi tôi cứ run bần bật, chắc lại con nào gọi đây mà. Tôi mở máy ra. Biết ngay, con Minh gọi đây mà.

- A lô! Tao đây!

- Mày về quê hả?-Minh lên tiếng.

- Ờ! Có việc gì không?

- Không! Hỏi thăm chúc mừng ăn tết niên vui vẻ thôi. Tết tao sang nhà mày chơi nhé!

- Ô tê! Thoải mái! Bao giờ sang báo trước tao 1 câu!

- Ờ, con Trang và Đào Anh cũng đi đấy! Chuẩn bị đi nhé honey!

- Ô tê!

Nói xong nó cũng cúp máy luôn. Gập điện thoại vào, tôi ngồi ung dung ngắm đường phố. Ngoài đường giờ này đông nhộn nhịp, chắc mọi người đi mua sắm nốt đây mà.

...

Về đến nhà. Bố tôi đã nói thật to.

- Tối hôm nay 3 anh em đi xem pháo hoa rồi về nhà xông đất nhé!

- Xông đất á!-Anh tôi hét lên.

- Ờ! Làm sao không hả con?-Bố tôi ngạc nhiên.

- Vâng! Số con đẹp để con làm cho!

...

11 giờ 30 phút...

Anh Tùng, anh Duy và tôi đã chuẩn bị hành trang để bước ra khỏi cửa nhà. Mẹ bắt chúng tôi mặc quần áo thật ấm, quàng khăn tử tế. Chà hồi hộp quá!

- Tùng đeo em đi cẩn thận đấy! Duy tự lái cũng cẩn thận nhé con! Chìa khóa xe bác đây! Xem xong là về luôn nhé!- Mẹ tôi cẩn thận căn dặn

- Con biết rồi!-Anh tôi lau bầu.

- Dạ vâng!-Anh Tùng đón lấy bộ chìa khóa.

- Mẹ dặn không thừa đâu. Thôi đi đi!

- Con chào mẹ-Tôi ngoái lại chào mẹ.

Đêm 30 mả. Đường đông quá xa. Khu Mỹ Đình tập trung bao nhiêu là người không à! Trẻ con người lớn đổ xô ra đường xem bắn pháo hoa. Đúng 12 giờ tròn, pháo hoa bắn nổ tung trời. Xanh đỏ tím vàng đủ cả nhưng chỉ kéo dài trong 15 phút thôi. Hết pháo hoa, anh Tùng rủ chúng tôi đi thả đèn trời. Báo chí vẫn kêu thả đèn trời là có hại ôi trường nhưng thứ lỗi, tôi vui quá nên cũng quên mất cái điều này. Thả chán chê, anh Tùng đi bứt 1 cành cây trong sự lo lắng của chú bảo vệ công viên rồi đi thẳng về nhà. Nhận những phong bao lì xì mà nhìn cái mặt của anh ấy sung sướng đến phát khiếp. Đêm giao thừa của tôi chán dứt bằng 1 giấc ngủ ngon lành cho đến tận sáng.

...

Những ngày Tết trôi qua 1 cách hạnh phúc đối với tôi. Sáng mùng 5 Tết. Điện thoại của tôi reo lên.

- A lô! Ai đấy ạ?-Tôi nhấc máy trong giọng ngái ngủ.

- Tao đây! Minh đây! Chưa dậy à?-Con Minh nói như hét vào điện thoại.

- Làm sao?

- Hôm nay tao đến nhà mày chơi nhá!-Giọng con Minh hí hửng.

- Ồ!

- Xuống mở cửa đi! Tao đang ở trước cửa nhà mày đây này!

- Vậy hả? Tao xuống đây!-Tôi ngạc nhiên.

Tôi lồm cồm bò dậy. Mặc nhanh một bộ quần áo khác vào người. Đi xuống mở cửa. Nhìn thấy bóng chúng nó lấp ló ngoài cửa trông y chang mấy con chơi chơi đến buồn cười.

- Tao đây! Mở nhanh lên!-Con Thùy Trang cứ cuống hết cả lên.

- Đây đang ra!

Vừa mở được cái cửa, chúng nó đã ủa vào nhà. Hét thật to.

- Con chào 2 bác! Con đến nhận quà đầu năm đây!-Giọng con Minh vang lên.

- Chưa thấy người đã thấy mặt!-Anh trai tôi lên tiếng.

- Ồ!-Giọng con Minh khựng lại, tôi chạy nhanh đến chỗ nó. 2 đứa kia mặt cũng ngạc nhiên không kém. Thằng ở quán phở!

- Gì đây!-Ngay lập tức con Đào Anh quay ra phía tôi.

- Gì chẳng được!-Tôi lôi vội chúng nó lên phòng.

26. Chương 27

Chap 16

Đóng sầm cửa lại. Tôi ôm chặt lấy lồng ngực của mình trước cơn mất kinh ngạc của 3 đứa kia. Run quá! Tôi không hiểu tại sao mình lại chạy lên phòng nữa. Thật sự dạo này tôi không những không thể giải thích được những hành động của mình mà còn không thể giải thích được lý do vì sao đứng cạnh anh Duy mà tin cứ như gỗ trống nữa. Tôi hít một hơi thật mạnh rồi thở ra thành tiếng mạnh 1 cách nhẹ nhõm. Mình đập tay vào người tôi.

- Sao thế Trang?

Chỉ 1 cái đập vai nhẹ của nó mà tôi lạnh toát người đứng tim như người ăn cắp ăn trộm không bằng ý. Sợ thế cơ chứ!

- Không tao không sao!-Tôi giữ lại bình tĩnh.

- Thế mà kéo chúng tao lên đây làm gì?-Thùy Trang hỏi.

- Tao cũng chẳng biết tại sao tao lại làm thế nữa!

- Mà đúng là hâm nặng rồi!-Mình lên tiếng. Thế còn cái thằng kia sao lại ở nhà mà?

- Bạn anh tao!-Tôi trả lời ngắn gọn.

- Duyên nhé?-Đào Anh lên tiếng

- Thôi yêu nhau đi!-Thùy Trang vỗ tay tôi.

Vừa nghe xong câu đấy, tôi giật nảy mình, hất mạnh tay Thùy Trang ra, gắt lên.

- Mà nói cái gì? Vớ vẩn!

- Sao mà phản ứng mạnh thế?-Thùy Trang ngạc nhiên.

- Không! Không có gì?

- Cô lúc đứng cạnh anh kia có cảm giác gì không?- Đào Anh ghé sát mặt vào tôi.

- Làm gì có gì!-Tôi lắc đầu ngay.

- Nghi lắm! Khai đi!

- Không có gì thật mà!-Tôi chối bay.

- Kể đi!

Trước lời năn nỉ không ngớt của mấy đứa bạn thân tôi cũng kể thật hết tất cả cảm xúc của mình. Vừa nghe xong, con Đào Anh đã cười khanh khách.

- Cô yêu rồi!

- Yêu ai!

- Anh Duy chứ ai ạ!-Nó vẫn cười không ngớt. Lúc này thì 2 đứa kia mới hùa theo vào cười.

- Không đời nào!

- Cháu nói thật đấy! Hồi nói chuyện với An cháu cũng có cảm giác y hệt cô luôn ý!

- Mà đừng có chém!-Tôi chối bay.

- Thật đấy! Cháu thề.

Đang ngồi cãi nhau với chúng nó thì bỗng có tiếng mẹ tôi gọi từ ở dưới nhà.

- Xuống ăn sáng đi các cô nương!

Tuân theo lời mẹ chúng tôi xuống thưởng thức bữa sáng tuyệt vời do chính tay mẹ tôi làm. Nhưng có điều suốt bữa sáng không phải nói đúng hơn là cả mấy ngày sau hôm đấy tôi cũng đều nghĩ đến những lời Đào Anh nói. Chẳng lẽ tôi lại thích anh Duy sao. Không thể nào! Tôi đâu phải cái loại nhìn thấy trai đẹp là yêu đâu! Không thể! Yêu đâu phải đơn giản như thế. Sau những ngày nghĩ triền miên về 1 vấn đề không

lối thoát này. Tôi quyết định lên nơi mà tôi mệnh danh là nơi gió không bao giờ ngừng thổi của mình để giải phóng tâm hồn. Mai là hết kì nghỉ Tết rồi, thư giãn nốt hôm cuối rồi vào năm học là vừa. Thông thả bước lên nơi có lẽ chỉ dành cho riêng tôi thì bỗng đoàng 1 cái. Các dây thần kinh của tôi hình như vừa bị chạm vào nhau, tiếng sét to nổ đoàng trong đầu tôi. Hôm nay đất nước của tôi lại có 1 vị khách đến thăm mà hình như người đó lại là anh thì phải. Tôi dón dến tiến lại gần chỗ anh đứng. Khẽ lên tiếng trước.

- Anh dám xâm phạm vương quốc của em mà không có phép của nữ vương là em đây à!-Tôi mỉm cười thản nhiên để che dấu nỗi lo lắng trong mình. Cha mẹ ơi run quá trời đất thôi!

- Vậy anh xin lỗi nhé!-Anh quay lại nhìn tôi cười.

- Không có gì! Bây giờ nữ vương em cho phép anh đứng ở vương quốc của em 1 lúc!-Tôi mỉm cười.

- Anh muốn đứng mãi ở đây chứ không phải 1 lúc đâu!-Anh cười hiền.

- Anh nói gì cơ!-Tôi ngạc nhiên.

- Anh có cảm giác rạo rực, nhịp tim đập rất rất mạnh như kiểu muốn bắn ra đến nơi rồi ý xen lẫn đó là sự run run. Đôi khi anh tự hỏi bản thân xem cảm giác đó là gì. Cách đây hơn 3 năm, khi lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã có cái cảm giác đấy rồi! Anh luôn tự tìm câu trả lời cho cái cảm giác đó từ 3 năm nay rồi nhưng mãi cho tận đến bây giờ! Anh mới thực sự biết đấy là cái gì! Anh đã không tìm được dù chỉ là 1 chút cái cảm giác này trong tất cả các cô gái anh đã từng quen! Anh nghĩ anh coi em là em gái nhưng hình như con tim anh không cho phép anh làm như thế? Và bây giờ anh muốn hỏi em rằng em có cảm giác ấy khi ở bên anh không?-Anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

Giờ tôi mới nghĩ lại những gì Đào Anh nói với tôi. Thực sự tôi cũng có và bây giờ tôi có thể trả lời cái cảm giác đó rồi! Tôi cũng thích anh Duy! Tôi thực sự cũng thích anh Duy chứ không phải đùa nữa! Hóa ra yêu và thích đơn giản đến vậy. Chỉ là khi tôi đang cảm thấy ấm áp, hạnh phúc khi cạnh anh. Tôi cảm thấy cần anh vô cùng rất cần anh.

- Em nghĩ là có!-Tôi lấp bắp.

- Vậy anh yêu em được không?-Anh Duy nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Em có thể coi đấy là 1 lời tỏ tình không?-Tôi mỉm cười.

- Tất nhiên!-Anh cười nhẹ.

- Vậy em đồng ý!-Tôi cười theo anh.

Anh choàng tay ôm lấy tôi. Qua lớp áo dày thật dày tôi vẫn cảm thấy cảm giác ấm áp của bàn tay anh. Tôi vừa đồng ý yêu anh sao. Tôi biết yêu rồi sao. Cảm giác này như 1 giấc mơ và giấc mơ này quả thực tôi không muốn mất. Tôi chỉ muốn mơ, mơ mãi không muốn dậy. Tôi thực sự rất hạnh phúc.

...

Anh đưa tôi về phòng, dặn dò tôi đắp chăn ấm không bị cảm. Tôi cảm thấy đã đủ ấm lắm rồi! Mà tự dưng tôi lại rất muốn ôm để được anh quan tâm và chăm sóc cơ.

.....

(Thông cảm mình chưa yêu bao giờ nên chẳng thể tả hết được nên chap này hơi ngắn. Mình chỉ được nghe nhân vật chính kể và dựa vào cảm xúc để kể thôi! Mong mọi người thông cảm!)

27. Chương 28

Chap 17(a)

...

Sáng hôm sau. Tỉnh dậy sau giấc ngủ tuyệt vời. Tôi nghĩ là chuyện đêm qua như 1 giấc mơ. Tôi chạy thẳng lên nơi gió không bao giờ ngừng thổi. Tôi nghĩ là chuyện đêm qua như 1 giấc mơ. Tôi chạy thẳng lên nơi gió không bao giờ ngừng thổi. Hít một hơi thật dài tôi vươn vai ra. Chà gió đông lạnh quá! Đi xuống thôi! Bỗng 1 vòng tay ôm choàng tôi từ phía sau. Sững sờ và ngạc nhiên là 2 cảm giác đầu tiên mà tôi cảm thấy. Định hất mạnh bàn tay ấy ra nhưng sao nó lại ấm đến thế! Tôi chri quay ngoắt đầu lại. Ô anh Duy! Anh Duy đang ôm tôi à! Tôi chết sững. Nói thật tôi không nghĩ khi có một người con trai nào sẽ ôm mình như thế này! Nhất lại là anh nữa. Sợ thì chẳng thấy mà tự dưng lại thấy vui vui. Chẳng hiểu tại sao tôi lại cười nữa? Một nụ cười rất tự nhiên như 1 phản xạ.

- Đêm qua không ngủ được hả? Sao sáng nay dậy sớm vậy!-Anh tự nhiên hỏi tôi.
- Không! Em ngủ ngon lắm! Em chỉ muốn lên đây xem thử xem đêm qua có mơ không!-Tôi lại cười.
- Không mơ đâu! Mà sáng nay em đi học trở lại à!
- Vâng!
- Vậy anh sẽ đèo em tới trường nhé!
- Thôi ngại lắm!-Tôi lắc đầu- Em đi xe đạp được mà!
- Tình tứ vừa thôi! Mà đừng làm hại em tao!-Hơ! Giọng anh tôi đây mà! Sao ông ấy lại lên sân thượng vào lúc chưa đến 6 giờ sáng thế này.
- Anh lên đây làm gì?-Tôi quay ngoắt người lại.
- Canh chúng mày!-Anh tôi cười sung sướng. Bắt quả tang!
- Cứ cười đi! Cho anh đi mách mẹ đấy!-Tôi vênh mặt lên.
- Muốn mách thì tao mách từ lâu rồi! Chẳng cần mày báo đâu!
- Là sao?-Tôi ngạc nhiên.
- Anh Tùng biết anh thích em từ lâu rồi!-Anh Duy cười hiền hòa chẳng giống nụ cười nham hiểm của ông anh tôi.
- Thấy chưa! Ai gà dù như mày! Duy! Xuống nhà thu xếp quần áo đi!
- Ồ!
- Sao lại thu xếp quần áo!-Tôi ngạc nhiên.
- Nó về nhà nó! Chứ ở đây để vỡ nợ à!-Anh tôi cười đầy nham hiểm như bản chất vốn có của ông ấy.
- Nhà anh ấy ở trong Nam cơ mà!-Tôi ngơ ngác.
- Bố mẹ nó mua nhà cho nó ở đây để học ở Hà Nội cho có bạn. À! Ông bà nội mày hôm nay ra rồi đấy! Lo mà thu xếp nhà cửa đi nhé!
- Lúc mấy giờ?
- Chiều!

Hai người họ nói chuyện với nhau mà tôi cứ như con ngốc đứng ở giữa chẳng hiểu cái gì cả. Nhưng ít ra điều tôi cảm động nhất là được anh Duy ôm. Sao mà tay anh ấy ấm thế. Nó như có sức mạnh xóa tan cái không khí lạnh của mùa đông ỹ! Thật thoải mái và dễ chịu. Hai anh xuống 1 lúc rồi tôi mới xuống. Thu xếp quần áo sách vở rồi tới trường.

...

Sáng ngày ra! Chưa thấy người đã thấy giọng rồi! Đúng là con nhỏ Đào Anh đây mà! Không hiểu ở lớp nó đang nói những gì. Bước thẳng vào lớp.

- Tám cái gì mà đông vui thế!-Tôi hỏi tay vừa quăng cái cặp vào chỗ ngồi.
- Lì xì nhanh lên! Lâu thế!-Giọng Đào Anh lau bầu.

- Đang lĩnh lì xì của thằng An!-Minh quay lại nói với tôi

- Nào lì xì đâu đưa tao với!-Tôi xông vào.

Thằng An này tự dưng nổi hứng lì xì cả lớp. Hay quá! Bạn đã có lòng thì tớ phải có dạ thôi chứ làm sao đâu. Nhanh tay lấy 1 chiếc tôi cũng cả lớp mở ra xem.

Uây!

Đúng 1 tiếng mà cả lớp kêu lên. Trong cái phong bao lì xì đến là yêu có đúng 1 đồng 500 hồng lư với 1 tờ giấy Happy New Year là hết. Đúng là cái thằng đại gia mà ki bo vất không chảy ra nước. Bỗng nhiên Thùy Trang hét lên như 1 con hăm. Đương nhiên là cả lớp đều đổ dồn ánh mắt về phía nó.

- Sao thế!- Minh hỏi.

- Không có chi!-Thùy Trang gấp máy điện thoại lại.

- Nghi lắm!-Đào Anh lên tiếng.

- Cứ nghi đi!

28. Chương 29

Chap 17 (b)

...

(Lời kể của Khắc Tùng)

Tại 1 góc nhỏ trong 1 quán café có 2 con người ngồi trước mặt nhau vẻ mặt dăm chiêu.

Tôi hẹn Duy ra đây để trao cô em gái yêu quý của tôi cho nó. Tôi sắp đi du học rồi. Cũng chẳng còn mấy mà xa nó. Ngoài miệng thì quát mắng nó thể thôi nhưng tôi thương nó lắm! Tôi không hiểu nó đang nghĩ gì và làm cái gì! Điều duy nhất có thể an ủi nó bây giờ là Duy. Tôi không hiểu để rồi 1 ngày nó biết ự thật nó sẽ ra sao. Tôi quả thực chưa bao giờ dám nghĩ nếu nó biết toàn bộ sự việc giữa bố mẹ tôi và 2 con người đó thì chuyện gì sẽ xảy ra.

- Ê Tùng! Mà gọi tao ra đây có chuyện gì?

Tiếng gọi của Tùng là điều duy nhất kéo tôi ra khỏi sự lờn vòng và rắc rối của mớ suy nghĩ hỗn độn như không có lối thoát.

- Tao có việc cần nhờ vả mà ý mà!-Tôi ngồi chống cằm nhìn thẳng bạn thân.

- Việc gì?-Vừa nói nó vừa vẫy tay gọi cô phục vụ, gọi 1 café.

- Về em tao!-Tôi bình thản nâng tách café lên.

- Trang làm sao à? Ồm hay cảm?-Nó cuống loạn hết cả lên. Nói đi nhanh lên. Trang đang ở đâu?

- Mà làm sao thế? Cuống loạn hế cả lên! Nó chẳng làm sao cả.-Tôi cười nhạt trước thái độ của thằng bạn.

- Thế thì có vấn đề gì?-Nó đón lấy tách café từ tay cô nhân viên phục vụ.

- Tao sắp đi du học rồi!..

- Du học!-Nó nhấn mạnh từ ngữ đó khi tôi chưa kịp nói hết câu. Mà đi bao giờ? Ở đâu?

- Ngay sau khi tốt nghiệp cấp 3 tao sẽ đi! Có điều tao lo cho con em gái tao lắm!-Tôi dăm chiêu nhìn vào vật mà mình đang cầm trên tay.

- Trang làm sao? Mà mà cũng là ông anh yêu em phết nhỉ?

- Tao chỉ sợ nó biết mọi chuyện! Tao có linh tính không hay?

- Mày làm sao thế?-Nó ngạc nhiên trước thái độ của tôi.
 - Đây!-Tôi đưa cuốn nhật kí của em mình lên cho thằng bạn xem. Đây là nhật kí của em tao, tao nhật được nó ở trong phòng ngủ của nó.
 - Đây hở?-Nó đón lấy cuốn nhật kí của tôi đưa.
 - Đọc luôn đi!-Tôi bảo nó.
- Ngay lập tức thằng bạn nó mở ra đọc hù hục suốt hơn 1 tiếng đồng hồ. Nhìn cái cách nó đọc tôi nghĩ chắc nó cũng quan tâm đến em gái tôi lắm. Rao em gái tôi cho nó chắc cũng an tâm. Tôi không hiểu tối hôm đó như thế nào mà sao nó lại nghĩ tôi có bồ. Bồ tôi làm gì có chứ! Nó đóng trang sách lại. Ngược lên nhìn tôi.
- Bồ mày có bồ thật hả?-Nó ngạc nhiên nhìn tôi.
 - Không!- Tôi lắc đầu ngay. Em tao nó nghi ngờ lung tung đấy.
 - Nhưng chính Trang chứng kiến cuộc nói chuyện giữa 2 người về người đàn bà kia mà!
 - Tao thề là bồ tao không có đâu! Mọi chuyện phức tạp lắm!
 - Kể đi!-Thằng bạn đập vào vai tôi.
 - Tao cũng chưa biết thế nào mà kể nữa!-Tôi lắc đầu.
 - Vậy mày bảo tao giúp mày cái gì?
 - Mày chỉ cần chăm sóc nó thôi đừng để nó nghĩ linh tinh về mấy chuyện này nữa.
 - Ồ!

29. Chương 30

...

(Lời kể của Quỳnh Trang)

Đạo này tôi cứ cảm thấy vui vui làm sao ấy! Anh Duy rất quan tâm đến tôi. Nhưng có điều cũng kì bây giờ đã gần tháng 4 rồi tôi sắp thi học kì đến nơi rồi mà anh tôi chẳng có vẻ gì lo đến thi đại học cả. Cứ đứng đờ như không ấy! Mà sao không thấy bố mẹ tôi nhắc nhở gì cả nhỉ?

...

- Các con xuống đây mẹ bảo?-Giọng mẹ tôi từ dưới nhà vang lên.
- Đây ạ!-Giọng anh tôi hét lên.

Hai anh em tôi lao ù xuống nhà đã thấy bố mẹ ngồi trên ghế trông vẻ rất nghiêm trọng. Hay mẹ biết chuyện tôi với anh Duy nhỉ nhưng mẹ có cảm đoán tôi chuyện tình cảm bao giờ đâu? Hay chuyện anh Tùng trốn nhà đi chơi cuối cùng đã bị phát hiện? Hay mẹ đã phát hiện ra ông anh trai yêu quý của tôi không chịu học hành ôn thi? Hay bố mẹ quyết định nói chuyện bố có bồ ở ngoài như thế thì mẹ phải khóc lóc chứ?

- Trang nghe mẹ nói nè con!-Giọng mẹ làm tôi giật bắn cả mình.
- Dạ!-Tôi đáp nhanh theo phản xạ.
- Mai cả nhà mình đi ăn tối nhé!
- Ồ!- Sao tự dưng lại rủ đi ăn thế nhỉ! Thật kì lạ!
- Việc gì phải bày vẽ hả mẹ! Mẹ cứ nấu ở nhà cho ngon!-Anh trai tôi xoa tay.
- Con chuẩn bị đến đâu rồi? Sắp đi đến nơi rồi!-Mẹ tôi nhìn anh.
- Gần xong rồi ạ!-Anh tôi thản nhiên.
- Đi đâu ạ?-Tôi ngạc nhiên

- Du học!

30. Chương 31

Chap 18

Du học! Hai từ đấy đập vào tai tôi như 1 tiếng sét phá tan tất cả những dòng suy nghĩ linh tinh và hỗn loạn. Không phải 1 đứa em yêu anh cho lắm nhưng ít ra tôi cũng không ghét anh tôi như ghét bố tôi! Thi thoảng anh tôi vẫn trêu, vẫn đánh nhưng ít ra anh ấy luôn có thể làm tôi cười! Có khi anh ấy bắt bẻ tôi nhưng có những lúc lại chữa cháy cho tôi trước mặt bố mẹ! Giờ anh ấy lại đi sao? Chẳng nhẽ anh ấy lại để tôi ở nhà 1 mình với 1 người đang ghen và 1 người đi với bồ sao? Không khí sẽ lại ảm đạm 1 cách đáng sợ. Chẳng lẽ anh tôi không thương tôi sao? Bất giác tôi buột miệng.

- Anh đi du học thật à?-Giọng nói buồn thui của tôi khiến cả nhà ngạc nhiên nhưng kệ tôi vẫn cứ nắm lắt tay áo anh lắc mạnh.

- Ồ! Sao tự dưng mà quan tâm đến anh thế?-Anh tôi vừa cười đắc trí vừa ra vẻ ngạc nhiên.

- Anh đi thì ai ở nhà chơi với em?

Tôi chưa bao giờ nghĩ anh mình sẽ xa mình cả! Dù trong mơ tôi cũng không nghĩ đến việc anh sẽ đi du học. Vậy mà chỉ còn 3,4 hôm nữa thôi anh tôi sẽ xa tôi. Tự dưng tôi cảm thấy tim nghẹn lại. Đau nhói! Đúng là lúc có thì không biết trân trọng bây giờ anh sắp đi rồi mới thấy tiếc! Bỗng nhiên trong lòng tôi cảm thấy như mất mát 1 cái gì đó! Một thứ gì đó quá đỗi thân thuộc với mình! Có thể đó là những tiếc quất nhau vang nhà? Cũng có thể đó lại là những phút giây anh tôi ngồi chia sẻ với tôi? Rất rất nhiều! Tôi cảm thấy như mình đang mất hết tất cả những thứ đó! Những thứ mà tôi tưởng chừng như chẳng bao giờ có thể xa cách mình!

- Mà thiếu gì bạn! Không phải lo!-Anh tôi xoa đầu tôi.

- Anh ở nhà với em đi!

Bỗng dưng tôi chợt khóc lên thành tiếng. Cái cảm giác cổ họng nghẹn cứng lại. Hai khóe mắt cay cay làm tôi không kìm chế được bản thân. Tôi khóc to trước sự ngạc nhiên của cả nhà. Tôi bám lấy tay áo anh mình mà khóc. Dường như tôi cảm thấy mẹ tôi cũng đang khóc theo. Đáng lẽ ra tôi không nên khóc nhưng tự dưng tôi cảm thấy muốn khóc. Tim tôi thắt lại, nó không đập theo nhịp bình thường nữa mà như dờ dạc hẳn ra. Nó dừng lại 1 khoảng cho sự nuối tiếc. Nó dừng lại 1 khoảng cho sự thương nhớ. Nó dừng lại 1 khoảng cho sự xót xa. Nó dừng lại 1 khoảng để nhớ lại những ngày tháng tôi với anh vẫn hay vui đùa. Anh tôi ôm tôi vào lòng, xoa đầu tôi cười nhẹ.

- Tao tưởng mà ghét tao lắm cơ mà!-Anh tôi nói giọng trách móc. Tao đi mà phải mừng mới đúng chứ? Ai lại khóc như trẻ con thế này! Biết trước mà khóc thế này tao cũng chẳng đi nữa! Nhưng thủ tục làm xong hết rồi! Tao đi rồi tao sẽ về! Tao sẽ mua ày thật nhiều quà! Nín đi!

- Đến bao giờ anh mới về!-Tôi gân cổ ngược mắt lên nhìn anh tôi trong những hàng nước mắt lăn trên má.

- Sớm thôi!

- Sớm là bao lâu?

- Là 6 năm nữa chứ mấy!-Anh tôi thản nhiên.

- Sao lâu thế!-Tôi gào lên.

Rồi cứ thế tôi khóc tiếp cho đến khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ở trên giường rồi. Anh tôi đang ngồi trên bàn tôi, hí hoáy viết cái gì đó. Nhìn bóng anh ngồi mà tự dưng tôi thấy thương thương. Không hiểu anh sang bên đó có bạn chơi không nữa! Bất giác tôi mò lên đầu giường tìm cái điện thoại của mình rồi chụp đến tạch 1 cái. Tôi muốn giữ cái hình bóng này của anh trước khi anh đi. Tận 6 năm trời cơ mà. Vậy lúc anh về tôi đã lớn mất rồi! Làm sao có thể cùng chơi những trò trẻ con như bây giờ được nữa.

31. Chương 32

- Mày tình rồi à?-Anh tôi quay lại
- 6 năm dài quá anh ơi!
- Yên tâm thế nào chẳng có lúc tao về chơi!-Anh tôi cười.
- Ở bên đây anh không có bạn!
- Tao trình độ cao kết bạn là chuyện cởn con!
- Anh không nhớ nhà à?-Tôi hỏi.
- Chắc đến lúc sang bên đó thì sẽ nhớ! Thôi ngủ đi! Mai còn đi học!

...

Anh tôi bước ra khỏi phòng. Cái bóng của anh mất hẳn sau cánh cửa phòng đã đóng lại. Tôi nhắm mắt ngủ tiếp không phải vì tôi vô tâm mà tôi muốn giữ những hình ảnh cuối cùng mà tôi nhìn thấy anh bây giờ trước khi anh đi. Tôi biết rồi tôi sẽ gặp lại anh sớm thôi nhưng sao cứ thấy buồn khó tả. Tôi muốn luôn nhìn thấy anh trong những giấc mơ của mình.

...

Đi học và đến trường. Tin đồn tôi yêu anh Duy không hiểu từ đâu mà phát tán tung ra cả lớp nhưng hiện ra tôi không muôn bịt miệng chúng nó vội. Tôi ngồi đếm từng kim đồng hồ 1 đề được về nhà ăn bữa cơm cuối trước khi anh đi.

...

Mai anh đi! Tôi cũng đi tiễn! Chắc sẽ buồn lắm! Phải nén nỗi đau vào trong lòng, phải kìm nước mắt lại không anh sẽ đi không vui. Du học là 1 chuyện tốt cho anh mà sao tôi lại khóc, đáng nhẽ tôi phải vui cười đón nhận chuyện này chứ. Anh là anh trai tôi, dù thế nào anh vẫn là anh trai tôi cơ mà.

...

Sân bay....

Không đông lắm cũng chẳng vắng mấy,...

Có những người nhà đón người từ xa trở về,...

Có những người vẫy tay tạm biệt những người chuẩn bị đi xa,...

Có những người ra đi mà không 1 ai đưa tiễn,...

Có những người trở về mà không được đón chào bởi 1 ai,...

Có những người cười vang,...

Có những người đau với những dòng nước mắt,...

...

Mẹ tôi ôm ghì lấy bố tôi mà khóc. Tôi cảm thấy khóe mắt cay cay, cổ họng nghẹn cứng, và hơn nữa là trái tim đang thắt lại. Anh tôi tiến đến chỗ Duy và tôi đang đứng.

- Chăm sóc em gái tao cẩn thận!
- Rồi!
- Còn cô em!- Anh tôi rút trong túi sách ra 1 cái gì đó. Giữ cái này cho cẩn thận! Mẹ mà biết thì mày chết!-Anh tôi cười. Một nụ cười gượng gạo. Những gì mày nghĩ không đúng đâu!
- Sao anh lại có nó!-Tôi ngạc nhiên đón lấy cuốn sổ của chính bản thân mình từ tay anh.
- Tạm biệt!-Anh tôi hét lớn rồi bước đi.

Ngạc nhiên và khóc. Đó là trạng thái của tôi.

...

Gia đình tôi và anh Duy chờ cho đến khi máy bay cất cánh. Nhìn hướng máy bay bay, tôi biết anh tôi đang ngồi trên đây ngắm nhìn mảnh đất quê hương trước khi xa nó sang xứ người du học. Tạm biệt anh trai yêu quý của tôi. Sẽ có ngày anh em mình gặp lại.

32. Chương 33

Chap 19

Sau khi anh trai tôi đi cũng là lúc tôi bước vào kì thi học kì 2. Đường như sự học hành vất vả đã làm tôi bớt nhớ ông anh trai của mình. Nhưng thi thoảng, trong tim tôi bất chợt nói lên gọi lại 1 cảm giác lúc anh tôi còn ở nhà. Những tiếng cười dường như thừa thớt đi rất nhiều để lại những khoảng lặng giữa 3 con người trong 1 ngôi nhà. Những bữa ăn có mặt 3 người dường như cũng ít đi hơn hẳn. Nỗi nhớ anh làm mẹ tôi chìm vào không gian mộng mị suốt gần 1 tháng trời còn bố tôi thì cũng chỉ hơn cái là không tỏ rõ thái độ. Nỗi nhớ đã thấm sâu vào mỗi người đến mức dường như tách 3 người chúng tôi ra làm 3 thế giới khác nhau. Nhưng sự sẻ chia và yêu thương của anh Duy là điều duy nhất khiến tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Anh đưa tôi đi xem phim, làm những điều tôi thích.

...

Thi học kì xong cũng là lúc tôi giành inh những giây phút thoải mái nhất. Đi chơi với tụi bạn, đi chơi với anh Duy,... nhưng điều đầu tiên mà tôi chợt bất giác nhớ ra là cuốn nhật kí của mình. Tôi tự dành cho bản thân 1 khoảng thời gian riêng để lật lại từng trang nhật kí một và điều bất ngờ nhất là lời nhắn của anh tôi.

“Đây là nhật kí của mày hả Cùn! Nghe suốt mướt ghê! Tao có thể không phải là 1 người anh lý tưởng của mày nhưng mà mày cũng không nên nói xấu anh trong nhật kí thế chứ! Chắc khi mày đọc những dòng này thì anh đã đi du học rồi! Nhớ anh không? Không nhớ mới là lạ! Tao có khả năng làm cho người khác nhớ mình thế mới tài năng chứ! Ở nhà học hành ngoan ngoan nhà! Nhớ phải nghe lời bố mẹ! Mày đừng nghĩ bố như thế nghe chưa! Bố không phải người như mày nghĩ đâu! Bố bao dung và nhân hậu hơn mày tưởng nhiều cô em gái ngọc ngà ghê à! Cố lên! Dù sao mày vẫn là em tao nên tao vẫn phải rất quý mày!

Cười nhiều lên nghe chưa! Đừng khóc!

Anh trai vô cùng đáng kính của mày Khắc Tùng”

Đọc xong những dòng chữ này tôi cứ cảm thấy nước mắt như trực trào ra đến nơi rồi ấy! Chẳng nhẽ bố tôi không có bồ thật sao? Vậy chuyện đêm hôm đó là như thế nào? Thực sự tôi không hiểu và tôi cũng chẳng muốn hiểu nữa. Chuyện anh tôi đi du học đã làm cho tôi buồn lắm rồi! Giờ lại còn nghĩ đến chuyện bố tôi có bồ nữa thì tôi chết mất! Nếu chuyện bố tôi không có bồ là thật thì chẳng có gì phải lo lắng cả! Thế thì thật là tuyệt vời!

...

Giờ đã sang tháng 5, trời hè oi bức lắm! Tôi ghét cái trời hè này nhưng anh Duy lại hay đến nhà tôi đưa tôi đi ăn kem! Tôi tự dưng cảm thấy thích mùa hè kinh khủng! Có lẽ vì mùa hè tôi được anh dẫn đi ăn kem chẳng! Hay tôi được anh dẫn đi dạo chợ đêm! Hay tôi yêu nó bởi chính vì tôi yêu những điều anh đang làm cho tôi.

...

Hẹn mấy đứa bạn đi chơi cho khuây khỏa...

Quán café lúc 9 giờ sáng...

- Mày ra đây lâu chưa!-Minh hỏi tôi.

- Cũng mới thôi!-Tôi nhìn nó rồi đưa ly sinh tố lên miệng

- Sao không thấy Thùy Trang đâu nhỉ?-Đào Anh hỏi tôi.

- Sao tao biết được!

Ngồi chém gió ăn uống 1 lúc, tôi và 2 đứa cùng lên Vi chơi cho đỡ buồn.

...

Đạp xe học bơ mãi mà chẳng lên tới nơi, trời thì nắng nóng, đã mệt nay lại càng mệt hơn nhưng vì tương lai tươi đẹp nên chúng tôi quyết tâm phải lên tới nơi bằng được.

...

- Xem phim hay chơi game hả chúng mày?-Minh hỏi

- Mua vé trước rồi đi chơi xong tẹo nữa xem phim rồi đi ăn!-Đào Anh nói một mạch miệng không ngừng cười.

- Mày đại gia nhé-Tôi vênh mặt.

- Lâu lắm mới được bữa đi chơi phải chơi cho đã chứ!-Nó cười hả hê rồi 3 đứa khoách vai nhau lên tầng 6.

...

Vừa lên đến nơi vừa thở dốc, chúng tôi ngồi chọn phim thật hay rồi ra quầy mua vài cốc coca. Đang đi bỗng con Đào Anh hét ầm lên.

- Nhìn còn nào giống Thùy Trang không kia?

- Đâu đâu!-Tôi quay lung tung nhìn.

- Kia!-Minh chỉ thẳng.

- Chạy theo nó tóm nó về, lại còn đi với anh nào nữa kia! Láo quá!-Tôi vừa chạy vừa kéo chúng nó chạy theo.

- Nó đánh lẻ mày ơi!-Giọng Minh nhè nhè đầy uất ức.

- Đi với trai mà! Y như hồi con Đào Anh với thằng An!-Tôi vừa cố bắt kịp Thùy Trang vừa nói.

- Mày không thể chắc!-Đào Anh gân cổ.

- Tao đi với anh Duy có mấy!

Chúng nó đi đâu mất rồi! Tôi quay đầu lòng vòng tìm dấu nhưng mất thật rồi! Tôi quay đầu nhìn cả bọn chán nản rồi quay ôm vai nhau đi xuống tầng 5 chơi game vậy.

...

Nhưng, hình như tôi thấy 1 cái bóng quen quen. Tôi khựng lại, không phải 1 mà là 2 thì phải. Tôi để mặc 2 đứa kia mua xèng rồi chạy theo 2 cái bóng ấy. Tôi nhận ra rồi, cái bóng nam hình như là anh Duy. Đúng rồi! Chính anh Duy! Vậy anh ý đang khoách vai ai kia! Hình như là 1 người con gái?

Người con gái! Tôi chợt khựng lại như chết đứng khi nghĩ đến 2 từ này! Tôi chưa bao giờ nghe anh Duy kể anh ấy có em gái vậy đây là ai? Tôi rảo bước theo 2 người. Bỗng tim tôi thất lại, cổ họng nghẹn cứng, 2 khốe mắt mình cay cay. Hình như nước mắt tôi đang chảy. Chẳng phải kia là Thùy Trang hay sao? Sao anh Duy lại ôm eo Thùy Trang? Hay họ có quan hệ từ trước? Nhưng lúc mới gặp anh Duy và Thùy Trang ngạc nhiên lắm cơ mà? Hay họ... Tôi không dám nghĩ tiếp nữa! Tôi chờ người ra rồi gục hẳn xuống! Tôi có cảm giác như có 1 bàn tay vô hình nào đó đang bóp chặt lấy con tim của tôi. Mà hình như cũng chính bàn tay đó đã xoa dịu tôi suốt những ngày anh tôi không có nơi đây. Chính bàn tay đó đã ôm tôi qua 1 mùa đông giá lạnh.

Tôi không hiểu! Tôi không muốn hiểu và cũng không thể hiểu những gì đang xảy ra! Tôi cảm thấy 1 sự phản bội không phải là 2 mới đúng chứ từ 2 con người đứng đằng xa kia!

...

Chap này mình viết hơi ngắn các bạn thông cảm vì mình chẳng rơi vào tính huống của nhân vật nên cũng chẳng biết làm thế nào mà lần ra chữ nữa! Mong các bạn thông cảm!

33. Chương 34

Chap 20

(Lời kể của Thùy Trang)

Kể từ lần gặp anh Duy ở quá phố tôi đã cảm thấy vô cùng ngạc nhiên rồi. Đã gần 3 năm nay tôi không gặp anh! Hồi xưa anh là hàng xóm nhà tôi nhưng theo bà ông bà nội vào nam từ năm học lớp 8. Nhớ anh ấy quá xá luôn! Lâu lắm không gặp lại càng mừng! Nay lại còn là người yêu của bạn thân mình nữa chứ! Hô hô! Sướng quá!

Hôm nay tôi quyết tâm rủ bằng được anh ấy đi chơi mới được. Ông anh hơi bị quý hóa đấy! Bỏ cả bạn để đi với ông ấy.

...

9h sáng tại Vi

...

Váy hoa, túi xách, tôi xúng xính đu gặp anh.

...

- Trông xinh thế em gái!-Anh cười nhìn tôi.
- Xinh từ khi sinh ra rồi! Giờ mới biết hả anh trai?-Tôi cười nhìn anh.
- Hôm nay thích đi đâu đấy!
- Đi xem phim! Ăn kem! Chơi game!-Tôi cười thật tươi nhìn anh.
- Ăn kem trước nhé! Người yêu anh thích ăn kem lắm á!-Anh lại cười
- Lúc nào cũng người yêu anh! Em biết người yêu anh là ai rồi!
- Là bạn em chứ gì?-Anh cười lớn.
- Chính xác!

Tôi với anh lên tầng 5 Vi . Tìm 1 quán kem và gọi 1 ly kem thật ngon. Lâu quá rồi anh không dẫn tôi đi ăn kem. Hồi xưa anh vẫn dắt tôi đi ăn kem que ở nhà bà Quỳnh đầu ngõ. Vậy mà bây giờ anh lại đưa tôi lên tận đây để ăn kem cơ đấy!

...

- Kem ngon nhẽ?-Anh nhìn tôi.
- đương nhiên, em chọn mà lại!-Tôi cười đắc trí.
- À! Cho anh hỏi sinh nhật Trang vào ngày bao nhiêu?
- Uây! Là người yêu rồi mà không biết à?-Tôi ngạc nhiên.
- Anh không muốn hỏi thẳng Trang!
- Mừng 6 tháng 11 đấy!-Tôi cười.
- Đấy là ngày sinh nhật của em mà!
- Em là Trang mà!

- Không! Anh hỏi Trang người yêu anh cơ!-Anh nhấn mạnh 3 từ người yêu anh.
- Biết rồi! Mừng 10 tháng 5!-Tôi nói 1 cách thần nhiên rồi đưa muống kem lên miệng.
- Vậy sắp đến rồi còn gì! Chỉ còn 3 hôm nữa thôi à!-Anh ngạc nhiên.
- Ồ!
- Phải đi mau quà thôi!
- Biết mua cái gì!
- Cái gì mà Trang thích! Em biết Trang thích gì không?
- Chịu!
- Là bạn thân mà chịu à?-Anh ngạc nhiên.
- Tự mò đi!
- Hazzzzzz.
- Thôi đi mua vé xem phim nào!

Tôi với anh lên tầng 6 mua vé rồi lại xuống tầng 5 chơi game. Nhưng bỗng dưng tôi lại có cảm giác có ai đang bám theo mình nên theo phản xạ tôi quay ngoắt lại. Ô kìa! Trang đang ngồi gục xuống đất, nước mắt lăn những vệt dài trên khuôn mặt, cùng lúc đó Đào Anh và Minh đang chạy tới phía chỗ Trang. Chúng nhìn tôi rồi lại nhìn anh Duy rồi lại nhìn Trang.

(Lời kể của Duy)

Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi thấy Thùy Trang quay lại tôi cũng quay lại theo thì... Quỳnh Trang-người yêu tôi đang ngồi sụp xuống đất. Tôi lao vội đến chỗ cô ấy. Nhìn kìa, cô ấy đang khóc. Tôi chẳng biết làm gì cả. Tự dưng cảm thấy xót xa vô cùng. Tôi chạy đến chỗ cô ấy, đỡ lấy khuôn mặt bé nhỏ của cô, toan định lấy giấy lau đi những hàng nước mắt thì cô ấy đứng phắt dậy. Nhìn tôi với 1 ánh mắt vô cùng giận giữ. Nhìn thẳng vào đôi mắt ấy tôi như thấy 1 sự hờn ghen, 1 sự oán trách và có cả 1 chút suy nghĩ như muốn buông xuôi tất cả. Tôi chẳng thể nào hiểu nổi? Tại sao cô ấy lại như vậy. Tôi chạy theo cái bóng đang liêu xiêu của người con gái tôi yêu nhưng dường như vô vọng. Dòng người quá đông! Cái bóng của cô ấy khuất sau những dòng người đi qua đi lại. Tôi cảm thấy hình như mình có lỗi. Tuy nó chỉ là bất giác thôi nhưng hình như cô ấy nghĩ không cả tôi cũng nghĩ mình đã mắc 1 sai lầm nào đó. Sai lầm đó là gì? Tôi không hiểu? Quay lại phía sau! Tôi thấy bóng 2 cô bạn lúc nãy đi cùng Quỳnh Trang đang chạy toán loạn lên tìm cô ấy. Rồi như theo bản năng, tôi chạy thật nhanh về 1 hướng mà chính tôi cũng không thể giải thích được tại sao mình lại chạy đến đây. Tôi cứ chạy và rồi bóng của cô ấy thoáng qua. Đúng là bóng của cô ấy mà! Không thể sai được!

...

(Lời kể của Đào Anh)

Đang yên đang lành tự dưng Quỳnh Trang chạy đi đâu không biết. Tôi và Minh chạy toán loạn lên tìm vậy mà trước mặt tôi...Trang đang ngồi sụp xuống sàn nhà. Đó là điều duy nhất tôi thấy nó đập vào mắt mình. Nhìn theo hướng mắt của Minh tôi thấy sự căm tức đổ dồn về phía trước. Chẳng phải kia là anh Duy và Thùy Trang đấy sao? Sao 2 người họ lại đi cùng nhau. Từ chối lời bao lời nịnh nọt của chúng tôi chỉ để đi chơi với anh Duy sao? Sao nó không hẹn cả bọn cùng đi mà lại chỉ đi có 1 mình như thế? Thật kì lạ! Suy nghĩ của tôi dừng lại khi Minh kéo tay tôi chạy về hướng Quỳnh Trang đang chạy. Tôi chưa hiểu! Thực sự là mới hiểu lơ mờ. Bóng Quỳnh Trang khuất sau đám người đông đúc kia đang chen nhau thì bọn tôi mới thực sự tuyệt vọng. Chúng tôi tách nhau ra và nhìn quay mà không thể tìm ra cô bạn. Sau 10 phút vật lộn với đám đông tôi tự mình quyết định đi gặp Thùy Trang ọi truyện. Nhắc máy gọi Minh về và gọi cho Thùy Trang. Tôi không muốn bất kể ai muốn trêu đùa với người cô kiêm người bạn yêu dấu của tôi. Họ không có quyền!

34. Chương 35

Ngay giữa chỗ đông người. Sáu con mắt nhìn nhau có đủ khung bậc cảm xúc. Có sự ngỡ ngác không hiểu gì cả. Có sự tức tối của những con người vừa chứng kiến sự việc... Minh bắt lời để xóa tan bầu không khí đầy u ám của 3 đứa.

- Sao cậu lại gặp anh Duy?-Giọng nó khàn lên mang đậm 1 sự tức tối nhưng đã được nén lại.
- Tổ gặp anh ấy không được à?-Giọng Thùy Trang có chút hơi hoang mang.
- Đừng có nói cái câu đấy!-Minh thể hiện rất rõ sự tức tối trong câu nói, khuôn mặt nó nhăn nhó lại, ánh mắt như bắn ra những tia lửa có thể thiêu chụi Thùy Trang.
- Bình tĩnh, Minh!-Tôi kéo áo nó giật lại phía sau. Cậu có quan hệ gì với anh Duy?-Tôi hỏi thẳng Thùy Trang.
- Hàng xóm lâu ngày gặp lại.
- Vậy sao Quỳnh Trang lại dùng dùng bỏ đi?-Minh gắt lên.
- Tao không biết!-Anh mắt Thùy Trang hoang mang nhìn về 1 cái gì đó tôi không xác định được nhưng hình như câu nói của Thùy Trang có vẻ rất thật, khá đáng tin.
- Chắc Trang hiểu nhầm rồi?-Tôi kết luận.

Rồi như 1 cái gì đó mà tôi không rõ, đó liệu có phải linh tính không? Tôi chạy đi khắp nơi tìm cái bóng bé nhỏ của Quỳnh Trang để mặc cho 2 đứa kia dùng nhìn nhau cũng được, đánh nhau cũng được.

...

(Lời kể của Quỳnh Trang)

Anh ấy đến bên tôi, nhấc nhẽ khuôn mặt tôi lên. Đáng lẽ ra tôi phải cảm thấy rất sung sướng, rất ấm áp mới phải chứ nhưng sao tôi lại có cảm giác khó chịu đến tận lưng. Tôi chỉ biết chạy thật nhanh. Tôi chạy trong đau khổ tột cùng và những hàng nước mắt lăn trên má. Tôi không quan tâm đến người đi đường nghĩ tôi ra sao. Tôi chỉ quan tâm đến 1 điều duy nhất là hình như anh tôi không, phải cả bạn tôi nữa đang phản bội tôi. Tôi chạy như con hươu trên đường phố đông nghịt dòng người và dòng xe. Chạy trốn những hình ảnh vừa xuất hiện trước mặt tôi là những điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ. Tôi không muốn nói ai hết. Tôi cũng chẳng muốn trách móc bất kể ai cả. Tôi chỉ cảm thấy nhói đau từ tận sâu trong chính trái tim của mình. Tôi ngồi sụp xuống mặt đất. Tôi không hiểu những gì tôi nghĩ có đúng không? Những gì tôi làm có đúng không nữa? Tôi chỉ có thể cảm nhận được 1 điều duy nhất là những gì tôi đang làm là làm theo hướng của trái tim. Tôi chạy để trốn tránh mặc dù chưa hiểu rõ sự thật trắng đen ra sao. Nhưng tôi biết hình như tôi đang rất giận anh Duy. Tôi giận vì lý do gì? Tôi cũng không rõ! Tôi chỉ cảm thấy khi nhìn anh đi cạnh Thùy Trang tôi bức vậy thôi. Tôi đang ghen sao? Tôi ngồi sụp xuống mặt đất, ôm lấy khuôn mặt mình mà khóc. Tôi nghe thấy tiếng xì xào của đám đông hình như đang vây quanh tôi. Tôi cảm thấy bức bách khi bị họ dòm ngó. Tôi muốn vùng chạy khỏi cái đám đông chứ đây sự ngột ngạt và soi mói này thì 1 bàn tay nắm chặt lấy cổ tay tôi, đẩy mạnh tôi vào lòng. Tôi biết ai rồi! Tôi cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể anh! Tôi làm sao mà không nhớ được chứ! Tôi bỗng nghĩ lại cảnh tượng anh tung tăng tay trong tay với Thùy Trang thì lại muốn đẩy phắt anh ra nhưng tôi không làm được. Tôi yêu anh thật mất rồi! Dù anh có làm gì khiến tôi đau nhưng tôi vẫn muốn được anh yêu thương, chở che! Tôi nằm gọn trong vòng tay anh mà khóc. Tôi vừa tức lại vừa thương anh. Tôi cũng không thể hiểu nổi mình đang nghĩ cái gì nữa. Tôi chỉ biết tôi muốn được anh ôm. Anh ghé nhẹ vào tai tôi thì thầm trong khi tôi có cảm giác đám đông đã tản đi mọi hướng để trở lại với công việc bận rộn của mình.

- Em ghen à?-Anh cười nhẹ rồi hôn lên trán tôi.
- Em không biết!-Tôi nói trong hàng nước mắt. Nhưng em không muốn nhìn thấy anh đi với Thùy Trang.
- Trang chỉ là hàng xóm cũ của anh thôi! Chúng anh chỉ là bạn! Bạn bè đi chơi với nhau được chứ em!-Anh nói giọng hiền hòa.
- Em...

Tôi đang ghen. Đúng! Tôi đang ghen chính tỏ rằng tôi cũng đã rất yêu anh!

...

35. Chương 41

Lâu thế! Tôi đành dắt xe đi về. Tôi mong là Nhi sẽ chạy thẳng về nhà! Mà Nhi có nhớ nhà không nhỉ! Nhớ chứ sao lại không! Tôi đã bắt nó học thuộc trước khi đi chơi rồi còn gì! Chẳng may An đuổi kịp thì sao? Chắc không đâu! Tôi có cảm giác hình như An sẽ không làm hại Nhi đâu. Nghe nói hồi xưa An quý Nhi lắm mà! Nếu mà tôi không nhìn người nhưng rõ ràng y hết nhau lại trùng tên nữa sao lại không phải được. ...

...

Điện thoại tôi rung lên.

- A lô! Trang hả? An đây!-Giọng An nói cuống quýt lên trong điện thoại.

- Ồ! Cậu có đi cùng Nhi không!-Tôi cuống loạn hết cả lên.

- Có!-Cậu ta nói nhanh như để trấn tĩnh tinh thần tôi. Thế cậu đưa nó về nhà giùm tớ với!

- Cho tớ xin 15 phút bên Nhi! Tớ có việc cần nói.

Cúp máy luôn! Tôi bực lắm nhưng chẳng thể làm thế nào được! Dù sao thì Nhi cũng ở bên An rồi! Cậu ta cũng xin phép tôi đằng hoàng nên thôi cho qua vậy!

...

Trong suốt thời gian chờ Nhi về ăn cơm và cũng như muốn hỏi rõ sự tình, tôi ngồi hý hoáy nghịch hết cái này đến cái nọ mà mãi không thấy vui được lên tí nào. Hôm nay không hiểu sao bố mẹ tôi đều không có nhà. Lục tung cả nhà lên tôi mò mẫm xem có cái gì lý thú đọc nghịch chơi chơi 1 xúu ai dè tóm ngay được 1 cái thư. Tớ mó vốn là tính của con gái mà! Tôi lật ngay ra!

“

Hà Nội, ngày 14 tháng 6 năm 2009

Anh Huy thần mến!

Em là Lan đây! Em xin lỗi và cũng rất cảm ơn anh khi anh chăm sóc Kiều Nhi hộ em. Em chẳng biết mới gì để cảm ơn anh sau tất cả những gì em đã làm với anh mà anh vẫn đối xử như vậy với em. Em chỉ biết nói cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều! Anh Huỳnh ra đi là 1 sự mất mát quá lớn đối với em! Một mình em không thể nào nuôi được Kiều Nhi nên đành nhờ anh giúp đỡ vậy! Trước kia em và anh Huỳnh đã phản bội anh và Hoài Anh! Chúng em đã sai! Chúng em biết làm như vậy là có tội nhưng mong anh và Hoài Anh tha thứ cho em! Hôm em gặp mặt anh, em đã có những lời nói không ra gì! Em xin lỗi tại em túng quẫn quá! Em không hiểu tại sao mình có thể nói những lời như thế để dọa nạt anh! Dù sao thì có nói hay không anh đều không thiệt! Anh quá vị tha và nhân từ! Đáng lẽ em phải nhận ra điều đó sớm hơn nhưng em cũng không hối hận vì đã chọn Huỳnh! Anh ấy có thể không được như anh nhưng ở nơi có anh ấy em tìm thấy sự ấm áp! Có lẽ đã quá muộn để nói những lời xin lỗi. Em phải xin lỗi anh cách đây 20 năm trước rồi mới phải! Mong anh giúp em chăm sóc Kiều Nhi. Còn về phần chị Hoài Anh, em rất mong chị Hoài Anh bỏ oai và tha thứ cho bọn em. Em chẳng thể nói gì nhiều! Em không thể đối mặt với anh chị để nói chuyện nữa. Em thực sự rất xấu hổ.”

36. Chương 42

Chap 24

Cái gì đây! Tôi cố gắng đọc rõ lại từng chữ trên lá thư. Lan là cô nào? Tôi chưa bao giờ nghe bố mẹ kể về cô này bao giờ. Tôi lật tìm thật nhanh cái phong bì xem cái địa chỉ gửi đến. Hoàng Thu Lan là ai? Cô gái này chắc có liên quan đến Nhi và bố mẹ mình. Huỳnh là ai nữa? Chẳng lẽ Huỳnh là bố của Nhi sao? Tại sao nhà Nhi lại có lỗi với bố mẹ tôi cơ chứ. Chẳng lẽ anh em họ trong nhà mà có thể làm gì nhau được sao? Thật kì quặc.

...

“Chị Trang ơi! Mở cửa cho em với!” tiếng Nhi từ ngoài vọng vào. Tôi nhét vội mấy bức thư xuống gầm bàn rồi chạy ra mở cửa cho con bé.

...

An nắm tay nó cười nhẹ nhìn tôi.

- Trả em cho tôi đây!

- À! Ồ! Mình về!-An chia bàn tay đang nắm tay Nhi về phía tôi.

- Ăn cắp em tôi mấy tiếng liền nên tôi không nấu cơm đâu! Đã cho em tôi ăn gì chưa?-Tôi nói đều làm cậu bạn đỏ mặt.

- Ăn rồi chị à!-Nhi vẫy chào An rồi ỉn tôi vào bên trong, khép kín cửa không để tôi kịp ngắc ngoải nốt câu nào.

Con bé khoác tay tôi từng từng nhưng trong ánh mắt vẫn có vẻ hơi buồn buồn. Tôi lờ mờ nhẹ cô bé 1 cái rồi nói khẽ.

- Sao? Em với An làm lành rồi hả?

- Có gì đâu ạ!

- Đừng có giấu! Tôi nhận ra cái mặt cô từ trong ảnh của anh Tùng rồi cơ! Thế mà kêu em không biết anh Tùng nào đâu chị à! Điều thế!

- Em không quen anh Tùng nào thật chị à!

- Cô lại chém! Tôi lôi ảnh ra mà cô biết thì sao?-Tôi rút điện thoại ra lật nhanh đến mấy tấm hình của ông anh trai.

- O! Anh Sến đây mà!- Con bé chỉ vào tấm ảnh ngạc nhiên.

- Sến nào ở đây! Anh Tùng nhà chị mày đấy!-Tôi cười hả hê. Nghe nói hồi xưa cô là hàng xóm nhà thằng An. Sao hôm nay lại tránh mặt nó thế?

- Em.....em.....em...

- Em mãi nói nhanh lên! Cô chẳng phải giấu!

Tôi chẳng kịp nói hết câu nó đã chạy vèo lên nhà rồi. Đúng là con gái! Ngại đây mà!

...

Mấy ngày hôm sao

- Mẹ ơi! Có người gửi thư cho nhà mình này! Con nhận từ mấy ngày trước nhưng chưa kịp đưa ẹ.

- Ai đấy con?

- Hoàng Thu Lan ạ!-Tôi nói vọng vào trong phòng bếp khi mẹ tôi đang hí hục chuẩn bị cái gì đó. Mẹ của Nhi thì phải?

- Ai cơ?-Mẹ tôi bước ra phía ngoài.

- Hoàng Thu Lan ạ!

Mẹ tôi chờ người ra chạy thật nhanh đến chỗ tôi đang ngồi. Mẹ ngồi sụp xuống giằng lấy lá thư trên tay tôi ghì chặt vào lòng. Tôi thấy ánh mắt mẹ có vẻ hoảng loạn và lo lắng vô cùng. Cái cảm giác sợ sệt từ ánh mắt mẹ như truyền dần sang tôi làm tôi cảm thấy rùng rợn. Tôi chẳng thể hiểu nổi những gì mẹ tôi đang làm nữa. Bà đưa ánh mắt về phía tôi, nhìn tôi dường như không chớp mắt:

- Con đọc nó chưa?-Bà hỏi tôi giọng nghiêm nghị nhưng lại chứa đầy kinh hãi.

37. Chương 43

- Rồi ă!-Tôi thực sự rất hoang mang.

- Con đọc được những gì?-Bà ghì chặt lấy cổ tay tôi, ánh mắt nhìn như xuyên thấu tôi. Nói đi!-Giọng bà thúc giục. Con đọc được những gì?

- Dạ...! Con ...!-Tôi run lên trước hành động kì lạ của bà.

- Con đọc được gì! Nói đi!-Bà hét lên thật to.

- Con đọc... bức thư...chỉ...ghi có ...là nhờ...bố...mẹ...chăm sóc em ...Nhi ...giúp ...cô Lan ...thôi ă!-Tôi sợ sệt, lắp bắp được vài tiếng.

Chưa bao giờ tôi thấy mẹ tôi hoảng sợ và lo lắng như vậy cả. Trông bà lúc ấy thực sự như con người đang bị hăm dọa bởi cái thứ gì đó khiến bà vừa sợ hãi nhưng cũng tự khắc vùng lên như 1 đám cháy lên. Nghe xong câu nói của tôi bà liền gờ bức thư lên đọc thật nhanh rồi buông thông người như vừa trút được dự một mối hay 1 gánh nặng nào đó. Bà thở dài thành tiếng rồi đưa tay lên ôm lấy ngực. Bà lại nhìn tôi với ánh mắt dịu hiền hằng ngày.

- Ổn rồi! Không sao rồi!

- Làm...sao hả mẹ?-Tôi vẫn chưa thể trấn tĩnh bản thân lại sau những giây phút vô cùng căng thẳng và lo sợ.

- Không sao cả?-Bà nhìn tôi với ánh mắt bình thản nhưng không giấu được nỗi lo lắng.

- Có chuyện gì sao hả mẹ?-Tôi gặng hỏi bà.

- Không có gì cả con ă! Nhưng lần sau mẹ cấm con đọc bất cứ bức thư nào do người này gửi đến.

- Sao lại cấm ă?-Tôi ngạc nhiên. Đây là thư do mẹ Nhi gửi cơ mà, sao lại không được đọc nhỉ? Tôi không thể dấu được sự băn khoăn trên nét mặt.

- Con không cần biết! Lên tầng phơi quần áo với Nhi đi!-Mẹ tôi gạt tay tôi ra rồi chỉ thẳng lên tầng.

- Nhưng con không hiểu?-Tôi cố nói.

- Hiểu với không hiểu cái gì? Con để Nhi phơi quần áo mẹ còn chưa nói đâu đấy!-Mẹ tôi quay lại lườm tôi.

...

Như lệnh mẹ tôi không thể cãi đành lững thững bước lên tầng nhưng tôi không tài nào giải thích được tại sao mẹ tôi lại hành động như thế. Chắc chắn có chuyện gì quan trọng lắm giấu tôi đây mà. Liên quan đến mẹ Nhi thì chắc có lẽ mẹ không muốn cho Nhi biết nên cũng không muốn cho tôi biết luôn. Mẹ thật kì lạ! Tôi đâu phải con người hay bép xép đâu! Nhưng chắc mẹ nghĩ tôi chơi với Nhi nên cũng sẽ nói cho Nhi biết thôi ấy mà!

...

TM||G|-|†€|| & K†€u™ alo: BUZZ!!!

Kh0aj.1606: anh trai yêu dấu!

TM||G|-|†€|| & K†€u™ alo: ở

Mây không chào tao à!

Dạo này ở nhà thế nào?

Vẫn bình thường chứ?

Kh0aj.1606: trên cả bình thường

À

Anh có nhớ cái nhi ở trong ảnh chụp anh vs cả an không?

TM||G|-|†€|| & K†€uTM alo: nhi nào?

Hàng xóm thằng an á?

Kh0aj.1606: chính hần và đồng bọn đấy

TM||G|-|†€|| & K†€uTM alo: làm sao?

Kh0aj.1606: cái nhi đấy có họ hàng với nhà mình

Đang ở nhà mình chơi này

TM||G|-|†€|| & K†€uTM alo: thế àk

Biết thế

Có vấn đề gì không

Kh0aj.1606: không

À mà có

Anh biết ai là lan không?

Mấy hôm trước cô ấy có gửi thư đến nhà mình

em đưa ẹ thì mẹ sợ lắm

mẹ bảo từ h' em không đc sờ đến thư của cô ấy gửi nữa.

TM||G|-|†€|| & K†€uTM alo: lan nào nhể?

...

Hoàng thu lan àk

Kh0aj.1606: 9 xác

Đúng người luôn

Mà sao anh biết

Mẹ Nhi đấy

Hình như bố nhi tên huỳnh nhưng chết r'

...10 phút trôi qua...

Kh0aj.1606: anh ơi!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

TM||G|-|†€|| & K†€uTM alo: mà đừng có vớ vẩn

Không đc đọc thư người lớn là đúng r'

Thôi ngủ đi!

...

Out luôn! Anh ấy còn không thèm chào tạm biệt tôi cơ đấy.

...

(Lời kể của Khắc Tùng)

Tôi không ngờ những cố gắng lấp liếm sự thật của gia đình tôi chỉ kéo dài trong từng ấy năm thôi. Tôi vẫn biết sẽ có ngày nó phải đối diện với sự thật nhưng có lẽ là hơi sớm. Tôi vẫn lo...

38. Chương 44

Chap 25

(Lời kể của Quỳnh Trang)

Tôi chẳng thể hiểu được cái gia đình này, cả anh tôi nữa. Mọi thứ quanh tôi đều bí ẩn. Nếu tôi không nhầm thì mọi người đang giấu tôi 1 điều gì đó.

...

Mấy tuần sau

...

Tại bữa cơm gia đình.

...

- Nhi ở đây có vui không con?-Mẹ tôi hỏi tay thì gấp thức ăn cho Nhi.
- Có ạ! Chị Trang nhường con lắm!-Con bé đưa bát ra đón lấy.
- Mẹ gấp cho Nhi, không gấp cho con à? Phân biệt đối xử!-Tôi nhìn mẹ rồi nhìn Nhi với ánh mắt ganh tị.
- Cô cứ lắm chuyện!- Mẹ lườm yêu tôi. Mà năm nay Nhi chuyển sang ở nhà cô luôn đấy! Nhi sẽ học cùng trường với chị Trang luôn?
- Dạ! Thế mẹ con đi đâu ạ?-Nhi ngạc nhiên.
- Mẹ con đi công tác. Chắc khoảng phải mấy tháng nữa mới về cơ.
- Dạ! Thế cũng được ạ!

...

Ban công

- Chị Trang ơi! Bố chị bị làm sao ý!-Nhi hốt hoảng gọi tôi khi tôi đang mải mê ngồi chơi.
- Bố chị bị làm sao à?-Tôi đứng phắt dậy, chạy theo bóng Nhi.
- Em không biết ạ! Tự dưng bác kêu đau.

“Gọi 115 nhanh đi con!” tiếng mẹ tôi hét lên đầy lo lắng và sợ hãi vang lên

...

Ngồi trong phòng bệnh của bố mà lòng tôi như lửa đốt. Tự dưng bố tôi lăn đùng ra đấy kêu đau làm tôi sợ suýt chết mất. May quá ông ấy không sao! Di Oanh cũng lên thăm ngay sau cú điện thoại của mẹ tôi. Nhìn gương mặt của ông tái mét trên giường bệnh mà tôi có cảm giác xót xa lắm. Từ trước đến giờ tôi vẫn nghĩ ông ấy có lỗi với mẹ tôi chắc chắn sẽ có ngày bị quả báo vậy mà... đến lúc ông ấy nằm đây thì tôi lại có cảm giác đau xót. Liếc nhìn gương mặt mẹ tôi cũng đủ nói lên sự lo lắng của bà. Ánh mắt của bà hướng chăm chăm về ông không rời 1 giây. Cái ánh mắt lo lắng, trán nhăn lại mà tôi thấy xót quá.

“Ai là người nhà bệnh nhân ra gặp tôi 1 chút” giọng bác sĩ vang lên từ phía ngoài. Mẹ tôi giật bắn mình định đứng dậy đi ra nhưng cô tôi đã ra hiệu để cô đi giữ mẹ cứ ở lại với bố. Nhìn theo bóng cô đi ra rồi ra phía bố mẹ tôi thấy não cả ruột.

Chạy theo bóng cô ra ngoài, tôi thấy cô đang nói chuyện với bác sĩ nhưng không dám bước lại gần mà chỉ đứng núp sau bức tường nghe thôi vì sợ làm dán đoạn cuộc nói chuyện.

- Vậy mổ đi ạ!-Cô tôi hốt hoảng.

- Nhưng cần có người hiến gan!-Bác sĩ nói.

- Vậy phải làm để tôi về nói với mọi người trong nhà!- Cô tôi nhìn bác sĩ

- Vâng! Tất nhiên rồi!

- Vậy chăm sự nhờ bác sĩ!-Cô tôi khấn khoản.

...

Sau hôm xét nghiệm

...

Trong phòng bệnh.

Mẹ tôi vẫn đang ngồi cạnh bố tôi

Lại 1 lần nữa bác sĩ vào và dì tôi bước ra

...

- Sao rồi hả bác sĩ?-Dì tôi vội hỏi.

- Anh Huy có duy nhất 1 người em và 2 người con, cậu con trai không có nhà, em của Huy cũng bị viêm gan không thể thay được còn cô con gái thì không hợp! Đây là 1 điều rất kì lạ! Có lẽ đây là con nuôi chẳng? -Bác sĩ tỏ vẻ e ngại khi nói với cô tôi.

Tôi là con nuôi sao. Câu nói của bác sĩ như sét đánh ngang tai tôi. Không thể nào. Tôi bám chặt tay vào nẹp tường cố gắng nghe kĩ lại từng từ.

- Không thể nào? -Dì tôi hốt hoảng. Làm gì có chuyện đấy!

- Chỉ có những người cùng huyết thống mới có thể cho gan nhau nhưng cô bé này là con mà không thể thay được là như thế nào? Tôi thực sự rất ngạc nhiên về chuyện này! Liệu...

Thực sự đến đây thì tôi không đủ can đảm để nghe tiếp cuộc nói chuyện của 2 người đó nữa. Tôi chạy thật nhanh mà bản thân cũng không biết mình đang chạy đi đâu nữa. Tôi không tin! Tôi không phải con của bố mẹ thì là con ai chứ? Tôi là ai chứ? Tôi không thể cho bố tôi gan có nghĩa là tôi không phải là con bố sao? Sao ông ta có thể nói những câu đó được chứ? Nhưng liệu có phải mình không phải con của bố thật? Không thể nào? Làm gì có chuyện đấy? Không.....! Tôi cảm thấy khóe mắt cay cay. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tôi. Cổ họng tôi nghẹn đắng. Tim tôi đau thắt lại, cái cảm giác nhói lên thành cơn, quặn quại trong lồng ngực rất khó chịu. Tôi đau vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi đau vì những lời ông bác sĩ nói. Tôi đau. Tôi rất đau. Đau ở nơi trái tim vô cùng hoảng sợ, lo lắng,... Mọi thứ trước mắt tôi nhòa đi rồi mất dần và rơi vào 1 màu đen trắng không rõ nữa...

39. Chương 45

Khi tôi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trong phòng bệnh. Mẹ tôi đang ngồi nhìn tôi. Bàn tay ấm áp của bà nắm lấy bàn tay tôi 1 cách dịu dàng. Tôi lắc mạnh đầu.

- Mẹ ơi! Con vừa mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ mẹ ạ!-tôi nắm chặt lấy bàn tay bà.

- Gì vậy con?-Mẹ tôi hỏi trong ánh mắt lo lắng.

- Con mơ thấy bác sĩ kêu con không phải con của bố mẹ!-Tôi hét lên trong sự sợ sệt. Có phải không mẹ?-Tôi lắc mạnh tay bà.

- Không! Con nghĩ gì mà nói vậy?-Mẹ tôi quát lên.

Đúng lúc đó dì tôi mở mạnh cánh cửa. Chạy thẳng về phía tôi và mẹ tôi đang nằm vể mặt sợ sệt, lo lắng.

- Đây là con ai?-Dì chỉ thẳng tay về phía tôi và gắt lên với mẹ tôi.

Là sao? Tôi không hiểu? Trên tay cô cầm tờ giấy gì kia. Tôi giằng mạnh lấy tờ giấy.

...

...

...

KHÔNG CÙNG QUAN HỆ HUYẾT THỐNG dòng chữ đỏ to dùng đập vào mắt tôi. Lướt nhìn nhanh lên phía trên ...

Nguyễn Gia Huy

Nguyễn Quỳnh Trang

Đây chẳng phải là tên 2 bố con tôi sao? Vậy chẳng phải.....

40. Chương 46

Chap 26

Không thể nào? Tôi không tin! Tôi không tin! Đây không phải sự thật! Chắc chắn rồi! Đây chỉ là 1 giấc mơ thôi! Chắc chắn mơ rồi! Tôi tát mạnh vào mặt mình! Đau! Rõ ràng rất đau mà! Nó có đau nhưng hình như nó đau ở trong tim. Trong trái tim của tôi. Nó đang quặn quại lên vì đớn đau. Tôi không tin được những gì mình đang thấy. Bố... với tôi sao lại không phải là bố con! Vậy tôi là ai! Không! Đúng tôi là con bố rồi! Tên bác sĩ đó nói láo. Không được! Tên bác sĩ đó nói dối đấy. Đừng tin! Tôi ngồi khụy xuống, bàn tay nắm chặt lấy tờ giấy xét nghiệm mà lòng đau buốt. Tôi đã làm gì sai mà ông trời lại trừng trị tôi như thế này chứ. Tôi đã làm cái gì mà mọi thứ lại đổ ập lên đầu tôi như thế này. Người tôi coi là bố bao nhiêu năm nay hóa ra lại là người dưng nước lã. Vậy người tôi coi là mẹ thật liệu có phải mẹ tôi không? Tôi không tin! Tại sao những thứ thuộc về tôi lại bỗng dưng bay mất tiêu thế này. Tôi phải làm gì đây! Không đúng! Tờ xét nghiệm này là sai rồi! Không phải rồi! Không thể nào! KHÔNG.....THỂ.....NÀO.....!

Tôi bám lấy tay mẹ tôi rồi lại quay sang nhìn dì tôi lắc mạnh.

- Mọi người hãy nói với con con đang mơ đi! Đây không phải sự thật đúng không?-Tôi gào lên trong nỗi đau thất và những hàng nước mắt lăn dài trên mi. Ông bác sĩ đó nói láo đấy! Đừng tin! Không phải đâu! Con xin mọi người đừng tin.....

Tôi gào thét lên trong điên loạn. Tôi mệt mỏi với những gì mình đang trải qua. Nó không phải sự thật!.....

...

Thế là tôi ngất đi. Tôi không muốn tỉnh dậy nữa đâu. Thế giới này quá ác độc. Bố mà không phải là bố vậy bố để tôi là ai. Tôi không muốn nghĩ nữa. Quá căng thẳng với mọi thứ rồi! Tôi chỉ mơ thôi! 1 giấc mơ kinh hoàng! Đúng. Tôi chỉ mơ thôi mà! ĐỪNG lo!

Tôi hé đôi mắt ra nhìn mọi vật xung quang. Tôi không mơ. Tôi đang đối mặt với sự thật chứ không phải là tôi đang mơ. Mẹ tôi và dì đang tranh cãi gì ở ngoài đó. Còn cãi vã gì nữa cơ chứ. Họ không thấy tôi không có cùng huyết thống ruột thịt với họ sao. Lãng xẹt! Họ cãi nhau có thay đổi được sự thật không cơ chứ! Tôi là ai???

Bố tôi! À không! 1 người tôi đã coi là bố suốt bao nhiêu năm qua chứ đang bước lại gần về phía tôi. Tôi nhắm mắt lại. Tôi không phải con ông. Vậy ông vào đây để làm gì? Ông muốn vào đây để xỉ vả tôi sao??? Ông muốn vào đây để nói những gì nữa.....

Ông khẽ nắm lấy bàn tay tôi.

- Bố biết con không phải là con bố!-Ông nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể nhưng đây là giọng của 1 người ốm yếu chứ. Nhưng chuyện đó thì có làm sao chứ?-Câu đây ông đang hỏi tôi chẳng. Bố đã là bố của con suốt 17 năm qua rồi! Liệu bố không xứng đáng làm bố của con tiếp sao?-Tôi muốn hét lên thật to với ông là “Có chứ” nhưng tôi chẳng thể vì tôi không đủ can đảm. Con yêu à! Dù có chuyện gì xảy ra con vẫn là con bố. Ngủ đi con gái yêu!- Ông ấy lấy tay xoa nhẹ lên mái tóc tôi. Ngủ đi rồi con sẽ quên hết tất cả con yêu à! Bố yêu con bằng tất cả những gì bố có dù con không phải là con bố. Bố biết... con rất choáng nhưng không sao đâu con. Ban đầu bố cũng như con thôi nhưng rồi thời gian cũng xóa đi tất cả. 17 năm qua đã quá đủ để bố trở thành 1 ông bố ruột của con rồi. Bố biết con sẽ không dễ dàng trải qua chuyện này nhưng rồi mọi chuyện sẽ ổn mà con.- Ông khẽ hôn lên trán tôi. Con có biết không? Hồi mẹ mới sinh con ra bố đã coi con là con gái ruột thịt của bố rồi. Con hồi nhỏ yêu lắm! Bố luôn tự hỏi bản thân không biết kiếp trước bố ăn ở thế này mà kiếp này lại có đứa con gái đáng yêu đến vậy. Bố luôn thầm cảm ơn đức phật đã ban tặng con cho bố. Con là con gái ruột của bố có còn là quan trọng nữa không khi mà bố đã là bố con rồi. Bố sẽ cho con thời gian để bình tĩnh và suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp hơn con à! Nhưng con phải nhớ, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa con vẫn là con gái yêu quý nhất của bố. Con vẫn là báu vật của bố con yêu à!

Ông xiết chặt lấy bàn tay tôi rồi thơm nhẹ lên trán tôi. Cho mãi đến tận khi ông bước ra khỏi cửa phòng tôi mới dám hé mắt ra nhìn. Cái con người đang gượng cổ từng bước nhẹ nhàng về phòng để cho tôi yên giấc ngủ kia là bố tôi đấy. Ông thật vĩ đại! Ông biết tôi không phải con ông mà ông vẫn rất mực dành hết tình cảm cho tôi. Cho dù căn bệnh viêm gan làm ông kiệt sức nhưng ông vẫn sang thăm tôi. Ông là người cha vĩ đại nhất đối với tôi. Tôi chẳng phải máu mủ ruột thịt gì với ông cả. Một cảm giác ứ ất lan tỏa trên má tôi. Tôi đã khóc từ lúc nào tôi cũng không rõ nữa! Nước mắt cứ ứa ra qua từng lời ông nói. Ông là bố tôi dù không phải là người sinh thành ra tôi nhưng ông vẫn là bố tôi. Một người bố quá vĩ đại. Tôi tự hỏi liệu nếu trời không ban cho tôi được làm con ông thì liệu người bố đẻ của tôi có được như ông không. Và liệu người bố đẻ của tôi có biết sự hiện diện của tôi trên thế gian này.

41. Chương 47

Những ngày tháng trong viện là những ngày tháng khổ sở nhất trong suốt quãng đời mà tôi đã trải qua. Tôi đắn đo và suy nghĩ rất nhiều về sự thật tàn khốc này. Chẳng dễ gì mà trải qua nỗi 1 cú sốc nặng về tình thân như thế này. Tôi nghĩ thà bị ăn đòn như những lần đi chơi về muộn hay những trận quát khi làm sai còn hơn phải trải qua những ngày khó khăn như thế này. Quả thực cũng có đôi lần tôi có những suy nghĩ túng quẫn nhưng phải nói tôi là 1 người rất may mắn. Anh Duy, Đào Anh, Thu Minh, Thùy Trang và gia đình, bạn bè luôn bên cạnh tôi để chia sẻ với tôi. Sự thật phũ phàng này chẳng dễ gì mà có thể nói cho tất cả mọi người cùng biết và cùng cảm thông. Đang từ 1 người con có cha mẹ đang hoàng, tử tế bỗng dưng phát hiện ra mình chẳng phải con họ và cũng chẳng biết bố mẹ là ai liệu có thể nói cho tất cả mọi người cùng hay. Một chút tự ti, một chút hụt hẫng và rất rất nhiều chút ít như thế gộp lại làm tôi dấu mình trong vỏ bọc khép kín.

...

Nhưng trong cuộc sống, không phải lúc nào cũng an lành và vui vẻ là điều mà tôi nhận ra được sau cú sốc nặng nề này! Tôi đã mất hơn 2 tháng trời để quen dần với sự thật này. Anh Tùng cũng về nước để thực hiện ca ghép gan với bố và tất nhiên nó đã thành công. Nhưng điều kì lạ về sự thật là tôi chẳng phải con bố và cũng chẳng phải em ruột của anh ấy chẳng làm anh ấy mấy may ngạc nhiên. Cái vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra vẫn ngự trị trên khuôn mặt anh ấy kể từ ngày anh ấy về nước. Khuôn mặt đó làm cho tôi nghi ngờ liệu có phải anh ấy đã biết từ lâu và lời nói của bố tôi trong bệnh viện liệu có phải là mọi người đã biết từ trước và giấu tôi không???

...

(Lời kể của Khắc Tùng)

Tôi biết mà! Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra thôi. Tôi đã trì hoãn việc học của mình để về ghép gan cho bố. Cái bệnh viêm gan là thành quả tất nhiên của cái thói uống rượu bia nhiều mà thôi! Còn về Trang! Tôi cảm thấy nó cũng khá ổn rồi. Hai tháng không phải là ngắn nhưng mà nó hồi phục tinh thần khá nhanh. Thậm chí còn phải nói là nhanh hơn tôi tưởng. Cũng rất may là nó không tìm đến cái chết. Thực sự vào những cú sốc nặng như vậy cũng rất có nhiều người tìm đến con đường này nhưng may mà nó là em tôi nên không có những ý nghĩ bi quan vớ vẩn. Tôi nghĩ nó chưa biết hết sự thật vì sự dấu diếm vẫn còn hiện rõ trên ánh mắt bố mẹ tôi. Nhưng thôi, dần dần nó sẽ biết mọi chuyện thôi!

42. Chương 48

Chap 27

(Lời kể của Quỳnh Trang)

Kì nghỉ hè đi qua cũng những nỗi buồn và sự chua xót của lương tâm tôi. Mọi chuyện ập đến 1 cách bất ngờ làm tôi chẳng thể lường trước được mọi việc nhưng dù gì cũng đã trải qua rồi thì cũng phải cố gắng chấp nhận bằng mọi khả năng của mình thôi. Mai đã là ngày khai giảng rồi. Năm nay tôi lên lớp 11 rồi. Tôi đã thực sự lớn và biết suy nghĩ rất nhiều rồi. 2 tháng qua đã cho tôi thấy rằng trên thế gian này vẫn còn rất nhiều điều tôi chưa làm và tôi còn phải cố gắng nỗ lực nhiều hơn nữa. Một bữa cơm gia đình thoải mái đã trở lại mái ấm của chúng tôi. Quả thực, dù đã rất cố gắng nhưng tôi cũng chẳng thể tự nhiên gọi bố và mẹ như trước được nữa. Dù giọng vẫn còn gượng nhưng tôi đã rất cố gắng và đương nhiên bố mẹ cũng thông cảm cho tôi rất nhiều. Những người mà suốt 17 năm qua tôi gọi là bố mẹ mà giờ lại thấy gượng quả là hơi lạ nhưng mà đó là điều tất nhiên sau 2 cú sốc như vậy.

Suốt quãng thời gian vừa qua anh Duy và bạn bè đã ở bên cạnh tôi rất nhiều. Mặc dù tôi chẳng hé răng kể với họ bất kể 1 câu nào nhưng họ cũng không ca thán hay hỏi han này nọ mà chỉ lặng lẽ lắng nghe tiếng khóc của tôi. Họ lắng nghe và lặng lẽ an ủi bằng những tia ấm trái tim chứ không phải những lời nói gian dối, những trò bịp bợm đều cang. Không hiểu tôi có làm sự hay không mà lại được đặc ân ban tặng những người bạn tuyệt vời đến vậy?

(Lời kể của Khắc Tùng)

Mai là ngày đầu tiên cô nàng công chúa của nhà tôi đi học sau chấn động kinh hoàng vừa rồi. Công nhận tốc độ bình phục của con bé đáng kể thật đấy. Nhớ ngày xưa khi nghe cái tin sét đánh ngang tai này tôi còn té xỉu nữa cơ mà. Nhưng không chấp, lúc đó tôi mới có học lớp 8 còn giờ nó đã học lớp 11 rồi cơ mà. To đùng thân xác thế kia thì đương nhiên là khả năng trị liệu tinh thần phải hơn tôi rồi. Nghĩ lung tung vậy thôi chứ nó như thế là quá khổ rồi! Thương con em gái quá cơ... Nhưng lúc tôi về nước mới có nhiều chuyện để bàn. Hóa ra cô bé Kiều Nhi năm nào chính là con của ông Huỳnh và bà Lan. Mà nhắc đến chuyện này thì phải công nhận ông Hùng xấu số thật! Tôi đi chưa đầy nửa năm mà bệnh ung thư của ông đã đi căn đến mức như vậy. Cái chết đột ngột của ông Huỳnh cũng là lý do chính mà bà Lan nhờ bố mẹ tôi chăm Kiều Nhi hộ. Tôi chẳng phải 1 thằng đàn ông hời hợt ích kỉ nhưng mà ông bà ý có con thì tự đi mà lo. Ông Huỳnh đã chẳng có tí trách nhiệm nào với Quỳnh Trang rồi giờ lại còn ra đi gấp gáp để lại gánh nặng con cái lên vai người vợ nữa chứ! Tôi thật hết từ để nói với ông ta. Mà thương người mà nuôi hộ đã đành nhưng chắc chắn mẹ tôi không dễ dàng giúp đỡ như vậy! Chắc là do bà Lan đem bí mật ra để đe dọa. Tôi thật chẳng hiểu tại sao bố mẹ tôi vẫn kiên quyết không nói cho Trang thân phận thật của nó. Thật kì lạ.

(Lời kể của Quỳnh Trang)

...

Thứ 2 đầu tuần

Khai giảng

...

Lớp học tập nập

...

- Ôi! Được đến lớp sướng quá!-Đào Anh khoác tay tôi tiến thẳng vào cửa lớp.

Ừ! Đến lớp thích thật! Dư âm của 1 mùa hè đau thương với sự thật tàn khốc của tôi có lẽ sẽ được tan đi phần nào trong không khí tập nập của những cuộc tám chuyện với bạn bè.

- Ôi! Trang yêu quý của tao!-Minh nhảy ra ôm chặt lấy tôi.

- Mày tránh cái tay bẩn vừa mới ăn thịt bò khô của mày ra! Đừng bôi bẩn vào áo tình yêu của tao.- Thùy Trang xông xộc chạy đến gỡ tay Minh ra rồi ôm chặt lấy tôi.

- Mày không ăn chắc!-Minh vênh mặt.

- Có nhưng tao ăn xong có lau tay!-Thùy Trang đáp lại giọng chua chát.

- Hóa ra chúng mày ăn mảnh không cho tao ăn à!-Tôi cười nhìn 1 đứa bạn trẻ con rồi cũng không nhéo chẳng khác gì.

- Mày đang ốm ăn sao được!-Hai con bạn đồng thanh đáp.

- Uây! Chúng mày bắt công vừa thôi!-Tôi cau mày.

- Thôi! Cô tao dưỡng sức trị thương, có gì để tao ăn hộ!-Đào Anh chen ngang với nụ cười khanh khách.

...

Bữa cơm gia đình

...

- Con xin lỗi nếu làm nhà mình ăn mất ngon nhưng con có 1 điều cần hỏi ạ?-Tôi bỏ đũa xuống nhìn thẳng vào mắt mẹ tôi.

- Có việc gì vậy con?-Mẹ tôi điềm tĩnh.

- Con muốn hỏi là... bố mẹ con là ai?-Tôi ấp úng từng lời.

- Con hỏi gì kì vậy!- Mẹ tôi gạt phắt. Bố mẹ con là chúng ta đây chứ ai! Con thật là vớ vẩn. Ăn đi!-Mẹ lườm tôi.

43. Chương 49

Có lẽ hôm nay trong bữa cơm gia đình tôi hơi quá đà nhưng đây là điều tôi băn khoăn bấy lâu nay. Dù cho bố mẹ có tốt với tôi đến mấy thì ít ra tôi cũng nên biết mặt bố mẹ đẻ tôi 1 lần chứ. Tôi đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp xảy ra. Ví dụ như là tôi bị trao nhầm con chẳng hạn. Nhưng không thể nào! Chẳng lẽ tôi bị trao nhầm con mà họ không đi tìm đứa con của họ à! Làm gì có bố mẹ nào biết con mình bị thất lạc mà không tìm chứ! Không thể nào! Phương án này loại. Vậy còn trường hợp họ nhặt được tôi thì sao??? Không thể nào! Lúc trong bệnh viện chính bố bảo lúc mẹ sinh tôi ra mà! Vậy là như thế nào! Thật là lằng nhằng và khó hiểu. Tôi ôm gối đi ngủ nhưng chẳng tài nào ngủ được. Lọ mọ 1 lúc tôi đành gõ cửa phòng anh Tùng.

...

“Cộc cộc... cộc cộc...”

- Gì đấy!- Giọng ông anh tôi gào lên từ bên trong.

- Em gái yêu dấu của anh đây!-Tôi đáp lại bằng giọng từng từng.

- Mày gọi tao làm cái gì vào giờ này! Về ngủ đi!-Ông ấy lại gào lên lần thứ 2.

- Em muốn hỏi anh vài chuyện!

- Chuyện gì?
 - Chuyện quan trọng lắm!-Tôi nhấn mạnh 2 từ quan trọng
 - Có gì để mai tính!-Anh tôi kiên quyết không mở cửa. Tao còn bận ngủ.
 - Anh ơi! Ra mở đi!
 - Nói nhiều thế! Về ngủ đi! Cứ đứng mà lải nhải như con hâm ý!-Ông ấy hét lên.
 - Anh không mở cửa em không ngủ được đâu!-Tôi gào lên không kém cạnh.
 - Có việc gì?-Cuối cùng thì ông anh tôi cũng chịu vác xác ra mở cái cửa.
 - Vào đi rồi nói!-Tôi đẩy ông anh vào trong rồi ngồi chồm hổm trên cái ghế cạnh bàn để máy vi tính.
- Nhìn thái độ chẳng mấy hào hứng của ông ấy tôi cũng chẳng muốn nói nhiều làm chi. Vào thẳng vấn đề chính là nhanh gọn nhẹ nhất!
- Anh biết em không phải là em gái ruột của anh từ lâu rồi đúng không?-Tôi hỏi bằng giọng nghiêm túc nhất có thể.
 - Mày bị ngu người à! Sao tự dưng lại hỏi cái trên mây như thế!-Anh tôi dạt phắt.
 - Không! Nhìn thái độ của anh là em biết mà! Lúc mọi người báo cho anh em không phải con bố mặt anh chẳng thay đổi là mấy cả!-Tôi khẳng khái.
 - Tao là con người vô cảm!
 - Nhưng chẳng ai vô cảm đến mức như anh cả!

44. Chương 50

Kết rồi!

Mỗi người đều có 1 bí mật riêng! Chia sẻ hết cũng chẳng phải là cái hay! Ai trong số chúng ta cũng đều cần có 1 bí mật thực sự để dấu riêng trong tâm hồn. Đôi lúc có thể lôi ra để ngẫm nghĩ và suy tư. Bí mật mãi mãi là bí mật! Đôi khi phải giấu thật kín nhưng cũng có lúc cần phải chia sẻ.

Tạm dừng câu chuyện ở đây thật nửa vời và ngang nhưng mà thế thôi! Khi nào có hứng sẽ viết nốt! Sẽ là 1 cái kết không buồn nhưng cũng không vui. Sẽ bất ngờ hơn sự tưởng tượng của mỗi người 1 chút Thế thôi Tặng mọi người 1 short fic nhưng chưa xong :))

Suốt 5 tháng qua, em sống trong sự hy vọng chờ đợi anh quay về...

Suốt 5 tháng qua, em sống trong những kí ức và hình bóng của anh...

Suốt 5 tháng qua, em luôn tự hỏi đến bao giờ em mới hết yêu anh?...

Năm tháng qua cô sống mà không có anh. Cô đang tập quên dần đi sự xuất hiện của anh trong cô, trong tất cả những nói mà cô và anh đã đi qua, đã dừng lại. Cô đang học quên đi những vòng tay ôm ấp áp, siết chặt lấy thân hình bé nhỏ của cô trong suốt những ngày đông buốt giá. Cô đang học quên đi bờ vai anh chôn nường tựa dịu dàng cho long cô. Cô đang học quên... rất nhiều thứ...nhưng chỉ là đang học thôi...

Cô vẫn chẳng thể nào quên nỗi nhớ anh!

Khép lại cánh cửa trong hang vạn ngăn cửa trong trái tim cô- nơi đó có anh. Đó chỉ là 1 thôi nhưng nó rộng quá! Cô tự hòa mình vào công việc, học tập, những mối quan hệ bạn bè, xã hội... Đôi khi, cô nghĩ phải chăng cô đã quên anh rồi??? Nhưng sự thật là chưa. Chưa bao giờ cô quên được anh cả. Những lúc như thế, bằng 1 cách này hay cách nọ, bằng bất kể 1 cách nào đó, hình ảnh của anh lại xuất trong tâm trí cô mỗi lúc 1 rõ ràng, sâu sắc hơn trước.

Những ngày tháng không có anh đối với cô như rơi vào địa ngục. Cô quay cuồng trong tâm trí đảo điên và sống trong vọng tưởng, mơ hồ. Cô đã sống trong nhung nhớ, đã sống trong tuyệt vọng và có khi đôi lúc là sự mơ tưởng hão huyền. Anh ra đi, để lại cho cô 1 nỗi đau quá lớn. Một khoảng trống trong tim làm cho cô kiệt quệ sức lực. Cô nhớ anh! Cô đi đến mọi nơi anh và cô đã đi. Cô cố tìm lại dòng kí ức trong tim mình về anh. Cô muốn quên anh đi cơ mà??? Nhưng tại sao tất cả chỉ lại càng làm cô nhớ anh thêm đến thế.

Cô đến quán cũ. Nơi cô gặp anh... vào 1 chiều mưa nhẹ nhàng như ngày đầu...

Một ngày mưa nhẹ nhẹ... Từng hạt mưa gieo mình qua khe lá, luồn lách qua tán cây rồi nhẹ nhàng buông mình xuống cửa sổ- nơi cô đang ngồi hý hoách ngồi nghịch cốc café đang bốc khói nghi ngút.

Cô không phải tuýp người thích uống café. Cô ghét đồ đắng nhất là café và chocolate nhưng có lẽ hôm nay là một ngoại lệ nào chăng??? Cô nâng tách café lên đưa vào miệng rồi khẽ nheo mắt một cái. Vị đắng quả thực không hợp với những con người có tâm hồn bay bổng như cô. Cô buông thong người, dựa lưng vào chiếc ghế mềm bông rồi vớ bừa cái gối lên ôm khư khư như thần giữ cửa. Mùa đông, cái rét lạnh ngắt buốt giá bên ngoài không sao len lỏi nổi vào căn phòng đã đóng chặt kín lại những cánh cửa, chỉ để lại 1 không khí ấm áp trong căn phòng.

“Cạch”...

Một tiếng cửa bản nhỏ nhưng rút khoắc làm cho tất cả mọi người đều quay lại nhìn. Tiếng động phát ra từ 1 cặp nam nữ. Chắc họ tranh cãi nhau cái gì đó rồi cô gái đứng phắt dậy và bước thẳng ra phía cửa...

Còn anh, anh đưa ánh mắt nhìn theo cô gái ấy cho đến khi cánh cửa mở ra rồi đóng lại. Anh để ánh mắt tuyệt vọng rơi trên cánh cửa trắng rồi khoáy nhẹ tách café đã nguội ngắt ở trên mặt bàn.

Anh có buồn không nhỉ? Đây là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cô...

Ngày thứ 2, thứ 3 rồi vài ngày nữa, anh vẫn đến, vẫn gọi 2 cốc nước, 1 cam và 1 cacao nóng. Anh vẫn uống hết cacao nóng và để lại cốc nước cam đã mất hết “sinh khí” còn lại trên bàn. Thật kì lạ! Tại sao anh lại làm vậy??? Một sở thích kì lạ để tưởng nhớ người yêu sao???

...Một ngày đẹp trời... Một ngày có nắng lung linh trong suốt những ngày lạnh giá thấu xương và ánh sáng bị làn mây mờ che khuất...

Cô mang 1 cốc nước cam đặt lên trên bàn anh ngồi trong ánh mặt trời ấm áp nhưng pha chút đượm buồn của quá khứ đau buồn vừa rồi. Và thế là...cô quên anh. Cô gặp anh từ đây...

45. Chương 51

Hôm nay... một ngày mưa rào của những ngày đầu hè...Bây giờ đã tháng 5 rồi, công việc học hành căng thẳng của mùa thi làm cô bận rộn vô cùng nhưng cô vẫn có những khoảng thời gian lặng lẽ dành riêng cho bản thân cô. Cô đạp xe một cách vô thức đến cầu Long Biên- nơi cô và anh vẫn ríu rít chạy đùa dưới chân cầu. Cô dắt xe xuống hẻm bãi dưới sông Hồng.

Dừng xe lại... Cô dạo bước xung quanh, tiện tay vặt bừa những thứ cỏ dại mọc xung quanh mình. Cô thấy long nhẹ tênh, buồn bã. Cô nhớ anh không??? Cô đã tự hỏi câu này cả hàng trăm lần rồi và đáp án đều là có. Cô rất nhớ anh!

- Anh công em đi!-Cô năn nỉ bám lấy tay áo anh.

Trước giờ cô vẫn tự hào với anh mắt giả nai của mình có thể thuyết phục mọi con người từ ông bà, bố mẹ và thậm chí cả thầy cô giáo nữa nhưng lần này là một ngoại lệ. Anh nhìn cô với 1 ánh mắt thờ ơ. Hình như anh không quan tâm đến câu nói của cô thì phải? Anh lững thững bước đi không ngoảnh lại nhìn cô lấy một cái. Ánh mắt cô đau đáu nhìn theo anh trong nỗi uất ức, miệng làu bàu... Cô lững thững bước từng bậc cầu thang xuống lòng tràn dâng sự bức bối, hờn rồi..

Trượt chân... té ùm...

Cô nằm xõng xoài trên bãi cỏ. Máu từ chân bắt đầu ứa ra. Mặt cô méo xệch, nước mắt bắt đầu chảy dài trên khuôn mặt cô.

46. Chương 52

Anh quay đầu lại nhìn cô. Không có vẻ gì cuồng quýt của một con người đang lo lắng, anh chậm rãi bước về phía. Anh đưa cô lên vai và cõng đi, không nói bất kể một điều gì hết...

Cô ngừng khóc. Cái cảm giác thích gì được nấy thực sự là rất sướng. Cô được anh cõng qua vườn ngô bát ngát .

Giờ thì đã qua xa để trở lại những ngày xưa...

Nơi đây quang cảnh vẫn đẹp. Sau một cơn mưa to, mọi thứ đều như được nhuộm một màu tươi mới, mát mẻ. Những bãi cỏ ẩm ướt nhưng cũng đủ làm người ta cảm thấy thích thú vì cái cảm giác man mát mà nó đem lại dưới lòng bàn chân. Những bông lau ướt đầm đã rũ xuống không còn thả sức mà vờn nhau với gió. Mấy bụi cỏ vươn cao rung rung sắc xanh với vài giọt nước còn đọng lại trên mình sau cơn mưa... Mọi thứ đều vẫn tuyệt vời như xưa nhưng có một điều đã thay đổi: Anh không còn đến đây nữa...

Anh ra đi để lại cô ngập tràn trong những kỉ niệm rời rạc... Mỗi góc phố của cái thủ đô này đều có hình bóng của anh... Bất giác đi đến đâu cô đều cảm thấy có bóng dáng của anh luẩn kuẩn đâu đó... Nhiều khi đi trên đường cô bỗng chạy theo một hình bóng vô hình nào đó. Anh đã xa cô thật rồi...

Anh rời bỏ những kỉ niệm bên cô để đến 1 nơi nào đó... để chăm sóc và yêu thương một người con gái nào khác chăng? Nếu trước kia cô không gặp anh, không yêu anh... liệu giờ đây cô có đau khổ như thế này không? Đã rất nhiều đêm cô vội tỉnh giấc mà ngỡ rằng là một giấc mơ... Đã rất nhiều lần cô nhắc mấy định gọi điện cho anh để nghe giọng anh nói... Đã rất nhiều lần cô muốn dừng chân trước cổng ngôi trường anh đang học chỉ để nép sau 1 cái cây mà nhìn anh... Nhưng mọi điều đều là không thể! Cô không đủ can đảm để làm những việc đó...

Cô muốn quên anh mà sao khó quá! Cô làm mọi thứ để quên được anh... Quên được anh, cô sẽ là một con người mới... một con người chỉ dành cho riêng cô... một con người không còn vẩn vơ và lưu luyến tới quá khứ nữa.

- Chia tay em nhé!

Một ngày nắng... anh nói chia tay. Cô bàng hoàng và ngạc nhiên. Yêu anh vốn vẹn có 7 tháng. Bảy tháng đây chưa chán không biết bao nhiêu tình cảm của cô dành cho anh. Cô nghĩ tình yêu này giờ sẽ là vĩnh cửu vậy mà giờ đây anh lại nói chia tay... Cô cố gắng giữ sự bình tĩnh trên khuôn mặt và dôn bao đau thương bằng hoàng vào trong đáy lòng. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh... Nó không có chút gian dối hay bịp bợm... Đó là sự thật... Cô không ngưỡng được sự đau xót dâng lên đến tận cổ họng của mình...

- Anh muốn chia tay với em thật sao?

Giọng nói của cô phá chút lẫn chút hoảng sợ, chút sợ hãi, chút đau đớn,... mỗi thứ đều pha lẫn một chút...

Và thế là cô và anh chia tay... Đơn giản và nhẹ nhàng đối với anh nhưng lại đau xót quá đối với cô. Anh ra đi để lại cô một mình...

Cô bước đi trên những con phố nhỏ, lang thang một mình trên những dãy phố. Đơn giản chỉ là một mình! Cô đang đau đớn, đang nhớ anh. Cảm giác dần lên, cuộn chặt con tim của cô. Cô dừng lại trên một dãy phố. Bất giác ngồi khụy xuống, hai bàn tay cô ôm lấy khuôn mặt ... cô đang khóc. Cô khóc trong sự soi mói của mọi người nhưng cô cũng mặc. Họ ngoái đầu, đứng lại nhìn và tự hỏi lý do tại sao cô khóc. Còn cô, vẫn cứ khóc... Đơn giản là cô chỉ muốn làm vơi đi nỗi đau!

Đã quá xa cái ngày đó rồi...

Cô vẫn yêu, vẫn nhớ anh như ngày nào nhưng nó cũng đã làm cô dũng cảm lên hơn nhiều so với trước...

Đã 5 tháng qua cô chẳng gặp anh lấy 1 lần... Cô chẳng được nghe giọng anh nói đến 1 lần... Cô chẳng được ông chặt vào lòng anh lấy 1 lần... Cuộc sống của cô đã xuất hiện 1 khoảng trống vắng bóng anh.

Và giờ đây cô đã biết được một điều: Yêu anh là lặng lẽ nhìn anh từ phía xa, âm thầm bước trên con đường và vết chân anh đã đi qua! Đơn giản chỉ thế thôi.

Cô lôi máy ra nhắn một tin chỉ dành riêng cho anh:

“ Có ai cấm được em yêu anh không? Vậy em vẫn sẽ yêu anh theo một cách riêng của em anh nhé! Em sẽ yêu anh bằng trái tim và đúng như con người của em. Em vẫn sẽ yêu anh!”

Nhưng có 1 điều là cô không gửi. Và cô nhét máy vào trong túi, ngược mắt lên nhìn cái ánh nắng trong veo của bầu trời, mỉm cười thật tươi.

Có thứ hạnh phúc gọi là chờ đợi không nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-thu-hanh-phuc-goi-la-cho-doi-khong-nhi>